

I terrorens tegn

- Merknader til Utenriksdepartementets rettsforståelse
- De internasjonale domstolen og separasjonsbarrieren
- FN og de hellige steder i Det hellige land
- Forbindelsen mellom Israel og India blir sterkere

Terrorangrep er ikke noe nytt for det jødiske folk. Det har jødene opplevd gjennom årtusener. Bildet viser jøder som i all hast flykter fra hjemmene sine i Jerusalem i 1929 etter at “den palestinske muftien” Amin al-Husseini i lang tid hadde drevet med anti-jødisk oppvigleri blant de arabiske innbyggerne i byen hvor mange av hans tilhengere var første- og annengenerasjons innvandrere fra arabiske land. I dette angrepet ble 133 jøder drept og mer enn 300 såret. I dag hører vi samme type oppvigleri og oppfordring til drap på jødene fra Husseinis arabiske etterfølgere som mottar belønning på mange hundre millioner årlig fra den norske regjering for å delta i en fredsprosess de selv sier at de ikke vil være med på lenger. Nå vil de heller terrorisere og drepe jøder.

SMA-info

Fakta om Israel og antisemittisme

Utkommer fire ganger årlig

Abonnement: 400 NOK/år

Opplag: 10.000

Redaktør

Michal Rachel Suissa,
førsteamanuensis, dr. philos.

Redaksjonen

Liv Strømme
Per Antonsen

Dato

Desember 2015 | Kislev 5776

Utgiver

Senter mot antisemittisme (SMA)

Org.nr.

984 595 948

ISSN 1891-1544

Kontakt

Postboks 104, 0216, Oslo

Tel: (+47) 9229 3036

E-post: post@sma-norge.no

Web: www.sma-norge.no

Bankgiro: 6242.10.60644

Forbehold: Innholdet i SMA-info representerer ikke nødvendigvis oppfatningen til SMA.

Redaksjonen er ikke ansvarlig for annonsene og deres innhold. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte manuskripter.

Med utgivelsen av SMA-info ønsker vi å gi leseren et tidsskrift som retter søkelyset mot jødernes og Israels eksistensielle problemer og fellesskapet innenfor den jødisk-kristne kulturen i Norge, Israel og Midtøsten.

I denne sammenheng fokuserer vi spesielt på forekomsten av diskriminerende, delegitimerende, nedverdiggende, ekskluderende og undergravende uttalelser og atferd rettet mot jødene som mennesker, deres kultur, nasjon og land. I solidaritet med andre diskriminerte, forfulgte og undertrykte grupper og minoriteter i regionen, bringer vi også informasjon om deres situasjon.

SMA-info er et uavhengig medium for folkeopplysning som søker å bidra til å utvide perspektivet i den politiske, sosiale og kulturelle debatten omkring disse tema, og virke som et korrigerende supplement til massemediene.

“How beauteous mankind is!

O brave new world,

That has such people in’t”

Shakespeare (The Tempest)

Innhold

REDAKTØRENS MENING

I terrorens tegn

Michal R. Suissa

ISRAELS KAMP FOR SINE RETTIGHETER

Merknader til Utenriksdepartementets rettsforståelse

P. Antonsen og D. Matas

11

Det internasjonale samfunnets syn på Israels rettigheter til land og bosetting

Alan Baker

28

Den internasjonale domstolen og separasjonsbarrieren

Robbie Sabel

38

Golanhøydene er Israel: Det er på tide å si det høyt

David Hornik

43

Den største arkeologiske forbrytelsen i jødisk historie

Daniel K. Eisenbud

48

JØDEHATETS KILDER

Ironien i flyttingen av folk fra Gaza

Caroline Glick

52

FN og hellige steder i Det hellige land

Nachshon & Caleb

58

Det religiøse grunnlaget for selvmordsbombere i den islamistiske ideologien

David Bukay

67

FREDSPROSESSEN

Den skjulte hånd bak den palestinske terrorbølgen

Jonathan Halevi

77

Kan Europas ledere stanse de stadige angrepene på Israel?

Gerald Steinberg

80

Det palestinske dilemma, del 1: PLO taper relevans

Pinhas Inbari

83

MINORITETENE I MIDTØSTEN

Flyktningekrisen: "Islam vil erobre Europa uten å avfyre et skudd"

Tawil Bassam

85

Hvor farlig er ISIL for Israel?

Efraim Inbar

89

Forbindelsen mellom Israel og India blir sterkere

Efraim Inbar

92

I terrorens tegn

Michal Rachel Suissa

Etter at Midtøstens kaos og lidelser er blitt hverdag over hele Europa har det langsomt begynt å gå opp for våre ledere at vi har et problem. Om de våkner til handling i tide, gjenstår å se. Den regionale krigen som har hjem søkt Midtøsten i flere år har jaget millioner på flukt over store deler av verden. En humanitær katastrofe utvikler seg omkring oss, og våre myndigheter kjemper for å skaffe kontroll over flyktningestrømmen. De stenger grensene, mobiliserer forsvar og erklærer krig.

Historien gjentar seg

Bare de aller eldste blant oss husker at noe tilsvarende har skjedd en gang tidligere i vår verdensdel. I 1938 var situasjonen blitt desperat blant de fleste av Vest-Europas jøder. I hundretusener forsøkte de å flykte fra nazismens voksende trussel bare for å oppleve skjerpet grensekontroll og stengte grenser. Bare noen få tusen slapp ut, – over seks millioner ble igjen.

Den ideologisk baserte terroren som skapte katastrofene for 70-80 år siden spredte seg raskt til en verdensomfattende krig som krevde mer enn 50 millioner ofre. Det skjedde i en tid med voksende økonomisk krise og arbeidsledighet, – en tid preget av mangelfull beredskap og svake ledere som trodde på forhandlinger og skriftlige avtaler med voldelige diktatorer. De fikk en bratt læringskurve da de oppdaget at forhandlingene hadde vært et narrespill for å lede dem på villspor og tape krigen.

Den ideologisk baserte terroren vi står overfor i dag har allerede krevd mange hundre tusen ofre, og tapstallene stiger raskt, ikke bare i Midtøsten, men også innover i Europa. Som den gang står sjokkerte statsmenn frem og erklærer krig mot dette ondet. Ut av forvirringen ser vi gryende allianser, famlende og ineffektive forsvarstiltak mens det ropes på forhandlinger og avtaler for å få terrorkrigen til å holde opp. Det skjer i en tid med voksende økonomisk krise og arbeidsledighet, – i en situasjon preget av mangelfull beredskap og svake ledere. Det er i det hele tatt forbausende hvor mange likhetstrekk og paralleller vi øyner mellom dagens og gårsdagens humanitære katastrofer.

Jødene har lært

Som tidligere slår det heller ikke denne gangen feil at det jødiske folk og dets hjemland, Israel, bringes inn i begivenhetene både som offer og anklaget. Det jødiske folk har opplevd slike utbrudd av krig og terror i hvert eneste århundre de siste 3000 år og har utviklet en evne til å forsvare seg, noe vi i Vesten ofte kritiserer. Hver gang Israel angripes av terrorister og slår ned angrepet med militære midler, reiser det seg en storm av kritikk i mediene.

Etter det store terrorangrepet i Paris i november har det kommet mange forslag om å lære av Israel å håndtere terror på en effektiv måte. Dette er et forståelig ønske, men vi er langt fra sikre på at norske og europeiske myndigheter vil være i stand til å ta inn over seg hva vi står overfor når det gjelder islamsk terror og hva et effektivt forsvar mot islamsk terror innebærer. Erfaringen har vist at dersom noen våger å ta terroristene fatt med den håndfasthet som kreves for å eliminere trusselen fra dem, reises det høylydte krav om å ta hensyn til folkeretten og menneskerettighetene. Menneskerettighetene og folkeretten er således i ferd med å bli et vern for terroristene, – ikke for deres ofre.

Fienden kalles islam

Knapt noe faktum er grundigere dokumentert enn at islamsk terror er en atferd som er uløselig knyttet til islam som religion og politisk ideologi. Islam med jihad og sharia-lover er ledetråden for alle muslimers liv, holdninger og atferd. Slik har det vært siden profeten Muhammads dager og gjennom 1400 år i de berørte deler av verden. *Å påstå noe annet er å lyve.* Det faktum at ikke alle muslimer er terrorister har ingenting med den saken å gjøre. Det faktum at tilnærmet alle terrorister i dag er muslimer har noe med saken å gjøre, sammen med det faktum at nesten alle de islamske terroristene inntil gjerningsøyeblikket gikk for å være ”moderate muslimer” som praktiserte ”fredens, toleransens og kjærlighetens religion.”

Disse menneskene omfavner vi med en plikt til å beskytte og underholde, slik at de innenfor vårt frie samfunn kan utvikle også de evner og egenskaper som noen av dem utnytter som terrorister. Det er også et faktum vi må legge merke til at de islamske terroristene i Europa tilhører en velutdannet middelklasse som har tatt for seg og nytt godt av de mulighetene våre velferdssamfunn har gitt dem. De er slett ikke uintegreerte, frustrerte og utbyttede proletarer slik hjemlige marxister vil ha det til.

“Knapt noe faktum er grundigere dokumentert enn at islamsk terror er en atferd som er uløselig knyttet til islam som religion og politisk ideologi.”

Men en slik erkjennelse er for vanskelig å ta inn over seg for våre myndigheter, – det ville innebære at de måtte innrømme å ha begått fatale feil som kan få dramatiske konsekvenser for landet vårt. Derfor har de samlet seg om en felles forståelse av islamsk terror som kriminelle handlinger begått av frustrerte individer som er satt utenfor samfunnet og lider under fattigdom og manglende integrering. Påstanden er med andre ord: *Jihad og terror mot oss ikke-muslimer er i betydelig grad vår egen skyld.* Derfor istemmes det hver gang en muslim eller en islamsk organisasjon utfører en terrorhandling: *“Dette har ingenting med islam å gjøre.”* Å påpeke at dette slett ikke er sant, belønnes med diagnosen ”islamofobi.” Det forsøker man å forby fordi det kan føles krenkende for muslimer å høre sannheten.

Vi forstår at kompromitterte islamske ledere i Norge finner det nødvendig å forsvare seg med slike villedende påstander. Fra unge muslimske jenter i miljøet får vi høre beklagelser over at terroren rammer ”uskyldige mennesker,” men vi får ikke høre presiseringen av at de med ”uskyldige mennesker” mener andre muslimer. Hva er det som forleder våre fremste politikere og medier til å underholde oss med løgner om dette?

Hva er det som får for eksempel utenriksminister Brende til å tro han vet nok om den islamske religionen og dens sakramenter til å kunne påstå offentlig at ISILs tro og atferd ikke har noe med islam å gjøre? Sannheten er jo at *det er akkurat det som er islam.* Slik har islam oppført seg uavbrutt siden profeten Muhammad dro til Medina med sine jihadister hvor han etter hvert utryddet den jødiske befolkningen. Den øverste lederen for den islamske staten, IS, Abu Bakr Al-Baghdadi, som personlig foreskriver tv-overførte bestialske islamske straffemetoder i tradisjonen etter profeten Muhammad, har doktorgrad i islamsk teologi fra universitetet i Baghdad. Han må da vite mer om dette enn Børge Brende og de andre apologetene våre medier bruker for å gi terrorismens opphav forskjønnende omtale?

“Slik har islam oppført seg uavbrutt siden profeten Muhammad dro til Medina med sine jihadister hvor han etter hvert utryddet den jødiske befolkningen.”

Hva er det man frykter?

Innbyggerne i Israel som har vært utsatt for islamsk terror gjennom århundrer, har opparbeidet en klarere forståelse av dette ondets karakter, og det har hjulpet dem til å overleve som folk mot store odds. I Norge ser det i dag mer dystert ut. Vårt største problem er nemlig ikke islamsk terror som sådan, for den lar seg bekjempe. Det som er vanskelig for våre ledere er å erkjenne opphavet til det problemet med terror som samfunnet i dag står overfor.

I dag tør de ikke engang sette et riktig navn på det åpne samfunns hovedfiende. For en generasjon eller to siden hadde vi ingen problemer med å kalle samfunnets fiender ved sine rette navn, men nå er det av en eller annen grunn blitt vanskelig. Politikerne snakker om ”krig mot terror og IS.” Men terror og IS er symptomer, akkurat som Gulag og Gestapo var symptomer. For 70 år siden ble nazismen effektivt nedkjempet med svært brutale midler. I dag vegrer våre ledere seg mot tanken om å nedkjempe den islamske bevegelsen som har erklært nådeløs og uforsonlig krig mot Vesten. Den ettergivende svakheten kjenner vi igjen fra tiden før Den annen verdenskrig. Spørsmålet i dag er hvor store ofre våre samfunn må yte før vi får en generasjon av ledere med ryggrad og som er intellektuelt og mentalt i stand til å lede forsvaret av vestlig sivilisasjon? Vi frykter det kan bli lenge til.

Irrasjonell utenrikspolitikk

Et grotesk bilde på at det forholder seg slik, fikk vi under forhandlingene om årets statsbudsjett, hvor hovedproblemet var å fordele mange nok budsjettkutt slik at Stortinget fikk samlet sammen tilstrekkelige midler til å betjene den voldsomme tilstrømningen av flyktninger fra Midtøsten vi har fått til landet denne høsten. Det var mange gode formål som ble rammet av kutt, men *ett sers dårlig formål ble skjermet*: Pengestrømmen på mange hundre millioner som går til PLOs forskjellige organer og formål, inkludert prestasjonsgraderte lønninger til arresterte palestinske terrorister og opplæring av barn i jødehat. Det bevilges penger til planlegging av palestinsk terror mot Israel dersom ikke Israel slutter med å kreve at Oslo-avtalene overholdes. Slik meningsløs pengebruk som Utenriksdepartementet står ansvarlig for, var det ingen på Stortinget som våget å røre. Man fikk i siste liten til en symbolsk reduksjon av tilskuddet til FN-organisasjonen UNRWA. Men korrupsjon og statsstøttet terrorisme i PLO-regi våget ingen å redusere bevilgningen til for å avhjelpe nøden blant syriske flyktninger.

Utenriksdepartementets irrasjonelle atferd i forhold til den palestinske terrorkrigen mot Israel føyer seg inn som en historisk fortsettelse av norske myndigheters problematiske forhold til det jødiske folk og dets hjemland gjennom tidene. I likhet med ledelsen i EU velger norske myndigheter å skjerpe en negativ holdning til Israel på et tidspunkt hvor det nettopp er

“For 70 år siden ble nazismen effektivt nedkjempet med svært brutale midler. I dag vegrer våre ledere seg mot tanken om å nedkjempe den islamske bevegelsen som har erklært nådeløs og uforsonlig krig mot Vesten.”

Israel som er i stand til å veilede Norge i kampen mot islamsk terrorisme. I november vedtok EU å slutte seg til anbefalinger fra den internasjonale boikottbevegelsen om spesielt å merke varer som er produsert av israelske firma i Judea og Samaria. Fordi vedtaket ble annonsert i tilknytning til den årlige markeringen av Krystallnatten, vakte hendelsen spesiell oppmerksomhet. Vedtaket gjelder for EØS-området.

Farlig norsk kunnskapsløshet

To uker senere ble hele seks Israel-kritiske resolusjoner vedtatt med store flertall av FNs Hovedforsamling. Her hadde utenriksminister Børge Brende en gylden anledning til å stå frem som forsvarer av folkenes rett til å stå fast på de prinsipper og rettigheter som folkeretten gir landene, og som forsvarer av Oslo-avtalene. Men som så ofte før sviktet det utenrikspolitiske motet og gangsynet, og Norge grupperte seg sammen med stater som ønsker Israel slettet fra kartet. Dette er hverken en tilfældighet eller en arbeidsulykke: Det er norsk Midtøsten-politikk slik den har utviklet seg. Når Norge i FN avstår fra å stemme imot åpenbart urimelige og falske anklager mot et medlemsland, innebærer det å ha sympati for falskneriet uten å ville si det høyt.

“Fordi vedtaket ble annonsert i tilknytning til den årlige markeringen av Krystallnatten, vakte hendelsen spesiell oppmerksomhet. Vedtaket gjelder for EØS-området.”

Men slike ryggsløse holdninger overfor diktatur og terror er ikke noe nytt blant norske politikere. Noe av det siste og mest forbausende Arbeiderpartiets utenriksminister Jonas Gahr Støre gjorde før han gikk av for to år siden, var å sende kongeparet på statsbesøk til den islamistiske diktatoren Erdoğan i Tyrkia som med sitt nye palass til 5 milliarder kroner, i pomp og prakt minner stadig mer om sine ottomanske forbilder som han prøver å gjenopplive.

Et annet eksempel på betenkelig evnesvikt i det norske lederskapet opplevde vi da daværende formann i Stortingets forsvarskomite, Høyres Ine Marie Eriksen Søreide som nå er forsvarsminister, for få år siden i en offentlig debatt beskrev terroristorganisasjonen Det muslimske brorskap på følgende måte: *“Det muslimske brorskapet er jo en kraft som er til stede i alle landene i regionen. I noen, langt sterkere enn i andre land. Men det er altså ingen grunn til å tro at dette skulle være en bevegelse man hverken skulle snakke med eller lytte til. Det er en viktig bevegelse. Det er ikke en ekstrem islamistisk bevegelse på noen måte, det er en relativt konservativ og moderat bevegelse i de fleste fasetter, og det er*

altså en meget viktig aktør i regionen, både for å forstå det som skjer, men ikke minst for utviklingen videre. Så, skal man forstå og snakke med og ha innflytelse i regionen, så er det faktisk viktig også å snakke med Det muslimske brorskap.“ (applaus fra salen)

Det mest bemerkelsesverdige ved denne hyllesten til en islamistisk terrororganisasjon er kanskje utelatelsen av det som alltid har vært det mest velkjente ved Brorskapets propaganda, nemlig dets ideologiske og politiske programmerklæring: *“Allah er vårt mål. Profeten er vår leder. Koranen er vår lov. Jihad er vår vei. Å dø for Allahs sak er vårt høyeste ønske.”*

Å skulle møte islamsk terror med beslutsomhet, handlekraft og effektivitet krever et mot og en innsikt i problemets natur som bare få på den internasjonale arena til nå har vist seg å ha. På norsk side ligger vi katastrofalt tilbake når det gjelder å forstå hvilket problem som truer vårt land, – vi ligger faktisk lenger tilbake enn hva vi gjorde i 1940, da man i hvert fall satte riktig navn på fienden og forsøkte å mobilisere til motstand.

Hovedproblemet ligger i Utenriksdepartementet som er ansvarlig for å holde Regjeringen, Stortinget og norsk offentlighet til enhver tid orientert og oppdatert om den internasjonale situasjon og de trusler som kan ramme Norge og våre allierte. Utenriksdepartementet skal være vår fremste fagmyndighet på det utenrikspolitiske området og er konstitusjonelt ansvarlig for Norges forhold til omverdenen. I dag skaper den norske forvirringen inntrykk av at utenriksministeren er like mye på villspor som hans kollega var det i 1940.

“I dag skaper den norske forvirringen inntrykk av at utenriksministeren er like mye på villspor som hans kollega var det i 1940.”

Utenriksdepartementets forhold til Israel

Vi har i noen år forsøkt å få en mer nøyaktig og detaljert forståelse av det grunnlaget Utenriksdepartementet mener å ha for påstander om at Israel ikke overholder sine folkerettslige forpliktelser, at Israels okkupasjon av Judea og Samaria strider mot bestemmelser i folkeretten, at jødiske bosettinger i Judea og Samaria er ulovlige og at Israels forsvarskrig mot angrepene fra Hamas skulle være i strid med folkerettens bestemmelser om krigføring.

Vi har fått svar på noen av spørsmålene, og vi har brukt tid på å forelegge og drøfte disse redegjørelsene for internasjonalt anerkjente fagfolk på området. Vår konklusjon på disse undersøkelsene er at vi er blitt styrket i vår overbevis-

ning om at Utenriksdepartementets fagavdelinger er på villspor i sin forståelse av viktige deler av folkeretten. Departementet *og det konsulentmiljøet departementet gjør bruk av*, synes å ha utviklet en særegen lære på området som folkerettslærde utenfor dette landets grenser ikke kjenner til. Dette gjelder ikke minst den bindende virkning for norsk Midtøsten-politikk Utenriksdepartementet synes å tillegge alle slags politiske meningsytringer fra tilfeldige flertallsgrupper som fra tid til annen blir vedtatt i forskjellige FN-organer, inkludert Hovedforsamlingen, Sikkerhetsrådet og Den internasjonale domstolen i Haag. Fordi denne tilsynelatende underdanigheten overfor Israel-fiendtlige FN-forsamlinger også ser ut til å være en kilde til spredning av anti-israelske og dermed antisemittiske holdninger i det norske samfunn, har vi besluttet å offentliggjøre dette materialet med utførlige uavhengige analyser og kommentarer.

“Departementet synes å ha utviklet en særegen lære på området som folkerettslærde utenfor dette landets grenser ikke kjenner til.”

I forrige nummer av SMA-info presenterte og drøftet vi en brevveksling fra 2011 mellom Senter mot antisemittisme og daværende utenriksminister Jonas Gahr Støre om hans urettferdige og feilaktige kritikk av Israels forsvarskrig mot terrororganisasjonen Hamas i 2008-09. I dette nummeret følger vi opp ved å presentere to andre brev til UD sammen med UDs svar på disse.

Som forrige gang har vi latt den canadiske folkerettseksperten David Matas gjennomgå og kommentere departementets fremstilling av bestemmelser i folkeretten.

For å utfylle bildet for våre lesere og gi dem saklig informasjon som de ikke får av norske myndigheter og medier, lar vi også to av Israels fremste eksperter på internasjonal rett, Alan Baker og Robbie Sabel, som begge har spilt en aktiv rolle under Israels fredsforhandlinger, i separate artikler gi faglig holdbare redegjørelser for Israels rett til land og bosetting, samt kommentarer til Den internasjonale domstolens politiske betenkning om Israels sikkerhetsbarriere.

David Matas er en canadisk jurist med særlig kompetanse på folkerett og menneskerettigheter.

Per Antonsen er norsk statsviter med lang erfaring fra internasjonale avtaleforhandlinger. Han er fast medarbeider i SMA

Korrespondansen mellom ledelse og medarbeidere i SMA og Utenriksdepartementet om departementets internasjonale rettsforståelse II

Per Antonsen og David Matas

Innledning ved Per Antonsen, SMA

I forrige nummer av SMA-info, nr. 3 – 2015, presenterte vi en brevveksling mellom Senter mot antisemittisme og tidligere utenriksminister Jonas Gahr Støre om spørsmål knyttet til Utenriksdepartementets standpunkt til den diskriminerende behandlingen Israel var gjenstand for i FNs Menneskerettighetsråd i kjølvannet av Gaza-krigen i 2008-09, samt kritiske merknader utenriksministeren hadde gitt til pressen i den sammenheng.

Senter mot antisemittisme og noen av medarbeiderne har i flere år hatt en skriftlig dialog med det norske Utenriksdepartementet, UD, om spørsmål i tilknytning til norsk Midtøsten-politikk som UD formulerer og utøver for Regjeringen. Bakgrunnen for våre henvendelser til UD har vært våre reaksjoner på utsagn og vedtak om forhold i tilknytning til den palestinsk-israelske konflikten som vi har oppfattet som grunnløse, udokumenterte, feilaktige eller direkte i strid med Norges interesser, inkludert Norges interesser knyttet til den israelsk-palestinske fredsprosessen.

Sentralt i vår kritiske oppfatning av Utenriksdepartementets rolle som utøver av norsk Midtøsten-politikk og aktør i fredsprosessen, ligger forhold hvor vi mener at UD i sine svar på våre henvendelser viser en mangelfull innsikt i og partisk oppfatning av bestemmelser i folkeretten. Etter SMAs oppfatning

kan Utenriksdepartementet derfor ikke på en tilfredsstillende måte ha oppfylt sitt diplomatiske ansvar overfor partene i den israelsk-palestinske konflikten og derfor heller ikke sitt parlamentariske ansvar overfor overordnet norsk myndighet. Vår bekymring retter seg her først og fremst mot følgende forhold:

- Ivaretagelsen av Norges ansvar som initiativtaker og sponsor for fredsprosessen gjennom Utenriksdepartementets aktive medvirkning i opprettelsen av Oslo-avtalene som ble inngått i 1993 og 1995 og som hele fredsprosessen hviler på, og
- Forsvarligheten av den uvanlig store bruken av offentlige midler som Utenriksdepartementet gjennom to tiår har investert i arbeidet med å støtte fredsforhandlingene, også etter at man burde innse at de ikke i overskuelig fremtid vil kunne forventes å lede til en fredsavtale.
- Uttalelser fra Utenriksdepartementet som synes å indikere at departementet har innarbeidet en mangelfull og til tider helt feilaktig forståelse av det folkerettslige grunnlag som internasjonalt samarbeid, og især de israelsk-palestinske forbindelsene har som forutsetning.
- Slike mangler i UDs forståelse og fremstilling gir norsk Midtøsten-politikk et preg av å være formet for først og fremst å ivareta den ene partens interesser i konflikten og svekker dermed Norges rolle som nøytral mekler i denne vanskelige konflikten og kan skape grunnlag for antisemittiske stemninger i norsk opinion.

Vi har derfor kommet til den konklusjon at UDs forståelse av folkerettslige bestemmelser som særlig omhandler forhold mellom partene i den israelsk-palestinske konflikten er en viktig grunn til sammenbruddet i Norges rolle som fredsmekler i Midtøsten.

Vi vil av den grunn i det følgende fortsette drøftelsen av noen av de mest åpenbare feil og misforståelser vi mener gjør seg gjeldende i UDs fremstilling av forhold som er av betydning for å kunne spille en troverdig rolle som fredsmekler i Midtøsten.

Med oss i denne gjennomgåelsen av UDs forståelse av folkerettslige forhold knyttet til Israel og fredsprosessen har vi invitert bl.a. den canadiske juristen David Matas som gjennom mange år har engasjert seg i spørsmål tilknyttet fredsprosessene i Midtøsten og som kjenner både de rettslige og politiske forholdene omkring konflikten i regionen svært godt.

David Matas er først og fremst en aktiv forkjemper for menneskerettighetene og en varm forsvarer av Israel på et solid rettsgrunnlag. Han har utgitt en rekke anerkjente debattbøker om emnet og har blant annet bistått den jødiske interesseorganisasjonen B'nai B'rith i arbeidet med å få frem et mer sannferdig og rettferdig bilde av den jødiske staten Israel, det jødiske folks rettigheter i sitt hjemland og Israels rettigheter i det internasjonale samfunn.

Han er kjent som en skarp kritiker av bl.a. FNs Menneskerettighetsråds behandling av Israel i tilknytning til Gaza-krigen i 2008-09, og har skrevet en rekke bøker til forsvar for menneskerettighetene, inkludert også jøders og israeleres rett til et verdig liv i et selvstendig hjemland. Det er dette som stilles i et tvilens lys når våre fagmyndigheter ikke makter å vedlikeholde et kompromissløst forsvar også for det jødiske folks rett.

Nærmere om SMAs korrespondanse med UD

Nedenfor gjengir vi representative eksempler på SMAs forespørsler til UD samt UD's svar på de enkelte spørsmål med redegjørelse for det offisielle norske synet på aktuelle saksforhold. Deretter gjengir vi merknadene til Utenriksdepartementets folkerettslige standpunkter som den juridiske eksperten David Matas har utarbeidet for Senter mot antisemittisme, samt SMAs avsluttende merknader.

Formålet med dette er å gi våre lesere en klarere innsikt i de misforståelser som forårsaker de kritiske uttalelsene vi fra tid til annen hører fremført av utenriksministeren når det gjelder forhold knyttet til denne konflikten, samt våre reaksjoner på slike uttalelser.

“Vi har derfor kommet til den konklusjon at UD's forståelse av folkerettslige bestemmelser som særlig omhandler forhold mellom partene i den israelsk-palestinske konflikten er en viktig grunn til sammenbruddet i Norges rolle som fredsmekler i Midtøsten.”

1. Brev fra en medarbeider i SMA til utenriksminister Barth Eide av 7. november 2012:

Utenriksminister Espen Barth Eide
Det kgl. Utenriksdepartement
Postboks 8114 Dep.
N-0032 OSLO

Spursmål til utanriksminister Espen Barth Eide

I følge VG si nettutgåve av i dag, 7. november 2012, vert det framstilt at Du har uttalt at (herming):

“Utenriksminister Espen Barth Eide (Ap) mener Israels bygging av nye bosetninger på okkupert land er i strid med folkeretten.”

I høve dette vil eg gjerne be om svar på fylgjande spursmål:

Kva for paragrafar, artiklar og/eller seksjonar i gjeldande folkerett, vedtekne av Folkeforbundet og underteikna av Noreg ved Fritjof Nansen i 1922, samt akseptert som gjeldande rett av FN i 1945, er det Israel øver seg i strid mot? Gjer svo vel å herma nøyaktige sitat frå gjeldande folkerett.

Eg ser fram til eit informativt svar frå Deg, snøggast råd.

Med helsing,
Haugesund, 7. november 2012
Lars-Toralf Storstrand

**“... Det knytter seg mange problemer til UD's svar slik det står.
For det første er det ikke opp til den norske regjering å fastlegge
hva som er en rettmessig del av Israel. ...”
David Matas**

2. Utanriksdepartementet sitt svar til Storstrand datert 10. desember 2012:

Kjære Lars-Toralf Storstrand,

Den britiske Balfour-erklæringa og det britiske mandatet for Palestina vart vedtekne av Folkeforbundet i 1922. Dei var ikkje folkerettsleg bindande, men innhaldet vart akseptert av stormaktene på San Remo-konferansen i 1920, som eitt av fleire vilkår for eit eige mandatområde under Folkeforbundet for Palestina. Dette mandatet (1922) utgjorde deretter eit folkerettsleg bindande vedtak så lenge det varte, fram til 1948.

I dag må ein ta omsyn til den folkerettslege utviklinga som har skjedd, både gjennom internasjonale avtalar og gjennom ei rekkje vedtak i FN, i dei snart hundre åra som har gått sidan 1922. I vedtaket frå FNs generalforsamling om den såkalla delingsplanen (resolusjon 181 frå 29. november 1947) vart det lagt fram eit forslag til inndeling av området mellom ein jødisk og ein palestinsk stat, og i våpenstillstandsavtalen frå 1949 vart den såkalla «grøne linja» etablert. I tillegg må ein ta med opptaket av staten Israel i FN og føresetnadene for dette, og dessutan alle eterfølgjande avtalar mellom partane og ei lang rekkje vedtak frå FNs tryggingråd.

I samsvar med folkeretten må utgangspunktet for dei territoriale krava takast i den grønne linja frå 1947, men grensespørsmålet må endeleg avklarast gjennom forhandlingar mellom partane. Den rådgjevande fråsegna frå Den internasjonale domstolen i Haag (International Court of Justice) frå 2004, der domstolen sluttar seg til dette, gjer det klart at områda mellom den grønne linja og den tidlegare austlege grensa som gjaldt for det britiske mandatet for Palestina (inkludert Aust-Jerusalem) i samsvar med internasjonal sedvanerett, må sjåast på som okkupert av Israel i 1967.

Med andre ord kan ikkje desse områda reknast som ein rettmessig del av Israel. Bygginga av busetjingar på dette området vil difor vere i strid med folkeretten. Dette er òg gjort klart av Tryggingrådet, mellom anna i resolusjon 465 av 1980, som seier at den israelske busetjingspolitikken er i klar strid med folkeretten og utgjer eit alvorleg hinder for å oppnå fred i Midtausten.

Vennleg helsing

Jørn Gjelstad (sign.)

Avdelingsdirektør

Anne Ø. Røtzer (sign.)

seniorrådgjevar

3. Forespørsel til utenriksministeren fra Senter mot antisemittisme av 5. mars 2014

Utenriksminister Børge Brende,
Utenriksdepartementet,
Postboks 8114 Dep.,
0032 Oslo

5. mars, 2014

Udokumenterte anklager mot Israel om brudd på folkeretten og ulovlige bosettinger: Anmodning om redegjørelse

Vi har tidligere henvendt oss til Utenriksdepartementet med forespørsler om hvilken dokumentasjon som ligger til grunn for gjentatte anklager gjennom mange år mot staten Israel for ulovlig boligbygging og brudd på folkeretten, inkludert påståtte krigsforbrytelser som enten har vært fremsatt av norske politikere og embetsmenn eller som har vært støttet av Norges representanter i internasjonale fora, så som FNs organer, formodentlig etter instruks fra Utenriksdepartementet, jf. vårt brev av 3. april 2011 og utenriksministerens svar av 30. mai 2011. Vi har hittil ikke kunnet si oss tilfreds med de redegjørelser vi har fått, og tar derfor dette spørsmålet opp på nytt.

Vi legger merke til at slike anklager mot Israel har vært langt mindre fremtredende og mer avdempet etter regjeringsskiftet sist høst, men vi ser likevel at dette fenomenet til en viss grad vedvarer i forskjellige sammenhenger hvor embetsverk og politikere uttaler seg om den arabisk-israelske konflikten.

Det er vår oppfatning at når en part anklages for lovstridige handlinger og avtalebrudd, bør det samtidig opplyses med stor presisjon hvilke konkrete handlinger som bryter spesifiserte rettslige regler og bestemmelser og for øvrig hvilke eventuelle konkrete lovbestemmelser de påklagde aktiviteter er ulovlige i henhold til. Uten slike tilleggsopplysninger er det vår oppfatning at anklagene får en slik form at det ikke vil være mulig å reise et forsvar mot dem, selv når de er urettmessige. Da vil slike anklager som hyppig gjentas uten dokumentasjon lett kunne bli oppfattet som uten videre allmenngyldige og kan lett lede til underbyggelse av antisemittiske holdninger i samfunnet.

Vi har tidligere kun fått høre vage og generelle henvisninger til folkeretten i sin alminnelighet og til politiske og uforbindtlige meningsyttringer i FN-organer som rettskilder for Utenriksdepartementets og andre offentlige myndigheters anklager mot staten Israel. Vi mener at departementet til nå ikke på en

forsvarlig måte har påvist at staten Israel overfor sine naboer har overtrådt folkerettslige forpliktelser, og ikke på noen måte har dokumentert at jødiske bosettinger i Øst-Jerusalem, Judea og Samaria er ulovlige. Som fagmyndighet for internasjonale saker, inkludert internasjonale rettskilder, forutsetter vi at Utenriksdepartementet også veileder andre offentlige myndigheter i slike spørsmål.

Vi anmoder derfor utenriksministeren om å få utarbeidet en faglig grundig redegjørelse hvor Utenriksdepartementet identifiserer relevante bestemmelser i folkeretten som man har ment at staten Israel spesifikt har overtrådt under sitt nærvær i de nevnte områder, inkludert de sider ved lovlighetsaspektet ved bygging av boliger i Øst-Jerusalem, Judea og Samaria som har vært påtalt.

Med vennlig hilsen,
For Senter mot antisemittisme,
Dr. Michal Rachel Suissa, leder

4. Utenriksdepartementets svar på brevet fra SMA, datert 24. april 2014:

Senter mot antisemittisme
Øvre Ullern Terrasse 51
0380 Oslo

Deres ref.:

Vår ref.:

13/00020-66

Dato:

24.04.2014

Svar på henvendelse om Israel

Norges syn på Israels okkupasjon av Palestina og Israels bosettingspolitikk er kjent. Den israelske bosettingspolitikken strider mot folkeretten og de plikter som påhviler en okkupasjonsmakt etter den internasjonale humanitærretten (Geneve-konvensjonene).

Bosettingspolitikken utgjør et alvorlig hinder for en tostatsløsning og undergraver bestrebelsene på å oppnå fred gjennom forhandlinger. Norges holdning er i tråd med en lang rekke vedtak i FN, herunder fra FNs Sikkerhetsråd. Følgende resolusjoner fra FNs Sikkerhetsråd kan anses spesielt relevante i denne sammenheng:

- Resolusjon 242 (1967) understreker blant annet at staters tilegnelse av territorium ved krig er uakseptabelt, og krever at Israel trekker seg tilbake fra områder okkupert i 1967-konflikten (områder ut over Den grønne linjen).
- Resolusjon 446 (1979) fastslår at IV Genève-konvensjon av 1949, som i art. 49 forbyr forflytning av egen befolkning til okkuperte områder, kommer til anvendelse for områdene okkupert av Israel siden 1967, herunder i Jerusalem. Resolusjonen ber Israel respektere den nevnte forpliktelsen, og stanse overføringen av egen befolkning til de okkuperte områdene.
- Resolusjon 465 (1980) gjør det klart at den israelske bosettingspolitikken er i åpenbar strid med folkeretten («a flagrant violation of the Fourth Geneva Convention») og utgjør et alvorlig hinder for oppnåelsen av en fredsløsning i Midtøsten. Alle stater bes samtidig om å unnlate å støtte opp om bosettingsvirksomheten.

Tilsvarende vurderinger legges til grunn i en rådgivende uttalelse Den internasjonale domstolen i Haag (ICJ) ga i 2004 om lovligheten av byggingen av separasjonsbarrieren. Domstolen gjør det her klart at området mellom “den grønne linjen” og den tidligere østlige grensen som gjaldt for det britiske mandatet for Palestina (inkludert Øst Jerusalem) i henhold til internasjonal sedvanerett må anses som okkupert av Israel i 1967, med andre ord at disse områdene ikke kan anses som en rettmessig del av Israel. Domstolen konkluderer også med (se para 120) at de israelske bosettingene i de okkuperte palestinske områdene (herunder Øst-Jerusalem) er etablert i strid med folkeretten.

Kopi av de ovenfor nevnte resolusjonene vedlegges til orientering. Den rådgivende uttalelsen fra Den internasjonale Domstolen er for omfattende til å vedlegges dette brevet, men kan i sin helhet finnes på deres hjemmeside, se følgende link:

<http://www.icj-cij.org/docket/index.php?p1=3&p2=4&case=13l&code=mwp&p3=4>

Med vennlig hilsen
Jørn Gjelstad (sign.)
Avdelingsdirektør

Anne Beathe K. Tvinnereim (sign.)
seniorrådgiver

5. Kommentar til ovenstående korrespondanse med Utenriksdepartementet fra den canadiske advokat David Matas:

Brevet fra en medarbeider i Senter mot antisemittisme, datert 7. november 2012, retter et spørsmål til utenriksministeren etter å ha referert en uttalelse fra ham i en nettavis. Vedkommende anmoder statsråden om å identifisere hvilke folkerettslige bestemmelser fra 1922 og 1945 Israel bryter. Svaret fra Utenriksdepartementet nevner et folkerettslig instrument fra 1922: Folkeforbundets vedtak av den britiske Balfour-erklæringen og det britiske Mandatet for Palestina. Svarbrevet har ingen henvisning til noe folkerettslig vedtak gjort i 1945. Jeg antar at det relevante instrumentet fra 1945 er vedtaket om at FN bekreftet den fortsatte gyldigheten av det mandatet for Palestina som Folkeforbundet ga til Storbritannia i 1922.

Utenriksdepartementets svar av 10. desember 2012 gjør rede for hva som etter departementets syn er og ikke er *“en rettmessig del av Israel.”* Utenriksdepartementets svar, skjønt det henviser til det britiske mandatet fra 1922 (men ikke 1945, jf. FN-paktens Artikkel 80), tar ikke i betraktning dette mandatet når det gjelder å støtte sitt syn på hva som er en rettmessig del av Israel. Svaret støtter seg snarere på FN-resolusjon 181 fra 1947, en våpenhvileavtale fra 1949 og en meningsytring fra Den internasjonale domstolen av 2004.

Det korrekte svaret på det spørsmålet som SMAs medarbeider stilte – hvilke bestemmelser i folkeretten fra 1922 og 1945 er det Israel overtrer? – er **ingen**. Det britiske mandatet for Palestina som ble utferdiget i 1922 og videreført i 1945 sier i seg selv ingenting om hvorvidt Israel bryter eller ikke bryter folkeretten i forbindelse med hva Utenriksdepartementet viser til som *“bygging av bosettinger i strid med folkeretten.”* Som nevnt støtter departementet seg faktisk ikke på vilkårene for dette britiske mandatet for å underbygge sin konklusjon.

Når Israel anklages for å ha overtrådt folkeretten fordi det bor israelere på Vestbredden, går anklagen vanligvis ut på at det er en bestemmelse i Artikkel 49 i Genève-konvensjonen av 1947 om beskyttelse av sivilpersoner i krigstid som er overtrådt. Den bestemmelsen i Artikkel 49 som Israel vanligvis anklages for å ha overtrådt sier følgende: *“Okkupasjonsmakten kan ikke deportere eller flytte en del av sin egen sivilbefolkning til det område som den okkuperer.”*

Jeg går ut fra at hva Utenriksdepartementet skrev ikke var ment å skulle betraktes uavhengig av denne Artikkelens øvrige innhold, men snarere i Artikkelens fulle sammenheng. I brevvekslingen med Senter mot antisemittisme hvor SMA den 5. mars 2014 ba om en oppklaring, svarte Utenriksdepartementet i brev av 24. april 2014 med spesifikt å henvise til Artikkel 49.

Det svaret utenriksdepartementet utarbeidet 10. desember 2012 synes å hevde at Israel bryter folkeretten ved spesifikt å overtre den siterte bestemmelsen fra Artikkel 49 i Den fjerde Genève-konvensjon når departementet viser til *“bygging av bosettinger i strid med folkeretten.”* Grunnlaget for konklusjonen om brudd på folkeretten er at det landet hvor byggingen har skjedd etter Utenriksdepartementets mening ikke er en rettmessig del av Israel. Årsaken til at UD mener dette landet ikke er en rettmessig del av Israel, er FNs Hovedforsamlings resolusjon 181, våpenhvileavtalen av 1949 og den politiske meningsyttringen fra Den internasjonale domstolen i 2004.

Det knytter seg mange problemer til UD's svar slik det står. For det første er det ikke opp til den norske regjering å fastlegge hva som er en rettmessig del av Israel. Utenriksdepartementets svar anerkjenner at *“grensespørsmålet må endeleg avklarast gjennom forhandlingar mellom partane.”* Men departementet opptrer selvmotsigende i forhold til den erkjennelsen ved å uttale seg om hva som er og ikke er en rettmessig del av Israel.

For det annet forteller ingen av de folkerettslige instrumentene svaret henviser til, selv ikke de fra 1922 og 1945, noe om hvor Israels grenser er. Resolusjon 181 ble på den tiden avvist av invaderende arabiske stater. En FN-resolusjon er ikke i noe tilfelle et folkerettslig instrument, men snarere bare et uttrykk for den politiske meningen de statene hadde som stemte for den. En våpenhvileavtale er nettopp bare det, – en avtale om å gjøre opphold i en væpnet konflikt. Den er ikke en løsning på en territoriell tvist mellom partene.

Israel deltok ikke i høringen og debatten som ledet til meningsyttringen fra Den internasjonale domstolen i Haag i 2004, og er ikke bundet av den. Det dokumentet er skjemmet av samme slag ensidighet som stilte rapporten fra FNs granskningskommisjon for Gaza-konflikten i 2009 i vanry [se SMA-info nr. 3-2015 s. 11]. Denne meningsyttringen er derfor ikke en overbevisende og slett ikke en autoritativ kilde til folkerett. En redegjørelse for de problemene som belaster ICJ-dokumentet fra 2004 er utarbeidet i min bok *Aftershock: AntiZionism and Antisemitism*.

Men problemet med departementets svar er mer grunnleggende enn det. Spørsmålet her er ikke bare hva som rettmessig er Israel og hva som ikke er det, eller hva som er Israels grenser. Det spørsmålet reiser seg i forhold til Øst-Jerusalem, men ikke i forhold til Vestbredden. Israel hevder ikke at Vestbredden juridisk rettmessig tilhører Israel. Israel anerkjenner at Vestbredden ikke er en rettmessig del av Israel.

Hva er det grunnlaget i folkeretten departementet mener å ha for å påstå at bygging av boliger for israelere på land som alle parter er enige om at ikke er en rettmessig del av Israel, representerer brudd på folkeretten? Det er ganske visst ikke det britiske mandatet fra 1922 og 1945 og heller ikke FN-resolusjon 181 eller våpenhvileavtalen fra 1949. Det er antakelig snarere hva andre, inkludert Den internasjonale domstolen i 2004 har sagt er grunnlaget, – den siterte bestemmelsen fra Artikkel 49 i Genève-konvensjonen om beskyttelse av sivilpersoner i krigstid.

“En FN-resolusjon er ikke i noe tilfelle et folkerettslig instrument, men snarere bare et uttrykk for den politiske meningen de statene hadde som stemte for den.”

Det substansielle spørsmålet som ble reist av SMAs medarbeider er derfor ikke hvorvidt det britiske mandatet fra 1922 eller 1945, eller FN-resolusjon 181 eller våpenhvileavtalen av 1949 støtter anklagen mot Israel for å ha overtrådt folkeretten, men snarere hvorvidt den siterte bestemmelsen fra Genève-konvensjonens Artikkel 49 støtter denne anklagen. Selv om Utenriksdepartementet ikke sier dette, gir departementets svar bare mening dersom det er departementets oppfatning at den siterte bestemmelsen fra Genève-konvensjonens Artikkel 49 støtter den anklagen.

Men etter min oppfatning rettferdiggjør ikke Artikkel 49 en slik anklage, – og det av to grunner. En grunn er at der er en forskjell på kontroll over et territorium og okkupasjon av et territorium. Før 1967 var Vestbredden kontrollert av Jordan. Jordan ble aldri kalt en okkupasjonsmakt på Vestbredden. Krigen i 1967 flyttet kontrollen over Vestbredden fra Jordan til Israel. Nå er det Israel som deler denne kontrollen sammen med De palestinske selvstyremyndighetene. Jordan gjør ikke krav på Vestbredden og Israel kan ikke anses for å okkupere Jordan ved å kontrollere Vestbredden.

Den folkerettslige statusen Israel nå har i forhold til Vestbredden er ikke vesensforskjellig fra den folkerettslige statusen Jordan hadde i forhold til

Vestbredden før 1967. Dersom Jordan ikke var en okkupasjonsmakt den gang, kan ikke Israel være det nå. De palestinske selvstyremyndighetene har i mellomtiden proklamert Palestina som stat og har sluttet seg til Genève-konvensjonene, men Israel anerkjenner ikke Palestina som stat.

Og selv bortsett fra det, henviser begrepet ”okkupasjon” i Den fjerde Genève-konvensjon til overtakelsen av territoriell kontroll mellom enheter som var stater på tidspunktet for overtakelsen. Der hvor én stat, som følge av væpnet konflikt, vinner kontroll over et territorium og den staten som hadde kontrollen forut for konflikten frasier seg retten til det territoriet, foreligger det ingen okkupasjon av det territoriet. Det faktum at det opprettes en ny stat som krever rettighet til det territoriet, kan ikke endre territoriets status fra uokkupert til okkupert.

Den andre grunnen til at der ikke er noen overtredelse av Artikkel 49 er at det ikke er noen flytting. Artikkel 49 i Genève-konvensjonen om beskyttelse

“Staten Israel har ikke flyttet noen del av sin sivilbefolkning til Vestbredden.”

av sivilpersoner i krigstid forbyr deportasjon eller flytting av en del av egen sivilbefolkning til det området som er okkupert. Staten Israel har ikke flyttet noen del av sin sivilbefolkning til Vestbredden.

Noen israelere har flyttet til Vestbredden. Den israelske regjering har bidratt med stimulering for noen, men ikke for alle til denne bevegelsen. Denne stimulansen er imidlertid ikke det samme som flytting. Ordet flytting (transfer) betyr her ufrivillig flytting. Det betyr ikke frivillig flytting på eget initiativ, selv om det skulle være oppmuntret til slik flytting.

Artikkel 49 forbyr også tvangsflytting av beskyttede personer fra okkupert territorium til okkupasjonsmaktens territorium. Fraværet av ordet ”tvang” i okkupasjonsmaktens forbud mot flytting av sine egne innbyggere til okkupert territorium betyr ikke at statens egne innbyggere bryter bestemmelsen om de flytter på egen hånd etter oppmuntring.

Det å bli flyttet kan aldri være frivillig. Dersom en person drar frivillig, er vedkommende ikke flyttet, – vedkommende flytter. En person kan bli flyttet på jobben og nekte flyttingen ved å si opp. Denne flyttingen behøver ikke være tvungen i den forstand at det blir brukt fysisk makt, men den er ikke frivillig heller, – det brukes en form for tvang selv om den er økonomisk.

En person som i sitt arbeid bytter tilholdssted som følge av at vedkommende er blitt oppmuntret til det, er ikke blitt flyttet, men velger å godta noe vedkommende er tilbudt. Selv om Israel har oppmuntret folk til å flytte til noen deler av Vestbredden, har staten ikke på noen måte straffet folk som ikke har flyttet til Vestbredden.

I brevvekslingen mellom Senter mot antisemittisme og Utenriksdepartementet fra mars/april 2014 om dette spørsmålet, benytter ikke departementet ordlyden fra det relevante leddet i Artikkel 49 i Genève-konvensjonen om beskyttelse av sivilbefolkningen i krigstid, selv om departementet henviser til denne bestemmelsen. Departementet omtaler forflytning og synes å likestille flytting og forflytning. Brevet av 24. april 2014 fra Utenriksdepartementet sier: *“at IV Genève-konvensjon av 1949, som i art. 49 forbyr forflytning av egen befolkning til okkuperte områder.”* Departementet bytter her ordet ”flytting” (transfer) som står i bestemmelsen med ordet *“forflytning”* som ikke står der [i den offisielle norske oversettelsen er ordet ”transfer” oversatt med ”flytting.” o.a.].^[1]

Artikkel 49 i denne Genève-konvensjonen pålegger ikke en okkupasjonsmakt et krav om å forby sine innbyggere å forflytte seg inn i okkupert territorium. Det går ikke klart frem at den norske regjering mener å si at der er en slik bestemmelse. Om det er dette som er hensikten, er det rett og slett uriktig.

I en artikkel på hjemmesiden til den norske ambassaden i Tel Aviv fra mars 2013 sies det at folkeretten ikke tillater en okkupasjonsmakt å *“organisere eller oppfordre til overføring av deler av sin egen befolkning i et okkupert område.”*^[2] Dersom det ambassaden her mente med overføring var *ufrivillig flytting*, kan dette utsagnet godt være korrekt. En okkupasjonsmakt bør ikke tillates å gjøre på indirekte måte noe som det ikke er tillatt å gjøre direkte. En okkupasjonsmakt kan under folkeretten ikke kreve at dens innbyggere skal flytte inn på okkupert territorium. En okkupasjonsmakt kan heller ikke oppfordre stedfortredere til å kreve at innbyggere skal flytte inn på okkupert territorium.

Imidlertid er meningen med uttalelsen fra den norske ambassaden, når man ser den i sammenheng med brevene fra Utenriksdepartementet, å tolke *overføring* (flytting), ikke som ufrivillig, men heller som *frivillig* forflytning. Alt hva den israelske regjering gjør for å oppmuntre til frivillig forflytning av israelere til Vestbredden synes etter den norske regjeringens oppfatning å være et brudd på folkeretten.

Men denne oppfatningen er ikke i pakt med folkeretten. Det er ikke engang god norsk. Det er forskjell både språklig og juridisk mellom flytting (transfer) og det å oppmuntre til forflytning. Artikkel 49 i Genève-konvensjonen om beskyttelse av sivilbefolkningen i krigstid krever ikke at okkupasjonsmakter skal avholde seg fra å oppmuntre sine egne innbyggere til å forflytte seg inn på okkupert territorium.

Dette synet er blitt bekreftet i en dom fra Den europeiske menneskerettsdomstolen fra 16. juni 2015 i saken *Sargsyan mot Azerbaijan*. Her sier retten i avsnitt 95: *“Artikkel 49 i Konvensjon [nr. IV] om beskyttelse av sivilpersoner i krigstid av 12. august 1949 (Den fjerde Genève-konvensjon) regulerer spørsmål om tvangsforflytning inn i eller ut av okkuperte territorier.”* Denne dommen motsier det norske Utenriksdepartementets standpunkt om at Artikkel 39 omtaler frivillig forflytning som det oppmuntres til. Denne dommen er tilgjengelig på Internett.[3]

En annen kommentar på ambassadens nettside er talende: Ambassaderåd Vebjørn Dysvik skriver: *“En europeisk kollega fortalte meg (trolig mest i spøk) at han vurderte å søke jobb i kommunen når han kom hjem, ettersom han hadde brukt så mye tid på byggesaker mens han tjenestegjorde her.”* Nettopp, – de underliggende fakta som Utenriksdepartementet bygger sine anklager mot Israel på om brudd på folkeretten, er ikke annet enn kommunale reguleringssaker.

Å omgjøre lokale bygge- og reguleringssaker til anklager mot Israel om brudd på folkeretten er ikke en spøk, – det er en form for antisjonisme. Dette trangsynet forklarer den bekymringen som det norske *Senter mot antisemittisme* nærer. Det er massevis av arabere som bor i Israel, – både tallmessig og forholdsmessig flere enn israelske jøder som bor på Vestbredden. Det finnes ingen prinsipiell grunn til at det ikke burde bo israelske jøder på Vestbredden. Betegnelsen ”bosettinger” er støtende. De som kalles ”settlere” er bare jøder i nabolaget. Det er noe mer enn bare en juridisk feiltagelse å kalle nærværet av jøder i nabolaget, eller at jøder forflytter seg til nabolaget, et brudd på folkeretten. Det er motbydelig.

I brevet av 24. april 2014 om dette spørsmålet sier Utenriksdepartementet *“Bosettingspolitikken utgjør et alvorlig hinder for en tostatsløsning og undergraver bestrebelsene på å oppnå fred gjennom forhandlinger.”* Jeg ville si nøyaktig det motsatte. Det er motstand mot nærværet av israelske jødiske innbyggere

som representerer et alvorlig hinder for en tostatsløsning og undergraver bestrebelsene på å oppnå fred gjennom forhandlinger.

Situasjonen i Gaza er illustrerende. Det bodde israelere i Gaza da Israel kontrollerte Gazastripen. Israel trakk tilbake de væpnede styrkene fra Gaza og evakuerte sine innbyggere. Dersom det den norske regjeringen tendensiøst kaller israelske bosettinger på okkupert territorium er et hinder for fred, skulle israelsk tilbaketrekking og evakuering ha brakt fred, eller i det minste brakt fred nærmere. Men nøyaktig det motsatte skjedde.

Den israelske regjeringen ga gjennom sin tilbaketrekking og evakuering vind i seilene til krigspropaganda og oppvigleri til et hat som forgifter konflikten. På grunn av tilbaketrekkingen og evakueringen er vi lenger borte fra fred enn vi var før. Det er ikke bare det at konfrontasjon over israeleres husbygging på Vestbredden er et sidespor som avleder oppmerksomheten. I et annet bev til en av SMAs medarbeidere av 14. april 2014 sier Utenriksdepartementet at *“Norge støtter aktivt målet om en fredsløsning i Midtøsten som innebærer at to stater, Israel og Palestina, lever side om side i fred innenfor sikre og internasjonalt anerkjente grenser.”*

Det er urealistisk å forvente at en palestinsk og en israelsk stat skal leve side om side i fred dersom ikke palestinere kan leve side om side i fred med israelere både på Vestbredden og i Israel. Det er ikke bosettinger som er et hinder for fred. Det er motstand mot nærværet av israelere på Vestbredden som er et hinder for fred.

Vi vil oppnå fred, ikke når israelere slutter med å flytte til Vestbredden og den israelske regjeringen evakuerer dem som allerede er der, men når både palestinere og israelere ønsker det å ha hverandre som naboer velkommen.

Noter:

- [1] Den offisielle norske oversettelsen av Den fjerde Genève-konvensjonen er gjengitt på Lovdatas nettside: <http://emeritus.lovdata.no/traktater/text/tra-19490812-004.html>
- [2] <http://blogg.regjeringen.no/norgeiverden/2013/03/15/bosettinger/>
- [3] [http://hudoc.echr.coe.int/eng#{"fulltext":\["azerbaijan"\],"itemid":\["001-155662"\]}](http://hudoc.echr.coe.int/eng#{)

6. Avsluttende merknader ved Per Antonsen, SMA:

Merknadene til den ovenstående brevvekslingen med Utenriksdepartementet fra Dr. Matas er i og for seg tilstrekkelige til å rettferdiggjøre den bekymringen Senter mot antisemittisme har næret gjennom mange år for kvaliteten på den forståelse som gjør seg gjeldende hos vårt utenrikspolitiske fagdepartement når det gjelder de rettslige aspektene ved den israelsk-palestinske konflikten.

Men bekymringen går ut over det enkle faktum at Utenriksdepartementets tjenestemenn og -kvinner, – som forutsetningsvis skal representere det ypperste av hva vår nasjon presterer rent faglig på dette området, – fremviser en mangelfull innsikt som skjemmer en viktig del av vårt utenrikspolitiske selvbylde – Midtøsten-politikken – og derved stiller vår nasjon og dens politiske ledelse i internasjonal forlegenhet (enten UD forstår det eller ikke).

Dr. Matas har gitt en rekke eksempler på Utenriksdepartementets misforståelser, og vi kunne gjøre listen atskillig lenger. Det er karakteristisk for UDs behandling av disse spørsmål at man fremsetter svært kategoriske påstander, for eksempel at den israelske bosettingspolitikken strider mot folkeretten og de plikter som påhviler en okkupasjonsmakt etter den internasjonale humanitærretten, samt at bosettingspolitikken utgjør et alvorlig hinder for en tostatsløsning og undergraver bestrebelsene på å oppnå fred gjennom forhandlinger (jf. UDs brev av 24.4.2014 som slett ikke svarer på det spørsmål som ble stilt, slik norsk forvaltningsrett krever at UD skal gjøre). Dette er svært alvorlige anklager som UD ikke har grunnlag for.

Som belegg for sine påstander henviser UD til tre FN-resolusjoner hvorav ingen har status som internasjonale rettskilder. Man viser til at Sikkerhetsrådets Resolusjon 242 krever at Israel trekker seg tilbake fra områder okkupert i 1967-konflikten, og definerer dette som *“områder ut over Den grønne linjen.”* Men det står ingenting om Den grønne linjen i Resolusjon 242. Utenriksdepartementet leser forutinntatte standpunkter inn i tekstene og tolker dem utvidende, noe man slett ikke skal gjøre i folkeretten.

Departementets tendens til å ville avstå norsk selvråderett til fordel for en ukritisk beundring for politiske resolusjoner og meningsytringer i FN, er en sak vi skal la ligge i denne sammenheng, – det er et forhold Stortinget burde se nærmere på. Vår største bekymring gjelder den virkningen Utenriksdepartementets svake faglige prestasjonsnivå og partiske opptreden i en konflikt har for dannelsen av anti-israelske og antisemittiske holdninger i den norske offentlighet.

Når seriøse undersøkelser avslører at en foruroligende stor andel av befolkningen fremdeles er bærere av anti-jødiske meninger og holdninger som mange trodde ble lagt bort for 70 år siden, er ett av de viktige spørsmålene vi må stille: Hvor kommer disse oppfatningene av jødene og deres hjemland, Israel, fra? Hvorfor er et folk med så stor grad av tillit og lojalitet til de styrende eliter blitt påvirket av antisemittisk grums? Er det mulig at det nettopp er fra sine sosiale og politiske forbilder folk har tilegnet seg slike holdninger?

Etter å ha observert dette fenomenet gjennom mange år er vi ved Senter for antisemittisme ikke lenger i tvil: Antisemittismen i det norske samfunn har ikke sitt opphav verken blant muslimer eller på grasrotnivå for øvrig. Den norske antisemittismen, i likhet med jødehatet i den øvrige vestlige verden, skapes blant våre kulturelle, akademiske og politiske eliter, og formidles til befolkningen gjennom deres statsfinansierte massemedier.

De rettslige spørsmålene som drøftes her er ytterligere utdypet i påfølgende artikler av Alan Baker og Robbie Sabel som begge er internasjonalt anerkjente folkerettsjurister med særskilt kompetanse på dette saksområdet. I sum gir disse redegjørelsene innsikt i de alvorlige villfarelser som gjør seg gjeldende hos norske myndigheter på dette området. Det er mot denne bakgrunn ikke urimelig å anta at det snarere er Norges enn Israels politikk som eventuelt er et hinder for fred i området.

“Vi vil oppnå fred, ikke når israelere slutter med å flytte til Vestbredden og den israelske regjeringen evakuerer dem som allerede er der, men når både palestinere og israelere ønsker det å ha hverandre som naboer velkommen.”

Oksenøyveien14 AS

Lager og
kontorlokaler
til leie

Kontakt:
90065000
Oksenøyveien 14 Fornebu

Ambassadør Alan Baker som er direktør for the Institute for Contemporary Affairs ved the Jerusalem Center for Public Affairs, deltok i forhandlingene med palestinerne og i utarbeidelsen av Oslo-avtalene, så vel som avtaler og fredstraktatene med Egypt, Jordan og Libanon. Han har vært juridisk rådgiver og visedepartementsråd i Israels utenriksdepartement og Israels ambassadør til Canada.

Hvordan det internasjonale samfunn ser på Israels rettigheter til land og bosetting

Alan Baker

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Gjennom mer enn 50 år har FN i utallige resolusjoner omtalt Israel nesten utelukkende i termer som *“okkupasjonsmakten Israel”* og områdene Judea og Samaria som *“de okkuperte palestinske områdene.”* Dette gjentar seg omtrent ordrett år etter år i forskjellige sammenhenger vedrørende Midtøsten-problemene og spesielt når det gjelder områdene Judea og Samaria.

På samme måte inkluderer omtalen av Israels bosettingspolitikk stadig terminologi som beskriver den som illegitim eller ulovlig. Disse generelle og altomfattende uttrykkene er glidd inn i FNs *“lingua franca,”* – aksepterte fraser som verken skaper eller tiltrekker seg noen debatt om deres juridiske, historiske eller politiske nøyaktighet. De stemmer heller ikke overens med den pågående utviklingen i regionen. De er bare godtatt som en del av virkelighetsoppfatningen til FNs Hovedforsamling og andre FN-organer.

Som illustrasjon på dette trenger man bare å henvise til fjorten av de resolusjonene om Midtøsten-spørsmål som ble vedtatt under den 65. generalforsamling i 2010[1] for å forstå hvordan gjentakelsen og den automatiske bruken av slike fraser forekommer i forskjellige sammenhenger. Hvis man multipliserer dette antallet resolusjoner med mer enn femti års vedvarende repetisjon og hjernevask, kan man godt forstå hvordan frasene *“okkupasjonsmakten Israel”* og *“okkuperte palestinske områder”* virkelig er blitt akseptert som standard FN-terminologi.

Merkelig nok er denne beskrivelsen ikke begrenset til Israels status i Judea og Samaria. Til tross for Israels tilbaketrekking av alle sine styrker og sivile fra Gazastripen i 2005, inkludert fjerningen av deres boligområder, brukes

fremdeles disse frasene av FN-organer i resolusjoner, rapporter og annen dokumentasjon for å beskrive Israels status på Gazastripen.[2]

I lys av utviklingen gjennom flere år, inkludert inngåelsen av avtaler mellom Israel og PLO, støtten og anerkjennelsen disse avtalene fikk fra FN og endringen i statusen til de respektive partene i forhold til territoriene som ble skapt gjennom avtalene, kan man virkelig spørre seg om hvorvidt den fortsatte bruken av denne standardterminologien er presis og relevant, og om den virkelig reflekterer internasjonale realiteter, eller om den snarere kaster lys over en pågående blind ”ønsketenkning” hos dem som lager resolusjonene og hos dem som blindt og ureflektert støtter dem. Israels status vis a vis disse områdene har virkelig utviklet seg gjennom årene og har vært fulgt av en vedvarende debatt omkring grunnlaget for den.

I tiden etter Seksdagerskrigen i 1967 svingte oppfatningene om Israels status innenfor en dominerende del av det internasjonale samfunn mellom dem som av ulike grunner anså det for å dreie seg om en klassisk okkupasjon, slik det bekreftes i resolusjoner fra FNs Hovedforsamling, og andre, først og fremst av Israel selv, som anså Israel for å ha kommet til kontroll over territoriene som følge av en lovlig utkjempet forsvarskrig.[3]

Et annet og meget betydningsfullt historisk og juridisk synspunkt dreier seg om Israels nærvær i Judea og Samaria som følge av de historiske rettigheter som ble anerkjent for det jødiske folk til å opprette et nasjonalhjem i Palestina, slik det fremkom i Balfour-erklæringen og senere ble bekreftet i en resolusjon fra Folkeforbundet i 1922. Her ble det jødiske folk sikret et nasjonalhjem og *“tett bosetting i landet”* i hele det mandatstyrte Palestina. FN-paktens Artikkel 80 sikret faktisk denne resolusjonens fortsatte gyldighet utover Folkeforbundets levetid. Artikkel 80 sikrer at de rettighetene folk har oppnådd gjennom internasjonale avtaler forblir uendret, og derved fremdeles er gyldige.[4]

Uansett hvordan Israels status måtte ha vært oppfattet frem til undertegningen av Oslo-avtalene mellom Israel og PLO i 1993-95, har de juridiske og

“Uansett hvordan Israels status måtte ha vært oppfattet frem til undertegningen av Oslo-avtalene mellom Israel og PLO i 1993-95, har de juridiske og politiske egenskapene ved både Gazastripen, Judea og Samaria gjennomgått en kritisk endring.”

politiske egenskapene ved både Gazastripen, Judea og Samaria gjennomgått en kritisk endring. Det faktum at det internasjonale samfunn har unnlatt, og vedvarende unnlater å anerkjenne denne endringen, og i stedet gjentar unøyaktigheter og absurditeter i FN-resolusjoner som er helt løsrevet fra virkeligheten, er kanskje en indikasjon på den selektive blindheten som råder vis a vis Israel og på omfanget av de arabiske og islamske statenes manipulering av det internasjonale samfunn.

Mens hvert av standpunktene ovenfor omkring Israels status i disse områdene kan ha, og i noen tilfelle har sine respektive meritter, kan ingen i det internasjonale samfunn – ikke engang FN – benekte det faktum at ved Israels og det palestinske lederskapets undertegning av den israelsk-palestinske interimsavtalen i 1995,[5] som ved underskrift ble bevitnet av USA, EU, Egypt, Jordan, Russland og Norge, ble disse territorienes status forandret. Også avtalepartenes status vis a vis territoriene ble endret.

Områdenes unike omstendigheter og særskilte trekk ved det israelsk-palestinske forhold

De inngåtte avtaler og de memoranda som foreligger mellom det palestinske lederskapet og Israels regjering, og som er bekreftet og anerkjent av FN både ved bevitnelse og gjennom resolusjoner som anerkjenner avtalene,[6] har skapt et spesielt regime – en *lex specialis* – som styrer alle aspekter ved forholdet mellom partene, hver av partenes forhold til det territoriet den kontrollerer og har ansvar for, og alle dens rettigheter og plikter innenfor det territoriet.[7]

Avtaledokumentene[8] dekker alle sentrale saksområder i forholdet mellom partene, inkludert styring, sikkerhet, valg, jurisdiksjon, menneskerettigheter, rettsspørsmål og liknende. Innenfor dette rammeverket, når det gjelder hver av partenes rettigheter og plikter innenfor det territoriet som ligger under deres jurisdiksjon i påvente av resultatet av forhandlingene om permanent status, finnes det ingen spesifikk bestemmelse

“Bestemmelsene legger ingen begrensninger på noen av partene når det gjelder å bygge i de områdene som ligger under deres respektive kontroll.”

som legger begrensning på noen av partene, verken når det gjelder planlegging, regulering eller fortsatt bygging av byer, bosettinger eller landsbyer, eller som gjelder frysing av slik byggevirksomhet. Artikkel 27 i Vedlegg III (Om sivile saker) til avtalen av 1995, inneholder de bestemmelsene man har blitt enig om når det gjelder arealplanlegging, -regulering og fullmakt til å bygge i

territoriene. Bestemmelsene legger ingen begrensninger på noen av partene når det gjelder å bygge i de områdene som ligger under deres respektive kontroll.[9]

Den sentrale rettslige og politiske endringen som Oslo II-avtalen medførte, er det faktum at de to partene ble enige, i påvente av utkommet av sluttstatusforhandlingene, om å inndele deres respektive jurisdiksjon i Judea og Samaria i områdene A og B (palestinsk jurisdiksjon) og område C (israelsk jurisdiksjon).[10]

Partene definerte den respektive myndighet og ansvar for hver av partene i områdene som skulle være under deres kontroll. I område A (de større byene, landsbyene og tett befolkede områder) overførte Israel fullstendig all myndighet og ansvar til de palestinske selvstyremyndighetene, PA, inkludert ansvaret for sikkerhet og politi. I område B overførte Israel all myndighet og ansvar, unntatt for sikkerhet, for de landsbyene som i hovedsak utgjorde område B. Område C som er uten palestinske landsbyer og befolkningssentra, omfatter de israelske bosettingene og militære installasjoner. Israelsk myndighet og ansvar i område C inkluderer alle aspekter vedrørende israelske innbyggere i bosettinger og militære installasjoner – alt sammen i påvente av utkommet av sluttstatusforhandlingene.

“Israels nærvær i Judea og Samaria, Vestbredden, skjer med full tilslutning fra det palestinske lederskap som utgjør PLO.”

Denne fordelingen av kontroll, myndighet og ansvar ble akseptert og gitt sin tilslutning av palestinerne i avtalen av 1995 (Oslo II) og endog anerkjent av FN. Dette avtaleverket innebærer en radikal endring av territoriets status og natur. Israels fortsatte nærvær i område C i påvente av utkommet av sluttstatusforhandlingene, hviler på PLOs godkjenning. Det kan ikke ved hjelp av noen politisk manipulasjon eller juridisk akrobatikk være å anse som ”okkupert område,” og derfor kan heller ikke Israel karakteriseres som ”okkupasjonsmakt.” Israels nærvær i Judea og Samaria, Vestbredden, skjer med full tilslutning fra det palestinske lederskap som utgjør PLO.

Spørsmålet om bosettinger

På tilsvarende måte er rettsgrunnlaget for Israels bosettinger, – som også beskrives med en klisjé i FN-terminologien som å være ulovlige, – en integrert del av dette *lex specialis*-regimet som er grunnlagt på Oslo-avtalene. Det

palestinske lederskapet kan ikke fremstille dette som en israelsk overtredelse av Den fjerde Genève-konvensjon av 1949 i den hensikt å komme utenom deres egen godkjenning av de rettighetene og det ansvaret som fremgår av Interimsavtalen av 1995 (Oslo II), så vel som av det internasjonale samfunns anerkjennelse av den avtalens relevans og fortsatte gyldighet.

Faktum er at til og med i Prinsipperklæringen som Israel og PLO undertegnet i 1993 så vel som i alle følgende avtaler, inkludert Interimsavtalen fra 1995, er spørsmålet om bosettinger en av de sentrale saker som partene vedtok skulle gjøres til gjenstand for forhandlinger under sluttstatusforhandlingene.[11] Dette er en del av avtalene mellom Israel og det palestinske lederskap. Det palestinske lederskapet har akseptert og er forpliktet på det faktum at det, i påvente av utkommet av sluttstatusforhandlingene, ikke utøver jurisdiksjon i saker som henhører under sluttstatus-temaene for område C, inkludert spørsmål om bosettinger.

“Oslo-avtalene inneholder ingen bestemmelser som forbyr, begrenser eller fryser israelsk byggevirkksomhet i område C.”

Oslo-avtalene inneholder ingen bestemmelser som forbyr, begrenser eller fryser israelsk byggevirkksomhet i område C. Faktum er at den palestinske delegasjonen i løpet av forhandlingene om Interimsavtalen i 1995 anmodet om at det skulle legges ved et ”sidebrev” med en omforent tekst hvor Israel skulle forplikte seg til å begrense bygging av bosettinger i område C under gjennomføringsprosessen for avtalen og de påfølgende forhandlingene. Flere utkast til dette ”sidebrevet” ble utvekslet mellom forhandlingsdelegasjonene helt til Israel faktisk sa seg enig i en formulering som begrenset byggeaktiviteter på grunnlag av et regjeringsvedtak som ville bli fattet for det formålet. Til sist trakk det palestinske lederskapet tilbake sin anmodning om et sidebrev.

Lovligheten av Israels bosettinger

Spørsmålene om lovligheten av Israels bosettinger og rasjonalt for Israels bosettingspolitikk har i mange år dominert oppmerksomheten til det internasjonale samfunn. Dette går frem av utallige rapporter fra forskjellige FN-organer, rapportører og resolusjoner,[12] så vel som politiske erklæringer og uttalelser fra regjeringer og ledere. I varierende grad anser de Israels bosettinger for å være i strid med folkeretten, spesielt Artikkel 49 i Den fjerde Genève-konvensjon av 12. august 1949 om beskyttelse av sivilpersoner i krigstid.[13]

Men bortsett fra de nesten standardiserte, ofte gjentatte og allment aksepterte klisjéene om "ulovligheten av de israelske bosettingene" eller de "flagrante brudd" på Genève-konvensjonen som endog Den internasjonale domstolen i Haag gjentok,[14] har det vært smått med virkelige forsøk på å utarbeide og vurdere den konkrete juridiske tankegangen bak dette standpunktet. Likevel er der en rekke meget relevante faktorer som uunngåelig må tas i betraktning når man fremsetter en så alvorlig anklage mot Israel.

Disse faktorene inkluderer:

- Teksten til 6. ledd i Artikkel 49 i Den fjerde Genève-konvensjon og omstendighetene og årsakene til at denne bestemmelsen ble tatt med i konvensjonen i desember 1949;
- Territoriernes enestående omstendigheter og den konteksten det israelsk-palestinske forholdet som beskrevet ovenfor har utviklet siden 1993 gjennom en serie bilaterale avtaler. Disse arrangementene har skapt det særegne rammeverket som setter til side ethvert generelt vedtak som ikke er relatert til dette rammeverket.

Er Artikkel 49 i Den fjerde Genève-konvensjonen anvendbar på Israels bosettinger?

Straks etter Den annen verdenskrig oppsto det et behov for å utarbeide en internasjonal konvensjon for å beskytte sivilbefolkninger i tider med væpnet konflikt. Det skjedde i lys av det massive antall sivile som ble tvunget til å forlate sine hjem under krigen og den skrikende mangel på effektiv beskyttelse av sivile under noen som helst av de den gang rådende konvensjoner eller traktater.[15] I denne konteksten sier 6. ledd i Artikkel 49 i Den fjerde Genève-konvensjonen følgende:

Okkupasjonsmakten kan ikke deportere eller flytte en del av sin egen sivilbefolkning til det område som den okkuperer.[16]

Den autoritative og offisielle kommentaren til konvensjonen som Den internasjonale Røde Kors-komiteén, ICRC, utga i 1958 for å assistere "regjeringer og væpnede styrker ... oppfordret til å påta seg ansvar ved å anvende Genève-konvensjonene,"[17] klargjør denne bestemmelsen som følger: "Den har til hensikt å forhindre en praksis som ble innledet under Den annen verdenskrig av visse makter som overførte deler av sin egen befolkning til okkupert territorium av politiske og rasistiske grunner i den hensikt, som de hevdet, å

President Bill Clinton, Israels statsminister Yitzhak Rabin, og PLO-leder Yasser Arafat signerer Oslo II Interim Avtalen, 28 september 1995, i Det hvite hus. (AP Bilde / Doug Mills)

“Ifølge ICRC gjelder Artikkel 49 med andre ord deportasjoner som betyr tvangsforflytting av en okkupasjonsmakts befolkning til et okkupert territorium.”

kolonisere de territoriene. Slike overføringer forverret den økonomiske situasjonen for den innfødte befolkningen og satte deres separate eksistens som folkegruppe i fare.“

Ifølge ICRC gjelder Artikkel 49 med andre ord deportasjoner som betyr *tvangsforflytting* av en okkupasjonsmakts befolkning til et okkupert territorium. Historisk ble mer enn 40 millioner mennesker gjenstand for tvangsforflytning, evakuering, fordrivelse og utvisning, inkludert 15 millioner tyskere, 5 millioner sovjetborgere og millioner av polakker, ukrainere og ungarere.

Det veldig store antallet berørte mennesker, mål og hensikt med en slik folkeforflytning taler for seg selv. Det er ingenting som kan knytte slike forhold til Israels bosettingspolitikk. De omstendighetene som lå til grunn for utarbeidelsen av Artikkel 49 (6) i Genève-konvensjonen, og spesielt den meningen med denne artikkelen som ICRC selv legger til, reiser et alvorlig spørsmål omkring relevansen av det internasjonale samfunns anvendelse og tillit til denne artikkelen som grunnlag og kriterium for å vurdere Israels bosettinger som ulovlige. Man kan videre spørre seg om det ikke dreier seg om en feillesning, misforståelse eller endog en fordreining av den artikkelen i denne sammenheng.

Ariel, en israelsk bosetting i Samaria.

Den folkerettslærde professor Eugene V. Rostow som tidligere var dekanus ved *Yale Law School* og USAs viseutenriksminister uttalte i 1990:

“Konvensjonen forbyr mange av de umenneskelige tiltakene som nazistene og Sovjetunionen iverksatte før og under Den annen verdenskrig, – masseforflytninger av mennesker inn og ut av okkuperte territorier med for eksempel utryddelse, slavearbeid og kolonisering som formål. ... De jødiske bosetterne på Vestbredden er i høyeste grad frivillige. De har verken blitt “deportert” eller “flyttet” til området av Israels regjering, og deres bevegelse medfører ingen av de forferdelige hensikter eller skadelige virkninger for den eksisterende befolkningen som det er Genève-konvensjonens formål å forhindre.”[18]

Ambassadør Morris Abram, medlem av USAs delegasjon til Nürnberg-domstolen og senere deltaker i utarbeidelsen av Den fjerde Genève-konvensjon, har uttalt at konvensjonen *“... ikke var utformet for å dekke situasjoner som Israels bosettinger i de okkuperte territoriene, men snarere tvangsforflytting, deportasjon eller omplassering av store antall mennesker.”[19]*

På samme måte viser den folkerettslærde, professor Julius Stone, til det absurde i å anse israelske bosettinger som en overtredelse av Artikkel 49 (6) idet han forklarer: *“Det ironiske ville ... gå over i det absurde om man skulle hevde at Artikkel 49 (6) som er utformet for å hindre en gjentakelse av nazistenes folkemordspolitik for å gjøre nazistiske sentralområder judenrein, nå har fått den betydning at ... Vestbredden ... må gjøres judenrein og må*

forbli det, om nødvendig ved hjelp av den israelske regjerings maktbruk mot sine egne innbyggere. Sunn fornuft så vel som den korrekte historiske og funksjonelle sammenhengen utelukker en så tyrannisk lesning av Artikkel 49 (6).“[20]

Artikkel 49 (6) har en ordlyd som indikerer en myndighetshandling for å tvinge sine innbyggere til å flytte. Men Israel har ikke med tvang deportert eller masseforflyttet sine innbyggere inn i områdene. Israel har konsekvent holdt ved lag en politikk som muliggjør at folk frivillig kan bo på land som ikke er privateid. Deres fortsatte nærvær der er avhengig av utkommet av forhandlingsprosessen om territoriets status, og uten nødvendigvis å påvirke det utkommet.

I noen tilfeller har Israel tillatt sine innbyggere som gjennom mange år har hatt eiendommer eller landområder i dette territoriet, og som tidligere er blitt fratatt landet og fordrevet derfra av Jordan, å vende tilbake til sine egne eiendommer. Forekomsten i disse områdene av jødiske bosettinger fra ottomansk tid eller fra den britiske mandatperioden, er helt uten forbindelse til den konteksten eller de krav som vedrører Genève-konvensjonen. Israel har aldri gitt uttrykk for en intensjon om å kolonisere disse territoriene, å konfiskere land eller å fordrive lokalbefolkningen av politiske eller etniske grunner, og heller ikke for å endre områdets demografiske forhold.

Som nevnt ovenfor har de avtalene som er inngått med det palestinske lederskap faktisk plassert hele spørsmålet om territoriets status, så vel som Israels bosettinger, på forhandlingsbordet, – en faktor som beviser mangelen på enhver intensjon om å kolonisere eller fordrive. Det faktum at Israel ensidig valgte å rive sine bosettinger og fjerne sine innbyggere fra Gaza-stripen i 2005 er ytterligere bevis på dette.

Under forhandlingene om Roma-statuttene av 1998 til Den internasjonale straffedomstolen, ICC,[21] tok arabiske stater initiativ til en endring av teksten til domstolens statutter og regnet inn som et alvorlig brudd på lovene om væpnet konflikt, krigsforbrytelsen å ”*flytte direkte eller indirekte deler av sivilbefolkningen inn i det okkuperte territoriet.*“[22]

Den forsettlig tilføyelsen av frasen ”direkte eller indirekte” til den opprinnelige teksten fra 1949 hadde for dem som formål å justere den opprinnelige ordlyden i Genève-konvensjonen fra 1949 for å gjøre den anvendbar på Israels bosettingspolitikk. Dette er i seg selv en indikasjon på at forslagsstillerne og det internasjonale samfunn anerkjenner at Artikkel 49(6), slik den var

utformet i 1949, simpelt hen ikke var relevant for omstendighetene omkring Israels bosettinger.

Konklusjon

Det internasjonale samfunns tilbøyelighet, enten det skjer gjennom vedvarende papegøye-liknende gjentakelser i FN-dokumenter, årlige resolusjoner eller på annen måte, til å stemple Israel som “*okkupasjonsmakt*” og områdene Vestbredden og Gaza som “*okkuperte palestinske territorier*,” så vel som den automatiske omtalen av Israels bosettinger som “*ulovlige*,” indikerer en hardnakket vegring mot å erkjenne realitetene i situasjonen i Midtøsten.

Ved å tillate seg å bli leder av visse stater som har en klar politisk dagsorden, ved å overse livsviktige og seriøse avtaler mellom PLO og Israel hvor statusen til Gazastripens og Vestbreddens territorier er gjensidig omdefinert, og ved å overse den rettsdannende historien bak Den fjerde Genève-konvensjons bestemmelse om tvangsforflytting av mennesker, skader disse FN-medlemmene som støtter slike resolusjoner og standpunkter, FN som en troverdig organisasjon innenfor det internasjonale samfunn og folkeretten, og undergraver fredsprosessen i Midtøsten.

Det internasjonale samfunn kan ikke for alvor fortsette å stikke hodet i sanden og overse disse faktorene. Det er på høy tid at ansvarlige og likesinnede stater forsøker å gjenoppbygge det internasjonale samfunns troverdighet generelt og FNs spesielt, og føre FN tilbake til virkeligheten som en levedyktig organisasjon som er i stand til å oppfylle de formål den var opprettet for å ivareta.

Kilde:

Ambassadør Alan Baker (red.) *Israel's Right as a Nation-State in International Diplomacy*, Jerusalem Center for Public Affairs, 2011
<http://jcpa.org/wp-content/uploads/2012/02/Kiyum-baker1.pdf>

Noteapparatet til denne artikkelen utgjør to sider. Mange av notene viser til dokumenter og andre kilder som er tilgjengelige med linker til Internett. Av praktiske og plassmessige hensyn er derfor alle notene til denne artikkelen tilgjengelige i originalen.

“Israel har aldri gitt uttrykk for en intensjon om å kolonisere disse territoriene, å konfiskere land eller å fordrive lokalbefolkningen av politiske eller etniske grunner, og heller ikke for å endre områdets demografiske forhold.”

Dr. Robbie Sabel foreleser i folkerett ved Det hebraiske universitet i Jerusalem. Han har tidligere vært juridisk rådgiver for det israelske utenriksdepartementet.

Den rådgivende meningsytringen fra Den internasjonale domstolen i Haag, ICJ, om separasjonsbarrieren: Benevnelsen av hele Vestbredden som "palestinsk territorium"

Robbie Sabel

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Domstolens bruk av uttrykket "okkupert palestinsk territorium"

FNs Hovedforsamling er et politisk forum, og det var som sådant at forsamlingen vedtok resolusjonene som anerkjente palestinernes rett til å skape en fremtidig palestinsk stat. Hovedforsamlingen er ikke en global lovgiver som skaper folkerett ved sine resolusjoner. Derfor må betegnelsen av hele Vestbredden som "palestinsk" sees på som en politisk handling og ikke som en juridisk avgjørelse.

Det var FNs Hovedforsamling som ba om en rådgivende meningsytring fra ICJ om lovligheten av Israels sikkerhetsgjerd, og i denne anmodningen benyttet Hovedforsamlingen de politiske uttrykkene den hadde brukt tidligere. ICJs mandat er å anvende folkerettens bestemmelser og regelverk, men i meningsytringen om sikkerhetsbarrieren tok ICJ i bruk Hovedforsamlingens politiske språk uten å forsøke å løse det juridiske dilemma om hvordan området skulle kunne defineres som okkupert "palestinsk" territorium. Meningsytringen fra ICJ begrenset seg til å uttrykke sin konklusjon:

"Retten finner følgelig at den [fjerde] konvensjon er anvendbar i de palestinske territoriene som forut for konflikten lå øst for Den grønne linjen og som under den konflikten ble okkupert av Israel, idet der ikke er behov for noen undersøkelse vedrørende den nøyaktige forutgående status til disse territoriene."^[1]

Rettens anvendelse av FNs Hovedforsamlings uttrykk ”palestinsk territorium” kunne synes å motsi rettens utsagn “... *idet der ikke er behov for noen undersøkelse vedrørende den nøyaktige forutgående status til disse territoriene.*”[2] Den nederlandske dommer Pieter Kooijmans tilføyet i en separat meningsytring: “*Retten har avstått fra å ta standpunkt med hensyn til territoriale rettigheter og spørsmålet om permanent status.*”[3]

Å fastslå at et territorium tilhører en part, innebærer at denne parten er en stat eller et folkerettslig subjekt med eget territorium og som har makt til ”å *utøve myndighet over alle personer og gjenstander innenfor sitt territorium.*”[4] Den palestinske selvstyremyndigheten, selv om den har noen av statsmaktens kjennetegn, har ikke erklært seg som stat og fremviser ikke statsmaktens anerkjente kjennetegn.[5]

I 1988 proklamerte Det palestinske nasjonalråd ”staten Palestina,” men dette var på det tidspunktet åpenbart en fiksjon.[6] Selv om FNs Hovedforsamling anerkjente denne ”proklamasjonen” og bestemte at betegnelsen ”Palestina” skulle brukes i stedet for betegnelsen ”Den palestinske frigjøringsorganisasjonen” innenfor FN-systemet,[7] erklærte for eksempel ikke Hovedforsamlingen at den anerkjente Palestina som en stat, og ”Palestina” er ikke blitt akseptert som medlemsstat av noen ikke-arabisk internasjonal organisasjon. Da FNs Hovedforsamling endret PLOs betegnelse i FN-systemet til ”Palestina,” gjorde resolusjonen det faktisk klart at den ikke endret den politiske statusen til den palestinske delegasjonen, som hadde observatørstatus.

Helt siden 1967 har FNs Hovedforsamling stått overfor et problem med hva den skulle kalle de erobrede områdene. Fra 1948 til 1967 hadde Vestbredden vært under jordansk styre og Gazastripen under egyptisk kontroll. FNs Hovedforsamling avsto imidlertid fra å betegne disse territoriene som okkupert jordansk eller okkupert egyptisk territorium, antakelig fordi flertallet av medlemsstatene, inkludert de arabiske, ikke hadde anerkjent Vestbredden som jordansk territorium, og Egypt hadde ikke engang krevd suverenitet over Gazastripen.

“FNs Hovedforsamling er et politisk forum, og det var som sådant at forsamlingen vedtok resolusjonene som anerkjente palestinernes rett til å skape en fremtidig palestinsk stat. Hovedforsamlingen er ikke en global lovgiver som skaper folkerett ved sine resolusjoner.”

Fra 1967 til 1976 løste Hovedforsamlingen problemet ved å henvise til okkuperte "arabiske" territorier og ofte rett og slett som "okkuperte territorier." Fra 1976 og fremover førte PLOs økte politiske innflytelse i FN til en forandring. En resolusjon fra Hovedforsamlingen i 1976 viste til *"retten til de arabiske stater og folk hvis territorier er under israelsk okkupasjon* (uthevet her). [8] Fra 1977 blir denne henvisningen til *"palestinske og andre arabiske territorier,"* [9] I 1979 anvendte FNs Sikkerhetsråd en tilsvarende terminologi. [10]

Endringen til bruk av betegnelsen "palestinsk" territorium i FN var antakelig basert på gjentagne resolusjoner fra Hovedforsamlingen hvor man anerkjente en palestinsk rett til selvbestemmelse i disse territoriene. Endringen bygget også på en premiss om at disse territoriene ville bli territoriet til en fremtidig palestinsk stat. Imidlertid forsøkte ikke FN å løse dilemmaet om hvordan Vestbredden kunne defineres som okkupert "palestinsk" territorium

"Helt siden 1967 har FNs Hovedforsamling stått overfor et problem med hva den skulle kalle de erobrede områdene."

tilhørende en fremtidig stat når dens status som okkupert territorium presumptivt var avledet fra Israels erobring av området fra Jordan, og en palestinsk stat aldri tidligere hadde eksistert der eller noe annet sted.

Etter at Israel erobret Vestbredden fra kongedømmet Jordan i Seksdagerskrigen i 1967, har dette territoriet først og fremst vært et omstridt landområde hvor kravshaverne har vært Israel, Jordan og palestinerne. Områdets endelige status og grenser vil kreve forhandlinger mellom partene i henhold til Sikkerhetsrådets resolusjon 242 og 338.

I denne sammenheng er det relevant å merke seg at USAs daværende FN-ambassadør, Madeleine Albright, i en stemmeforklaring i mars 1994 uttalte: *"Vi støtter simpelthen ikke beskrivelsen av territoriene som ble okkupert av Israel i 1967-krigen som okkupert palestinsk territorium. Etter min regjerings oppfatning kunne denne ordlyden bli tatt for å indikere suverenitet, – et spørsmål som både Israel og PLO er blitt enige om at må avgjøres i forhandlinger om territorienes sluttstatus."* [11]

Domstolens historiske fremstilling

I den historiske fremstillingen til ICJ blir avsnittet som beskriver våpenhvileavtalen umiddelbart etterfulgt av et avsnitt som sier: *"I den væpnede*

konflikten i 1967 okkuperte Israel alle de territoriene som under det britiske mandatet hadde utgjort Palestina (inkludert de som er kjent som Vestbredden som ligger øst for Den grønne linjen).“[12] Det jordanske styret er ikke engang nevnt, og følgelig er der ingen undersøkelse av den jordanske statusen på Vestbredden.[13] Dommer Kooijmans ga i en separat betenkning følgende kommentar til dette:

“Det sies imidlertid ingenting om statusen til Vestbredden mellom inngåelsen av den generelle våpenhvileavtalen i 1949 og Israels okkupasjon i 1967, til tross for det faktum at det er et allment kjent faktum at området av Jordan ble lagt under dets suverenitet, men at dette suverenitetskravet, som først i 1988 ble frafått, bare var anerkjent av tre stater.

Det merkelige resultatet av ICJs tilbakeholdenhet omkring statusen til Vestbredden mellom 1949 og 1967 er at det bare er ved implikasjon at leseren er i stand til å forstå at området var under jordansk kontroll ... uten noen gang å bli eksplisitt informert om at Vestbredden hadde vært underlagt jordansk myndighet.“[14]

Ved å fortie Jordans tidligere forhold til Vestbredden, lager ICJ faktisk en fremstilling som overser det faktum at Israel i 1967 gikk inn i dette området i selvforsvar da jordanske styrker åpnet ild mot sivile israelske mål. En uinnviet historiestudent kunne komme til å tro at det før 1967 eksisterte en palestinsk stat som Israel en dag besluttet å invadere.

Dommer Rosalyn Higgins fra Storbritannia ga i sin særuttalelse en kommentar som kanskje var en engelsk underdrivelse: “Jeg finner den “historien” som er gjengitt i Rettens paragraf 71-76 hverken balansert eller tilfredsstillende.“[15]

Men ifølge dommer Awn Shawkat Al-Khasawneh fra Jordan ”fulgte Retten en klok kurs da den styrte unna det å begi seg ut på en undersøkelse av de territoriernes forutgående status, ikke bare fordi en slik undersøkelse er unødvendig for det formål å fastslå deres nåværende status som okkuperte territorier og bekrefte anvendbarheten på dem de jure av Den fjerde Genève-konvensjon, men også fordi den forutgående status til disse territoriene ikke på noen måte ville medføre noen forskjell for deres nåværende status som okkuperte områder, unntatt for det tilfelle at de hadde status som terra nullius da de ble okkupert av Israel.”[16]

“Etter at Israel erobret Vestbredden fra kongedømmet Jordan i Seksdagerskrigen i 1967, har dette territoriet først og fremst vært et omstridt landområde hvor kravshaverne har vært Israel, Jordan og palestinerne.”

Dommer Al-Khasawneh kan ha ønsket seg en full undersøkelse av Vestbreddens "forutgående status" hvor Jordans krav om suverenitet ble avvist av det meste av verden. En videre undersøkelse ville ha avslørt at den siste staten med rettmessig suverenitet over Vestbredden var Det ottomanske imperiet som imidlertid fraskrev seg sine krav etter Den første verdenskrig. Denne komplikasjonen ville imidlertid ha kommet i konflikt med anstrengelsen for å etablere at Vestbredden i sin helhet opprinnelig var palestinsk territorium.

Ikke bare overser meningsytringen til ICJ det jordanske nærværet fra 1948 til 1967 i disse territoriene, den unngår iherdig de fremtredende bestemmelsene i Folkeforbundets Mandat for Palestina fra 1922. I paragraf 70 i ICJs meningsytring henvises det til Mandatet for Palestina, men ICJ sier absolutt ingenting om det faktum at Folkeforbundets mandat viser til *"opprettelsen i Palestina av et nasjonalhjem for det jødiske folk,"* og at denne forutsetningen i Folkeforbundets og det britiske mandatstyrets dager ble forstått som å gjelde i hele Palestina vest for Jordanelven, det vil si inkludert det som i dag kalles Vestbredden.

Den grønne linjen

I meningsytringen fra ICJ brukte man våpenhvilelinjen fra 1949, den såkalte "grønne linjen," til å bestemme utstrekningen til "det okkuperte palestinske territoriet." Domstolen gjorde ingen henvisning til det faktum at den våpenhvileavtalen som var opphavet til den grønne linjen var avvirket, og at ingen arabisk stat noen gang hadde anerkjent den grønne linjen som en internasjonal grense. Heller ikke Israel hadde gitt denne linjen slik anerkjennelse.

Basert på FN-resolusjoner konkluderte ICJ med at "okkupert palestinsk territorium" inkluderte Øst-Jerusalem. Domstolen unnlot å undersøke hva slags myndighet FN måtte ha hatt til å trekke en slik konklusjon. ICJ unnlot å undersøke spørsmål relatert til Øst-Jerusalem som "okkupert palestinsk territorium," så som statusen til Det jødiske kvarteret i Gamlebyen som jordanerne okkuperte i 1948, eller statusen til jødiske bydeler i Jerusalem som er bygget etter 1967 på tidligere folketom utmark.

Domstolens konklusjoner

Jeg er av den oppfatning at meningsytringen fra Den internasjonale domstolen i Haag helt fra utgangspunktet led av en alvorlig mangel ved at domstolen ukritisk aksepterte definisjonen av det området den drøftet som "okkupert

palestinsk territorium.” Domstolen unnlot å undersøke Jordans status i området og forklarte ikke hvordan et område erobret av Jordan kunne bli til et “okkupert palestinsk territorium.” Domstolen undersøkte heller ikke hvilken virkning en slik transformasjon hadde for folkerettens bestemmelser om okkupasjon.

Den internasjonale domstolen avsto fra å erklære at Israels okkupasjon av Vestbredden var ulovlig, og dette er særdeles viktig ettersom én dommer kom med en slik erklæring i sin separate meningsytring.[17] Israel kan muligens trøste seg enda noe med det faktum at ICJs meningsytring per implikasjon gjør ugyldig innsigelser fra arabiske stater vedrørende legitimiteten av israelsk suverenitet på israelsk side av den grønne linjen, inkludert Vest-Jerusalem, – et resultat som man må anta ikke var forutsett av dem som tok initiativet til anmodningen til Den internasjonale domstolen i Haag. Ikke desto mindre, ved slavisk å anvende terminologien til FNs Hovedforsamling, gjorde domstolen folkeretten en bjørnetjeneste.

“Domstolen unnlot å undersøke Jordans status i område og forklarte ikke hvordan et område erobret av Jordan kunne bli til et “okkupert palestinsk territorium.””

Noter:

Kilde: <http://jcpa.org/jl/vp535.htm>

[1] ICJ Opinion, at para. 101.

[2] ICJ Opinion, opinion of the Court, at para. 101.

[3] Separate Opinion of Judge Kooijmans, para. 30, available at http://www.icj-cij.org/icjwww/idocket/imwp/imp_advisory_opinion_separate_Kooijmans.htm.

[4] Oppenheims International Law, Sir Robert Jennings and Sir Arthur Watts, eds. (London: Longman, 1996), vol. 1, 382.

[5] See C.C. 2538/00 Jerusalem District Court, Irena Litwak Nuritz et al v. The Palestinian Authority and Yasser Arafat (62(2) P. M. 776.

[6] See Malcolm N. Shaw, International Law (Cambridge: Cambridge University Press, 5th ed., 2003), 222.

[7] UNGA Resolution A/Res./43/177 of 15 December 1988. “The designation Palestine used within the UN system has no territorial connotation. General Assembly resolution 43/177 of 15 December 1988, which provided that the designation Palestine should be used in place of the designation Palestine Liberation Organization, emphasized that this was without prejudice to the observer status and functions of the Palestine Liberation Organization within the United Nations system.” Right of Reply by Ambassador Arye Mekel on Representation of the Occupied Palestinian Territory, including East Jerusalem, UNGA 17 December 2003, available at www.israel-un.org/gen_assembly/me/mekel_credentials_17dec2003.htm.

[8] UNGA Resolution 186 (XXXI) of 21 December 1976.

[9] UNGA Resolution 5 (XXXII) of 28 October 1977.

- [10] UN Security Council Resolution 446 (1979) 22 March 1979.
- [11] UN Security Council Official Records, 3351st Meeting, 18 March 1994, UN Doc. S/PV.335 p.12 (1994).
- [12] ICJ Opinion, at para. 73.
- [13] See Yehuda Zvi Blum, "The Juridical Status of Jerusalem," Jerusalem Papers on Peace Problems (Jerusalem: Leonard Davis Institute for International Relations, 1974), 21.
- [14] Separate Opinion of Judge Kooijmans, at para. 9, 10.
- [15] Separate Opinion of Judge Higgins, at para. 16.
- [16] Separate Opinion of Judge Al-Khasawneh, para. 8, available at www.icj-icj.org/icjwww/idocket/imwp/imp_advisory_opinion_separate_Al-Khasawneh.htm.
- [17] Separate Opinion of Judge Nabil Elaraby, Section III, available at www.icj-cig.org/icjwww/idocket/imwp/imp_advisory_opinion_separate_Elaraby.htm. This quote and all quotes from Written Statements, Oral Pleadings and the Advisory Opinion of the ICJ in the case are taken from Advisory Opinion on Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, 9 July 2004, General List, No. 131. For a transcript of the Advisory Opinion, see Advisory Opinion on the Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory (2005) 38 (1-2) Is.L.R. 17 (hereinafter: "ICJ Opinion").

DRØBAK BYGGSERVICE AS

Alt i tømrerarbeider og våtrom

Velkommen til Drøbak Byggservice as!

Vi holder til i Ullerudbakken 44 i Drøbak, og vi er mest kjent som et solid lokalt byggefirma innen tømrerarbeider og våtrom.

Kontakt:

Eivind Roaldsøy

Tlf: 906 97 008

E-post: dbs@tele2.no

David Hornik er en freelance-skribent og oversetter som bor i Beersheva. Han har skrevet boken *Choosing Life in Israel*.

Golanhøydene er Israel: Det er på tide å si det høyt

David Hornik

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Den ”arabiske våren” – en bølge av voldelighet – begynte sent i 2010 og kom våren 2011 til å omfatte borgerkrigen i Syria. Frem til i dag har den krigen kostet en kvart million mennesker livet. Den har fått Syria til å bryte sammen til soner som kontrolleres av forskjellige, og for det meste, radikale fraksjoner. Den skapte en flyktningekrise som nå ikke bare rammer naboland som Jordan, Libanon og Tyrkia, men også Europa.

Bare to år før Syrias versjon av ”våren” brøt ut i 2009, var den daværende israelske statsminister, Ehud Olmert, fremdeles engasjert i indirekte samtaler med Syrias president Bashar al-Assad med sikte på å gi hele Golan tilbake til Syria. Belønningen for det var antatt å skulle være en syrisk forpliktelse til fred og avslutning av Syrias allianse med Iran og Hizbollah.

I dag er det ingen i Israel, – verken til høyre, venstre, sentrum eller ytterste venstre, – som klager over at de samtalene ikke førte til en avtale. I 2012 skrev den prominente venstreorienterte forfatteren Ari Shavit:[1] *”Jeg tør ikke tenke på hva som ville ha skjedd i dag dersom min langvarige ideologiske oppfatning – fred i bytte mot Golan – hadde blitt akseptert. ... Jeg må innrømme at dersom det verdensbildet jeg hadde kjempet for skulle ha blitt satt ut i livet, ville bataljoner av globale jihadister ha slått leir ved Ein Gev (ved Genesaretsjøen), og det ville ha vært Al-Qaida-baser langs strendene. Det nordlige Israel og landets vannkilder ville ha grenset til en bevæpnet og ekstremistisk islamsk enhet som ikke kunne kontrolleres. ... Før eller siden ville Israel ha blitt nødt til enda en gang å kjempe seg opp [til Golan]. Men denne gangen ville en slik operasjon ha ført til salver av raketter mot Tel Aviv. Den freden jeg hadde trodd på og kjempet for, ville ha blitt til en enorm krig hvor det er mulig at tusener ville bli drept.”*

I dag, tre år etter at Shavit skrev de linjene, er situasjonen på syrisk side av Golan – som ligger øst for den israelske delen av Golan – enda verre. De sunnimuslimske jihadistene, især den AL-Qaida-tilknyttede Nusra-fronten, er fremdeles der med store styrker. Men også Iran, som støtter Syria, har nå et voksende nærvær, slik denne rapporten fra slutten av august forteller:[2] *”En kommandant fra den iranske revolusjonsgarden ledet torsdagens rakettskyting mot det nordlige Israel fra Syria, hevdet militære kilder. ... I følge en senior israelsk sikkerhetsrepresentant, Saeed Izadi, var det lederen for den palestinske avdelingen av den iranske al-Quds-styrken (en del av Revolusjonsgarden) som planla angrepet. Forsvarsminister Moshe Ya’alon advarte om at rakettskytingen bare var et “tidlig varsel” om fremtidige iranskstøttede angrep mot Israel. Med lettelser i sanksjonene som en del av atomavtalen med Iran, vil Teheran øke støtten til sine stedfortredere i Midtøsten, fremholdt han.”*

Det var selvfølgelig ikke bare Olmert som så Assad-regimet som en nøkkel til fred. Går vi tilbake til 1990-årene da ”fredsfeberen” grep tak i Israel, forsøkte alle de israelske statsministrene unntatt Ariel Sharon seg på å få Assad senior (Hafez) eller junior (Bashar) til å bli med på Golan for fred. Statsministrene Rabin, Peres, Barak og Olmert tilbød Golan med søkke og snøre. Statsminister Netanyahu (under hans første periode i 1996-99) var mer opptatt av at Israel burde beholde noen strategiske deler av Golan.

Tilbudene ble fremsatt på tross av det faktum at Knesset i 1981 med 63 mot 21 stemmer hadde vedtatt loven om Golan-høydene som la Golan inn under israelsk jurisdiksjon.

Golan for fred var selvfølgelig også den rådende visdom i Washington. Utenriksministrene Warren Christopher og John Kerry strebet utrettelig etter Assadene i håp om å sikre den høyt verdsatte avtalen.

Motstanderne av en slik avtale mente for det første at Assads alawittiske regime var et minoritetsstyre og en paria i det hovedsakelig sunnimuslimsk styrte Midtøsten som ikke kunne gi avkall på sitt gunstige tilhold i den iranske aksen. Og for det annet, selv om det kunne, var situasjonen i det multireligiøse Syria iboende ustabil, og ingen avtale kunne erstatte den store strategiske fordel Golan gir Israel.

Motstanderne hadde selvfølgelig rett i begge tilfelle. Men å ta et oppgjør hjelper ingenting i den nåværende situasjonen hvor Israel heldigvis fremdeles har Golan og Syria er en arena for Iran, Hizbollah (sammen med ISIL, Nusra

osv.) og i økende grad russiske styrker.[3] Atomavtalen med Iran borger for å gi en strøm av ressurser til den iranske aksen.

Den tidligere sjefen for israelsk militær etterretning, Amos Yadlin, har lagt frem noen forslag til styrket amerikansk-israelsk samarbeid i kjølvannet av atomavtalen med Iran.[4] Selv om noen av forslagene sterkt overvurderer Obama-administrasjonens vilje til å stå opp mot Iran og vise godvilje mot Israel, vil den administrasjonen ikke være i posisjon så veldig mye lenger.

Et av tiltakene Yadlin foreslår at USA skal foreta er å *“gå inn for anerkjennelse av Israels suverenitet over Golanhøydene.”* Dette er ikke noe Obama vil komme til å gjøre, men han vil heller ikke bli der i all evighet. Å bygge opp under Israels suverenitet over Golan ville selvfølgelig bare være et ørlite steg i lys av de farene en katastrofal avtale utgjør, men den ville være bryet verd.

Den ville signalisere at:

- Aggresjon mot Israel kan innebære en kostnad, til og med en territorial kostnad.
- USA vil ikke alltid automatisk presse Israel til å gi fra seg strategiske fordeler, og kan endog støtte Israel i å beholde dem (å anvende dette prinsippet for Jordandalen ville være enda et skritt fremover).
- USA forstår den nye situasjonen på Golan og vil støtte Israel med å konfrontere de truslene som nå vokser frem fra Syria.

Endelig, med Israel som en kjerne av stabilitet, avansert etterretningsevne og militær styrke i et stadig mer kaotisk Midtøsten, er Golan også en amerikansk strategisk fordel.

Noter:

Kilde: www.frontpagemag.com/fpm/260039/golan-heights-israel%E2%80%94time-say-it-out-loud-p-david-hornik

[1] www.haaretz.com/opinion/soul-searching-on-syria-1.456951

[2] www.timesofisrael.com/irans-revolutionary-guards-behind-syria-rocket-fire-army-says/

[3] <http://ca.reuters.com/article/topnews/idcacn0r50qv20150906>

[4] www.inss.org.il/index.aspx?id=4538&articleid=10477

“Den ”arabiske våren” – en bølge av voldelighet – begynte sent i 2010 og kom våren 2011 til å omfatte borgerkrigen i Syria. Frem til i dag har den krigen kostet en kvart million mennesker livet.”

Daniel K. Eisenbud er journalist i The Jerusalem Post. Han har som skribent vunnet en rekke priser. Han var tidligere pressetalsmann for New York Citys Byråd under ordfører Rudolph Giuliani.

Den største arkeologiske forbrytelsen i jødisk historie

Daniel K. Eisenbud

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Undersøkelsesprosjektet for utgravde masser fra Tempelhøyden som har pågått i ti år har berget hundretusener av uvurderlige antikke gjenstander fra de store mengdene av masser som ble gravet ut fra jødedommens helligste sted og dumpet som avfall.

I 1999 ble årtuseners avleiringer av skjøre og uerstattelige antikke jødiske arkeologiske gjenstander i dølgsmaal brutalt gravet opp av arabiske gravemaskiner fra jødedommens helligste sted, Tempelhøyden i Jerusalem, for å gi plass til inngangen til en underjordisk moské.

De tusener av tonn med arkeologisk verdifull masse – som antas å inneholde mer enn en million gjenstander som kan dateres helt tilbake til det første tempelets tid – ble så kjørt vekk i avfallskonteinere og dumpet som avfall på en avfallsplass i Kedron-dalen i Jerusalem.

Ifølge den internasjonalt anerkjente arkeologen Dr. Gabriel Barkay, som er nestleder for det undersøkelsesprosjektet som pågår i Emek Zurim mellom Oljeberget og Scopus-fjellet, representerer fjerningen av disse massene fra Tempelhøyden den kanskje største arkeologiske forbrytelsen i historien.

“Det ble ulovlig og på en brutal måte kjørt bort omkring 400 lastebillass med masse som var mettet med Jerusalems historie. Dette ble gjort av den islamske tilsynsorganisasjonen Wakfi i november 1999 for å fremme en politisk dagsorden,” sier dr. Barkay.

Barkay som er professor emeritus fra Det hebraiske universitet og mottaker av Jerusalem-prisen for arkeologisk forskning i 1996, sier at massene ble gravet ut fra den sydøstre del av Tempelhøyden uten at myndighetene eller den israelske riksantikvaren visste om det.

“Alt dette ble gravet opp med gravemaskiner og bulldosere på et sted hvor selv en tannbørste er et grovt redskap for å foreta utgravning,” sier han, og tilføyer: ”Tempelhøyden er det mest sårbare og viktige arkeologiske objektet i landet og har av politiske grunner aldri vært gjenstand for utgravning.” Derfor er det historiske platået hvor det første og annet tempel sto blitt til “et svart hull i Jerusalems historie,” sier Barkay. Selv om Jerusalem er et av de mest utgravde steder på jorden, er det viktigste stedet i Jerusalem fullstendig ukjent, – “et terra incognita.”

Selv om Israel teknisk sett vant tilbake suvereniteten over Tempelhøyden etter å ha gjenforent Jerusalem under Seksdagerskrigen i 1967, resulterte regjeringens innrømmelse av å la den jordanske regjeringen føre tilsyn med dette ettertraktede hellige stedet i hva Barkay kaller en “katastrofe.” *“Dette er en del av en kulturkrig som er rettet mot enhver sivilisasjon som ikke er muslimsk og som videreføres i Irak og Syria av ISIL,”* sier han.

Selv om Israels antikvariske myndigheter, IAA, er forutsatt å skulle ha tilsynet med alle utgravningene i Israel, beklager Barkay at Tempelhøyden hvor al-Aqsa-moskéen ligger, blir ansett for å være “ekstraterritorial.” *“Selv om Tempelhøyden er en del av hovedstaden, er den det eneste stedet i staten Israel hvor myndighetene ikke fungerer normalt,”* forklarer han. *“De antikvariske myndighetene har ikke full jurisdiksjon over Tempelhøyden og kan derfor ikke oppfylle sine rettmessige oppgaver.”*

Derfor fortsetter den ulovlige arabiske byggevirkksomheten der uten samordning med de israelske antikvariske myndighetene, den israelske regjeringen eller Jerusalem kommune. Dette fører til alvorlig og uopprettelig skade på områdets mengder av nedgravde og uvurderlige kulturminner.

På spørsmål om i hvor stor grad jødisk historie lider tap på grunn av den vedvarende ødeleggelsen, mener Barkay at tapet er uvurderlig. *“Tempelhøyden er det jødiske folks sjel, hjerte og ånd,”* sier han. *“Den er jødernes eneste hellige sted – alle synagogene over hele verden er rettet mot Tempelhøyden. Ifølge jødisk tradisjon er dette stedet hvor skapelsen begynte. Resten av verden ble skapt omkring den.”*

Barkay påpeker at den arabiske fornektelsen av jødisk historie ved jødedommens helligste sted bare har forverret Tempelhøydens omstridte internasjonale status.

I 2004 opprettet Barkay og hans nestleder Zachi Dvira undersøkelsesprosjektet for utgravde masser fra Tempelhøyden under tilsyn av Bar-Ilan-universitetet som et forsøk på å gjenvinne, analysere og dokumentere det dumpede historiske materialet. De to arkeologene fikk lisens fra regjeringen til å flytte de utgravde massene til nasjonalparken i Emek Tsurim som ligger på vestsiden av Scopus-fjellet, hvor prosjektet har sitt hovedkvarter.

“Noe av materialet gikk tapt,” forteller Barkay, som følge av den enorme transportoppgaven det var å flytte hundrevis av lastebillass. *“Noe av materialet var blitt blandet med moderne kommunalt avfall og deler av det er tapt for alltid.”* Utvaskingen av massene skjer i samarbeid med stiftelsen *Ir David* (Davids by) i samarbeid med Israels myndighet for nasjonalparker, mens forskning og publisering av funn blir finansiert av private givere gjennom stiftelsen for Israels arkeologi, IAF.

“Ved å foreta utvaskningen av massene ved hjelp av rennende vann, kan de fleste funnene bli identifisert og datert ved å sammenlikne dem med parallelle funn som er gjort i sin rette sammenheng andre steder,” sier han og tilføyer at det er blitt utviklet unike metodologiske teknikker innenfor Tempelhøyde-prosjektet for å kunne studere disse funnene.

En stab på 20 personer som arbeider med dette bruker avanserte kvantitative analysemetoder for å avsløre de unike mønstrene som kan avdekkes i massen av funn. De har de siste ti årene vært assistert av tusener av israelske og utenlandske frivillige som hjelper til en dag eller noen timer med å vaske ut gjenstander fra den store mengden utgravde masser ved hjelp av et dusjhode i hver sin vaskehum.

Barkay forteller at mange av de titusener av plastbøtter med masse som har blitt vasket ut, inneholdt fragmenter av keramikk, glasskår, mynter, bein og mosaikkterninger som kan dateres helt fra det første tempelets tid (1000 år f. Kr.) og frem til i dag.

Funnene fra dette prosjektet inkluderer steintøy, omkring 5000 mynter, forskjellige smykkegjenstander, et rikt utvalg av perler, terrakottafigurer og endog klesplagg. Antikvitetene blir sortert og studert i prosjektets arkeologiske laboratorium som ligger inne i byen. Her blir behandlingen og analysene av funnene fullført og lagt inn i en stor database. *“Vi har gjenstander som representerer 15.000 års historie her,”* sier Barkay, *“Det dreier seg om alt fra forhistoriske flintredskaper til ting fra moderne tid.”*

Bare litt over 50 % av de utgravde massene har så langt blitt undersøkt, og manglende finansiering setter muligheten til å fortsette prosjektet i alvorlig fare. En kampanje for å sikre at prosjektet fortsetter ble lansert høsten 2015. *”Vi er avhengige av private gaver så vi har en kampanje som man kan finne på vår webside www.half-shekel.org. Det trengs mer enn en million dollar for å gjennomføre prosjektet.”*

Barkay forteller at selv om det pågår en voksende arabisk kampanje for å omskrive jødisk historie på dette omstridte området, er dette prosjektets overlevelse et kappløp mot tiden. *“Ettersom forskningen har utviklet seg har både den tiden som er nødvendig og antallet oppgaver som må fullføres vokst betydelig. Jeg har passert 70, og det ligger nye 15 års arbeid foran oss.”*

Men på tross av den voksende arabiske kampanjen for å omskrive jødisk historie på dette stedet, konstaterer Barkay at prosjektet har vært avgjørende for ugjendrivelig å bevise den ubrytelige forbindelsen mellom jødene og Tempelhøyden. *“Vi har allerede ny informasjon som godt kan forandre historien til noen av Tempelhøydens epoker,”* sier Barkay.

“Dette undersøkelsesprosjektet har vist seg å være en uuttømmelig kilde til kunnskap når det gjelder forskning og studiet av Tempelhøydens arkeologi og historie. Prosjektet fortsetter med full styrke og med forventning om mange nye funn som vil bli gjort av både profesjonelle arkeologer og av besøkende som kommer for å arbeide på dette stedet,” sier Barkay og tilføyer at de titusener av frivillige medarbeiderne er blitt like verdifulle for prosjektet som de historiske gjenstandene de graver frem.

“Det er ikke noe som er mer rørende enn å se begeistringen i ansiktet til en frivillig når hun eller han berører selve sjelen – den hellige jorden – til Jerusalem og Tempelhøyden. Og det å se ansiktet til et barn som finner en gjenstand som er 2.000 år gammel: Å se det åndelige løftet og det skinnende ansiktet til det mennesket er noe man ikke kan oppleve noe annet sted enn her. Dette er viktig for meg,” sier arkeologen Dr. Gabriel Barkay.

Kilde: www.jpost.com/Israel-News/Culture/Jewish-historys-greatest-archaeological-crime-419231

www.jpost.com/Israel-News/Rare-3000-year-old-King-David-era-seal-discovered-by-Temple-Mount-Sifting-Project-419024

<http://half-shekel.org/>

“Dette fører til alvorlig og uopprettelig skade på områdets mengder av nedgravde og uvurderlige kulturminner.”

*Caroline Glick er medredaktør
i avisen Jerusalem Post.*

Ironien i flyttingen av folk fra Gaza

Caroline Glick

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Israels tilbaketrekning fra Gaza for 10 år siden var en strategisk ulykke. Men det kunne ha vært enda mer ødeleggende dersom ideologene bak den hadde fått det som de ville.

Formelt ble tilbaketrekningen antatt å utrette to ting. Det ble antatt at den ville styrke Israels diplomatiske posisjon overfor USA og Europa ved å vise at Israel var opptatt av den palestinske staten, og at den ville øke Israels sikkerhet ved å omplassere det israelske forsvaret langs linjer som var lettere å forsvare.

Ingen av argumentene for tilbaketrekningen var særlig overbevisende. Men på grunn av medienes vedvarende støtte til idéen, var det ingen som for alvor stilte spørsmål ved dem.

Sannheten er at disse forsøkene på rettferdiggjørelse aldri var noe annet enn et røykteppe som skulle skjule det virkelige formålet med tilbaketrekningen for offentligheten. Det virkelige formålet med tilbaketrekningen fra Gaza var å rette et strategisk slag mot sionismen og statens jødiske karakter. Ødeleggelsen av disse bosettingene – og flyttingen av de 350 000 jøder som bodde der – var altså ikke et formål i seg selv. For venstreideologene som fant på idéen om en ensidig tilbaketrekning fra Gaza, var ødeleggelsene av bosettingene en nødvendig forutsetning for å ødelegge den religiøse sionismen.

Og den religiøse sionismen må ødelegges for å kunne ødelegge sionismen.

Den virkelige grunnen til tilbaketrekningen fra Gaza ble tydeliggjort av venstreideologene i månedene forut for tilbaketrekningen.

Eksempelvis publiserte den venstreorienterte avisen Haaretz en leder én måned før tilbaketrekningen, hvor den forklarte at *“det virkelige spørsmålet er ikke hvor mange bombekastergranater som ville falle ned, eller hvem som ville passe på Philadelphi-korridoren (mellom Gaza og Egypt), eller om palestinerne ville danse på takene (til de ødelagte bosettingene). Det virkelige spørsmålet er hvem som setter den nasjonale dagsorden. At israelsk politikk løsriver seg fra den religiøse innflytelsen er den virkelige frigjøringen som nå er på dagsorden. Dagen etter løsrivelsen vil statusen til den religiøse sionismen være annerledes.”*

Slik venstreideologene vurderte det, var det ikke tilstrekkelig ganske enkelt å sparke nybyggerne ut av deres hjem og ødelegge fellesskapene deres. De måtte ydmykes og lide for å sikre at ingen ville løpe risikoen med å identifisere seg med dem.

Som en følge av dette var venstresiden sterkt imot da idéen om å bygge en ny bosetting for de evakuerte i det sørlige Israel ble luftet noen måneder før tilbaketrekningen.

Kommentatoren *Aviranna Golan* i Haaretz forklarte at dersom dette ble gjort, ville det tømme forflytningen for politisk betydning.

Med hennes ord: *“Det å flytte de evakuerte fra Gush Katif til en helt ny bosetting bygget spesielt for dem langs den vakre landstripen Nitzanim, innebærer et implisitt og problematisk budskap. Det er budskap som sier følgende til jødiske nybyggere i territoriene: ‘Dere er en utvalgt gruppe. Dere kommer ikke til å ligne på andre israelere.’ Hvis det er dette regjeringen mener med evakueringen av Gush Katif, vil hovedvirkningen av evakueringen bli nøytralisert. Det ville være som om ingenting var blitt gjort.”*

Målet til venstresiden med å ødelegge jødiske samfunn, og faktisk målet til den såkalte fredsbevegelsen, ble gjort helt eksplisitt i november 2013 av Ron Pundak, Yossi Beilins partner under forhandlingene i forbindelse med Osloavtalen med PLO i 1993.

I et intervju med den internasjonale krisegruppen (International Crisis Group) forklarte Pundak: *“Fred er ikke et mål i seg selv. Det handler om en vei for Israel fra en æra til en annen, – til en æra med hva jeg kaller en normal stat. Heller israelisering enn judaisering av samfunnet.”*

**“Israels
tilbaketrekning
fra Gaza for
10 år siden var
en strategisk
ulykke.”**

Motstandere av tilbaketrekningsplanen fra Gaza konfronterer grensepolitiet på synagogen i Kfar Darom i august 2005. (Bilde: Reuters)

Demonisering og tap av borgerrettigheter var nøkkelingrediensene i venstresidens kampanje mot det jødiske Israel. For at tilbaketrekningen fra Gaza kunne tjene som et første skritt mot en tilbaketrekning fra Judea og Samaria, var det nødvendig at offentligheten ble fullstendig fremmedgjort for sine israelske brødre som fikk sine liv lagt i grus.

Opinionsdannere fra *Dan Margalit* og *Ari Shavit* til *Yair Lapid* hoppet på den anti-religiøse bølgen og forsøkte å utkonkurrere hverandre i å piske opp et irrasjonelt hat overfor de 8500 jødene fra Gaza og deres støttespillere.

Lapid insisterte på at nybyggerne ikke var hans brødre og han ikke ville ha noen problemer med å gå til krig mot dem.

Shavit skrev at nybyggerne ikke fortjente noen beskyttelse av IDF fordi de, for hans del, ikke var å anse som israelere.

Dag etter dag spyttet mediemaskinen ut hat og hån mot jødene i Gaza. Dag etter dag ble det offentlig fortalt at religiøse sionister var fanatikere og potensielle terrorister.

Politiet, påtalemyndigheten og Høyesterett sluttet seg alle til dette. Borgerrettighetene til dem som var imot tilbaketrekningen ble trådt under

for. De som organiserte lovlige protester ble uten lovhjælp utsatt for grytidlige raid av sine hjem. De som protesterte, herunder barn, ble arrestert uten å være anklaget og ofte holdt i varetekt i månedsvis.

Politiet stoppet leide busser som var på vei til lovlige demonstrasjoner for å hindre at lovlige borgere protesterte mot de planlagte forflytningene.

Med den atmosfæren av hat som la seg som et teppe over landet da forflytningene nærmet seg, hadde venstresiden all grunn til å tro at den var på vei til å ødelegge sine hardeste ideologiske motstandere, for så å omdanne Israel i sitt post-sionistiske bilde.

Det kanskje mest løfterike aspektet ved forflytningene, sett fra venstresidens perspektiv, var at IDF fikk oppdraget med å gjennomføre dem. Å få den mest elskede og respekterte institusjon i landet til å utføre venstresidens skitne arbeid, betydde at ethvert forsøk fra nybyggerne på å trosse ordrene om forflytning av offentligheten ville bli sett på som et angrep, ikke mot venstresiden, men mot hæren. Og det ville endelig gjøre slutt på enhver offentlig sympati med nybyggerne – den sympati som demoniseringen før forflytningene ikke hadde klart å fjerne.

Men så var det noen som fikk dette til å gå i stå.

Fem måneder før forflytningen, utnevnte den daværende sjef for IDFs generalstab generalløytnant Moshe Ya'lon brigadegeneral Gershon Hacohen som ansvarlig for forflytningen fra Gush Katif.

Hacohen var leder for en tankdivisjon og utnevnt for tjeneste i Nordkommandoen. Han ble utnevnt fordi han var en leder i det nasjonal-religiøse fellesskapet.

Hacohens bestefar hadde vært en av grunnleggerne av Mizrahi, den religiøse sionistbevegelsen.

Hans far var en av grunnleggerne av Gush Emunim, nybyggerbevegelsen.

Etter at Ya'lon utnevnte ham til å stå i spissen for forflytningen, ble Hacohen utsatt for et massivt press fra høyresiden om å trekke seg fra sitt oppdrag. Hvis du går av i protest, ble han fortalt, vil forflytningen bli avlyst.

**“Fred er ikke et mål i seg selv.
Det handler om en vei for
Israel fra en æra til en annen,
– til en æra med hva jeg
kaller en normal stat. Heller
israelisering enn judaisering
av samfunnet.”**

Men Hacohen følte det annerledes. Han så det slik at i det minutt Knesset godkjente planen, var det ingen vei tilbake. Forflytningen ville bli gjennomført. Dersom han hadde trukket seg fra oppdraget, ville venstresiden med ett slag ha ødelagt hans rykte. Som sønn av nybyggerledere, ville hans handling med en gang bli bortforklart som en handling av en nybyggerfanatiker og som bevis på at religiøse soldater ikke skulle bli forfremmet.

Hacohen forsto venstresiden. Han visste at den mente det når den sa at dens mål ikke bare var å ødelegge bosettingene i Gaza, men også å diskreditere den religiøse sionismen for å løse forbindelsen mellom Israel og jødedommen. Fordi Hacohen forsto venstresidens hensikt med forflytningen, forsto han også at det ikke bare var skjebnen til Gush Katif som stod på spill, men selve Israels fremtid.

Da han startet forberedelsen av forflytningen, planla han en operasjon som skulle forhindre at forflytningen skulle få en ødeleggende virkning.

For at venstresidens plan skulle lykkes, måtte forflytningen oppfattes av det offentlige som et fysisk og ideologisk sammenstøt mellom nybyggerne og soldatene.

Hacohen arbeidet for at offentligheten ikke skulle få et slikt inntrykk. Heller enn å forberede soldatene på et sammenstøt med nybyggerne, la han opp til forflytningen som en nasjonal tragedie som soldatene og nybyggerne sammen skulle erfare.

For å oppnå dette beordret Hacohen sine offiserer og soldater, i ukene før forflytningen, om å oppholde seg i fellesskapene i Gush Katif som de skulle evakuere. Heller enn å behandle landsbyene som fiendtlige soner, fikk soldatene og offiserene anledning til å se at nybyggerne ikke var så forskjellige fra dem.

Da forflytningen ble igangsatt, følte soldatene ikke noen likegyldighet overfor nybyggerne. Derfor inntraff aldri det sammenstøtet venstresiden hadde ventet.

I stedet fikk israelere som satt foran sine TV-skjermer se soldater og nybyggere som ba og sørget sammen ved synagogene i Gush Katif som snart skulle forlates. De fikk se at sjefen for Golani-brigaden omfavnet ungdommen i Moshav Gadid og gråt sammen med dem.

Langt fra å ødelegge statens jødiske karakter, og langt fra å ødelegge båndet mellom den religiøse sionismen og staten, styrket heller forflytningen begge deler.

Noen uker etter at tilbaketrekningen var fullført, beklaget Orit Shochat i Haaretz seg: *“Soldater som erfarte evakueringen behøver ikke å reise til et religiøst fellesskap i India siden de har oppdaget at det finnes et slikt i nabolaget. Den samme jødiske religionen som de ikke hadde sett på nært hold på lang tid, omfavner dem med sang, tårer og en felles fremtid. – De har nå sittet arm i arm ved synagogene i Gush Katif, de har nå følt helligheten blandet med svette, de har beveget seg rytmisk og sunget sanger, de har stått på rad og rekke for å kysse Torarullene, de er nå halvveis innenfor.”*

Shochat var en ensom stemme på venstresiden. De fleste av hennes kamerater forsto ikke hva som nettopp hadde hendt.

Ehud Olmert, eksempelvis, forsto ikke noe i det hele tatt. Da Olmert året etter beordret politiet å evakuere en del av Ofra, Amona med tvang, forventet han at det ville bli lett. Han antok at offentligheten ville støtte opplegget, akkurat slik den hadde støttet tilbaketrekningen fra Gush Katif. I ukene før evakueringen hadde mediene den samme demoniseringen av nybyggerne i Ofra som de hadde hatt av deres brødre i Gush Katif.

Men det godtok ikke offentligheten. Da politiet angrep ungdommene som var i husene som skulle ødelegges, støttet offentligheten nybyggerne, ikke politiet.

Langt fra å forberede det psykologiske grunnlaget for ytterligere forflytninger, ødela IDF dette grunnlaget gjennom den måten de sto for forflytningen fra Gush Katif.

Offentligheten var ikke lenger villig til å godta løgnene om nybyggerfanatismen.

Bosettingene i Gaza ble ødelagt for 10 år siden. Israel har hele tiden siden da måttet betale en høy pris for den strategiske galskap tilbaketrekningen var. Men i høy grad takket være Hachohens strategiske lederskap har det israelske samfunnet ironisk nok vokst seg sterkere, mer sionistisk og stoltere av sin jødiskhet enn noen gang.

Kilde:

www.jpost.com/Opinion/Column-One-The-irony-of-the-expulsions-from-Gaza-410016

www.CarolineGlick.co

FN og hellige steder i Det hellige land

Nachshon & Caleb

Oversatt for SMA av Simon Bringeland.

En gjennomgang av fem hellige steder

FN er inkonsekvent når det gjelder organisasjonens holdning til “karakter”, “tilgjengelighet” og “rettigheter” vedrørende hellige steder utenfor Den grønne linjen i Det hellige land. [Den grønne linjen er våpenhvilelinjen etter krigen i 1948. o.a.]

I 2010 offentliggjorde UNESCO et dokument som var svært kritisk overfor Israel på grunn av behandlingen av to hellige steder i Judea og Samaria (Vestbredden). Det gjelder Patriarkenets grav i Hebron og Rakels grav i Bethlehem. Påstandene var en fullstendig forvrengning av sannheten:

“I tiden etter okkupasjonen har den israelske regjeringen forsøkt å rette søkelyset mot det jødiske preg ved arkeologiske steder og steder med kulturarvstatus i det okkuperte palestinske territoriet. Samtidig har de utradert eller oversett den universelle karakter som disse hellige stedene har, og de har nektet adgang for alle troende mennesker.”

“Som del av de ulovlige bosettingene har de israelske myndighetene utnyttet palestinske kulturarvsteder for å oppnå finansiell og politisk fordel. Under Netanyahus administrasjon har Israel offentlig begynt å bruke disse hellige og universelle stedene til å fremprovosere en unødvendig religiøs konflikt gjennom kontroll og adgang på grunnlag av bare én tro, mens de fornekte rettighetene og synspunktene til andre trosoppfatninger.”

Patriarkenes grav (Hebron)

Dette er et sted med stor betydning fordi nesten alle de jødiske forfedre og formødre er gravlagt her.^[1] Som sådant er dette det nest helligste stedet for jødedommen (etter Tempelhøyden i Jerusalem). Bibelske skikkelser som Ismael og Esau (forfedre til araberne) er *ikke* knyttet til dette gravstedet.

Graven har vært et mål for jødiske pilegrimer siden den ble kjøpt av Abraham for 3700 år siden, og deretter i de påfølgende 2900 år. For omtrent 800 år siden overtok muslimer Hebron og omgjorde graven til moské. Muslimene forbød jødene adgang til området, – de fikk ikke gå nærmere enn til det syvende trappetrinnet opp til plataet. Dette endret seg da israelerne overtok stedet etter at jordanere og palestinere angrep Israel og tapte Vestbredden i 1967.

- Det var muslimene som “utraderte og overså den universelle karakter” stedet hadde.
- Det var muslimene som “nektet adgang for alle troens folk”.
- Og det var jødene som åpnet gravstedet for både muslimsk og jødisk bønn.

Rakels grav (Betlehem)

Som gravsted for en av jødedommens formødre, blir Rakels grav betraktet som det tredje helligste stedet i jødedommen (på linje med Al Aqsa-moskéen i Jerusalem for muslimene). Korsfarerne satte opp et lite overbygg over gravstedet på 1200-tallet, og omkring 1517 nektet ottomanene ikke-muslimsk bønn der da de overtok Bethlehem. I 1615 ga Muhammed Pasja av Jerusalem en eksklusiv rett til bruk av gravstedet til jødene. Men stedet forfalt. I 1841 fikk Sir Moses Montefiore, en jødisk filantrop, nøklene til bygningen og tillatelse til å bygge et større anlegg for pilegrimer.

I årenes løp har området rundt graven blitt tett befolket. Siden Bethlehem bare lå 5 kilometer sør for Jerusalem, har sammenvoksingen av byene skapt et sammenhengende storbyområde. FNs delingsplan fra 1947 anbefalte at dette storbyområdet som besto av Jerusalem og Betlehem, skulle bli et felles “hellig område” under internasjonal kontroll. Området skulle ikke være hverken israelsk eller palestinsk. Dette ble akseptert av israelerne, men palestinerne forkastet forslaget.

I 1948 angrep fem arabiske arméer Israel, og Jordan annekterte ulovlig Judea og Samaria, inkludert Bethlehem. I 1954 ga jordanerne de palestinske araberne statsborgerskap, men gjorde det klart at ingen jøder ville få statsborgerskap. Etter 333 år ble det tredje helligste stedet for jødedommen gjort til forbudt område for alle israelere.

Israelerne tok kontroll over området etter nederlaget til jordanere (og palestinere) i 1967, og gjenåpnet gravstedet for jødisk bønn.

“Graven har vært et mål for jødiske pilegrimer siden den ble kjøpt av Abraham for 3700 år siden, og deretter i de påfølgende 2900 år. For omtrent 800 år siden overtok muslimer Hebron og omgjorde graven til moské.”

Som del av Oslo-avtalen i 1995, overlot Israel kontrollen av halvparten av “det hellige området” - Betlehem – til de palestinske selvstyremyndighetene, men under forutsetning av at jødene fikk fri adgang og kunne be ved graven. Med denne overføringen av kontrollen kom Rakels grav under palestinsk forvaltning.

Under Den annen intifada i 2002, hvor arabere nesten daglig drepte jøder, bygget den israelske regjeringen en sikkerhetsbarriere gjennom deler av Vestbredden. I 2005 ble det bygget en mur omkring Rakels grav for å beskytte den mot arabiske angrep.

Stedet blir ikke regnet som hellig for islam, men likevel har muslimer i nesten 100 år nektet jødene rett til å be ved graven.

- Det var ottomanene som for flere århundrer siden gav Rakels grav tilbake til jødene.
- Dagens jordanere og palestinere avslo statsborgerskap og adgang for jødene til graven.
- Det var Israel som gjenåpnet graven for jødene og gav dem rettigheter der.
- Det var Israel som aksepterte å gi kontrollen over det “hellige området” til FN i 1947.
- Det var Israel som aksepterte å inngå kompromiss og delte det “hellige området” i to, og overgav kontrollen over byen til palestinerne i 1995.

Det finnes andre eksempler hvor FN fordømmer Israel for å ha åpnet hellige steder, men like fullt har ignorert arabiske avslag om adgang og de ødeleggelser som araberne har forårsaket på hellige steder.

Josefs grav (Nablus/Sikem)

Josefs grav, ifølge Bibelen var han sønn av Jakob og Rakel, finnes i Nablus (Sikem). Etter krigen i 1967 fikk Israel adgang til stedet enda en gang og bygget i 1980-årene en mindre skole i nærheten.

Israel overlot kontrollen over Nablus til palestinerne i 1995, men beholdt kontrollen over Josefs grav. Men under intifadaen i oktober 2000 gjennomførte palestinerne graven og drepte en israelsk soldat og rabbi Hillel Lieberman som var kommet for å beskytte stedet. Kroppen hans ble funnet i en grøft, gjennomhullet av kuler.

Israel aksepterte å la palestinerne ha midlertidig kontroll over graven for å roe ned situasjonen og for å la palestinerne reparere graven. Stedet ble imidlertid satt i brann og ytterligere endevendt. Senere rapporterte Associated Press at *“kuppelen over graven ble malt grønn og at bulldosere ryddet det omkringliggende området”* - nesten som om Palestina-araberne forsøkte å omforme den bibelske Josefs hvilested til et hellig sted for muslimer.

Israels president Shimon Peres bemerket at *“palestinerne gjorde en forferdelig feil med Josefs grav. De har revet bort grunnen under sine egne føtter når det gjelder deres krav om kontroll over hellige steder, nettopp ved å vise at de ikke forstår hvordan de skal bevare og respektere dem”*.

- Det var araberne som vandaliserte et jødisk sted
- Det var palestinerne som forsøkte å endre innholdet i Josefs gravmæle
- Det var Israel som overlot midlertidig kontroll over stedet til palestinerne for å forhindre vold

Hva var FNs svar på vandaliseringen av et hellig jødisk sted? Hva sa man om forsøket på å “endre preget” (innholdet) til dette jødiske stedet? Stillhet. Ingen kommentar eller fordømmelse.

Hva var FNs svar på et besøk av den israelske statsminister Ariel Sharon på Tempelhøyden to uker tidligere? Fordømmelse.

“I 1948 angrep fem arabiske arméer Israel, og Jordan annekterte ulovlig Judea og Samaria, inkludert Bethlehem. I 1954 ga jordanerne de palestinske araberne statsborgerskap, men gjorde det klart at ingen jøder ville få statsborgerskap.”

“FN beklager provokasjonen som skjedde på Al-Haram Al-Sharif 28. september 2000.”

FNs generalsekretær fordømte den israelske statsministeren fordi han tok i bruk sin “rett” til å besøke jødedommens helligste sted på et vanlig besøkstidspunkt.

Hurvasynagogen (Jerusalem)

Jøder begynte å bygge en viktig synagoge, kalt Hurvasynagogen, i Jerusalems gamleby i 1694. Den ble ødelagt av muslimer i 1721. Klargjøring av grunnen for gjenoppbygging av synagogen skjedde i 1855, og den ble gjeninnviet da den ble fullført i 1864. I 1949 angrep den jordanske hæren jødene i Jerusalem og ødela Hurvasynagogen og 57 andre synagoger i Gamlebyen. De fordrev 2000 jødiske innbyggere og nektet dem å komme tilbake.

Etter at jordanerne (og palestinerne) igjen angrep Israel i 1967, tok jødene tilbake Gamlebyen, men forsøkte ikke straks å gjenoppbygge Hurvasynagogen. Men i 2010 gjenoppbygget Israel endelig synagogen og gjenåpnet den rett før Påske. Hele verden fordømte dette.

Fatahs offisielle talsmann Khatem Abd al-Khader kalte gjenåpningen for en “provokasjon” og advarte Israel “*mot å leke med ilden.*” Khaled Masha’al fra Hamas sa at åpningen var “*en krigserklæring*” og “*en forfalskning av historien og Jerusalems religiøse og historiske monumenter.*” Den jordanske regjeringen (som opprinnelig raserte synagogen) “*forkastet kategorisk gjeninnvielsen av Hurvasynagogen.*”

Disse reaksjonene kom i forbindelse med en synagoge som ikke hadde noen som helst forbindelse med islam.

- Araberne ødela synagogen
- Jordanske og palestinske arabere forbød adgang til Gamlebyen og stedet (hvor synagogen lå)
- Palestinerne truet med vold dersom man gjenoppbygget en synagoge de hadde ødelagt
- Palestinske ledere startet et opprør ved å påstå – med urette – at jødene forsøkte å ødelegge Al Aqsa-moskéen

Hvordan reagerte FN på gjenåpningen av Hurvasynagogen?

Generalsekretær Ban Ki-Moon sa i mars 2010: *“Jeg har sagt ifra og har vært diplomatisk aktiv hver gang andre provokasjoner har skjedd – inkludert beslutninger som gjelder hellige steder i Hebron og Bethlehem, hendelser på steder som Silwan og Sheikh Jarrah og spenninger knyttet til Al-Aqsa-moskéen.”*

Tempelhøyden (Jerusalem)

Det første jødiske tempelet ble bygget av Kong Salomo i 954 f.v.t. Den gang var det ikke et stort platå slik vi kjenner det i dag. Dette tempelet ble ødelagt omkring år 586 f.v.t. Et annet tempel ble bygget omkring 515 f.v.t, og ødelagt i 70 e.v.t.

Før Det annet tempel ble ødelagt, gjorde kong Herodes flere større utbedringer i Jerusalem, noe som omfattet å utvide og bygge et stort platå hvor det annet tempel sto (fra år 19 - 63 e.v.t.). Dagens Vestmur, eller Klagemuren, er den vestre gjenstående vegg som ble satt opp i forbindelse med denne utvidelsen av platået. Dette er også området hvor muslimene sier de bygget Al Aqsa-moskéen i 705 e.v.t. Den opprinnelige bygningen ble ødelagt flere ganger, og den Al Aqsa-moskéen med sølvkuppelen vi i dag ser på den sørligste delen av Tempelhøyden, ble fullført i 1033 e.v.t.

Kristne korsfarere som kom til Jerusalem i 1099, drepte de jødiske og muslimske innbyggerne og overtok Tempelhøyden. Korsfarere og muslimer kjempet gjentatte ganger i året 1260 om kontrollen over Jerusalem, og muslimene seiret til slutt.

Med den muslimske seieren begynte jøder å flytte tilbake til Jerusalem, og den første nye og faste synagogen i Jerusalem ble ført opp av Nachmanides (Ramban) i 1267. I løpet av de neste århundrene nevnte flere kjente rabbier at det var vanlig for jødene i Jerusalem å gå opp på Tempelhøyden og be der. Dette gjelder rabbi Menachem Meiri (1249 – 1316) og rabbi David ben Shlomo Ibn Zimra (kjent som Radbaz, 1479 – 1573), sjefsrabbiner i Jerusalem.

I 1550 reserverte den ottomanske lederen Suleiman I området ved Vestmuren som et sted hvor jødene kunne be. Derfor kan det se ut som at ikke-muslimer fra denne dato og til 1949 kunne få adgang dit, men ble hindret fra å be på Tempelhøyden.

Etter nederlaget til det ottomanske imperiet i 1918 ble den lokale arabiske befolkningen svært bekymret for den fremtidige kontrollen over landet, særlig i lys av San Remo-konferansen i 1920 og det britiske mandatet fra 1922

som særlig beskrev hvordan man skulle sikre et jødisk hjemland i Palestina. Enhver “normal” bønn ved Vestmuren ble av araberne sett på som en endring av status quo. Det ble oppfattet som en “provokasjon” hvor “sionistene” var i ferd med å overta.

I 1925 kom et nytt forbud mot å bringe stoler eller benker til Vestmuren (som svar på at man hadde tatt med stoler til eldre og skrøpelige personer)

I 1928 kom det enda et forbud mot å sette opp en skjerm (mechitza) mellom menn og kvinner som skulle be ved Vestmuren (som svar på at man hadde satt opp en slik skjerm på Yom Kippur)

I 1929 gjorde araberne opprør ved Vestmuren ved først å brenne bønnebøker og senere ved å oppfordre til jihad mens de herjet omkring i byen og drepte dusinvis av jøder. De følte at det ble stilt spørsmål ved den islamske kontrollen ved Vestmuren, og at dette var et ledd i å overta Tempelhøyden.

I 1948 gikk arméer fra Egypt, Libanon, Syria, Jordan og Irak til angrep på Israel. Da krigen sluttet neste år, ble Jerusalem delt ved at jordanerne okkuperte Gamlebyen sammen med Tempelhøyden. Etter at jordanerne hadde fjernet alle de jødiske innbyggerne, nektet de enhver jøde å komme til Gamlebyen og besøke Vestmuren og Tempelhøyden.

I løpet av denne krigen, i desember 1948, foreslo igjen FNs Hovedforsamling i *Resolusjon 194* at “*et hellig område*” skulle settes under internasjonal kontroll og at det skulle være fri adgang til alle hellige steder, og at historisk diskriminering skulle fjernes:

“... Beslutter at de hellige stedene – inkludert Nasaret, religiøse bygninger og steder i Palestina skal beskyttes, at det skal sikres fri adgang til dem i samsvar med eksisterende rettigheter og historisk praksis.”

“... Beslutter at Jerusalem-området, på grunn av dets tilknytning til tre verdensreligioner, inkludert Jerusalem kommune og de omkringliggende bosetninger og byer, hvor den østligste skal være Abu Dis; den sydligste Bethlehem, den vestligste Ein Karim (også inkludert det bebygde Motsa-området), den nordligste Shu’fat, bør få en særlig og egen behandling – sammenlignet med resten av Palestina – og settes under kontroll av FN.”

I 1967 – som svar på et preventivt israelsk angrep på Egypt og Syria – angrep jordanske (og palestinske) styrker Israel. Israelerne tok Gamlebyen i Jerusalem og Tempelhøyden, men overlot den administrative kontrollen

over Tempelhøyden til den jordanske organisasjonen Waqf. Plassen foran Vestmuren ble utvidet for å gjøre det mulig for tusener av jøder å be på stedet. Israel inkluderte beskyttelsen av hellige steder i sine *grunnlover* i juni 1967:

“De hellige stedene skal beskyttes mot skjending og enhver annen krenkelse og mot alt som kan tenkes å hindre fri adgang for medlemmer av de ulike religioner til steder som er hellige for dem, og deres følelser for disse stedene.”

“Enhver som gjør noe for å hindre fri adgang for medlemmer av de ulike religioner til steder som er hellige for dem, eller krenker deres følelser for disse stedene, kan idømmes fengselsstraff på 5 år.”

Israel åpnet Tempelhøyden for ikke-muslimske besøkende på bestemte tidspunkt. Men ikke-muslimer hadde etter ønske fra den jordanske Waqf fremdeles forbud mot å be på Tempelhøyden.

Mange israelere likte ikke denne diskrimineringspolitikken og prøvde å overtale den israelske regjeringen til å gjøre endringer. En slik aktivist, Yehuda Glick, ble skutt og såret av to palestiner da han prøvde å be på dette i oktober 2014.

Som reaksjon på skytingen mot Glick og drapet på de to palestinske araberne som skjøt ham, tok FNs generalsekretær opp sin misnøye med israelere på Tempelhøyden:

“Da dere nevnte dette hellige stedet i Jerusalem, og som jeg også sa i dag, er jeg dypt bekymret på grunn av de gjentatte provokasjonene på Jerusalems hellige steder. Dette fører bare til økte spenninger og må opphøre.”

Og 24. november 2014: *“Oppfordringer og provokative handlinger som er knyttet til hellige steder gir næring til en konflikt som handler om langt mer enn den hellige byen.”*

Mens FN påstår at organisasjonen bryr seg om å opprettholde generell adgang og rettigheter for mennesker fra alle religioner, er det bare en part som blir fordømt – Israel, som nettopp legger disse verdiene til grunn og som til og med har tatt dem opp i de grunnleggende lovene for landet. FN ser bort fra at araberne med sine handlinger med hensikt har fjernet det jødiske preget og hindret jødene i å be på sine helligste steder.

“Kristne korsfarere som kom til Jerusalem i 1099, drepte de jødiske og muslimske innbyggerne og overtok Tempelhøyden.”

I 800 år, fra den arabiske erobringen av Jerusalem og innføringen av islam til Det hellige land og til 1550, var det både islamsk og jødisk bønn på Tempelhøyden. Nå er ikke bare tiden inne for at det skal bli fri adgang for jøder, men tiden er også inne for at FN anerkjenner den parten som sikrer adgang og rettigheter, og at man legger merke til hvem som ikke gjør det.

Kilder:

Kilde: <https://firstonethrough.wordpress.com/2014/11/27/the-united-nations-and-holy-sites-in-the-holy-land/>

- [1] <https://firstonethrough.wordpress.com/2014/11/17/joint-prayer-the-cave-of-the-patriarchs-and-the-temple-mount/>
- [2] UNESCO claim that Israel is Judaizing the Cave of the Patriarchs and The Tomb of Rachel (2010). <http://tinyurl.com/pok4o2m>
- [3] FirstOneThrough article on Tomb of Patriarchs: <http://tinyurl.com/o5z5hqq>
- [4] History of Rachel's Tomb: www.rachelstomb.org/capsulehistory.html
- [5] Bethlehem changing hands: <http://tinyurl.com/perdmwk>
- [6] Bethlehem history: www.zionism-israel.com/dic/Rachels_Tomb.htm
- [7] Article on Tomb of Rachel: www.timesofisrael.com/on-obamas-path-to-bethlehem-a-harshly-fortified-shrine/
- [8] Jordanian Nationality Law barring citizenship to Jews (Article 3): "*The following shall be deemed to be Jordanian nationals:... Any person who, not being Jewish,...*" www.refworld.org/docid/3ae6b4ea13.html
- [9] Jordan (and Palestinians attack Israel in 1967):
- [10] Tomb of Joseph: www.jewishvirtuallibrary.org/jsourc/Judaism/joetomb.html
- [11] Hillel Lieberman: www.shechem.org/elon-moreh/enghillel.html
- [12] Ascending to the Temple Mount: <http://tinyurl.com/nstkdrd>
- [13] 1929 riots: <http://tinyurl.com/ntwsntl>
- [14] UN Resolution 194: <http://tinyurl.com/yenr6mj>
- [15] Israel Law on Protection of Holy Places (1967): www.bu.edu/mzank/Jerusalem/tx/lawofholypplaces1967.htm
- [16] Yehuda Glick shooting: <http://tinyurl.com/oudtgav>
- [17] UN Security Council Resolution 1322 condemning Sharon visit to the Temple Mount: <http://tinyurl.com/osmt657>
- [18] UNESCO 2013: <http://tinyurl.com/p8vw9gx>
- [19] Ban Ki Moon on Temple Mount: <http://tinyurl.com/ngmdb5x>
- [20] <http://tinyurl.com/orknm4y>
- [21] <http://tinyurl.com/qfqwhar>

Din Elektrikar

5430 Bremnes

Vårt telefonnr.: 53 42 21 00

E-post: firmapost@los-elektro.no

Web: www.los-elektro.no

David Bukay foreleser i religionshistorie ved School of Political Science ved Universitetet i Haifa.

Det religiøse grunnlaget for selvmordsbombere i den islamistiske ideologien

David Bukay

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Selv mordsterrorisme har vært en svøpe de siste 25 årene. Et selvmordsangrep på den amerikanske marinens bygninger i Beirut tvang i 1983 Ronald Reagan til å trekke tilbake de fredsbevarende styrkene fra Beirut. Palestinske ledere bruker selvmordsbombere for å tvinge frem innrømmelser fra Israel, og irakiske opprørere bruker selvmordsbombere for å ødelegge det nye politiske systemet. Al-Qaida-terrorister angrep det amerikanske skipet USS Cole i Aden i 2000, og i september 2001 World Trade Center og Pentagon. Noen forskere mener at det ikke er noe religiøst forbundet med selvmordsbombing[1] – og de siterer ofte Sri Lankas Tamiltigere[som ikke er muslimer]. De tar feil. Alle muslimske selvmordsbombere rettferdiggjør sine handlinger med sin religion, og mer spesifikt med jihadbegrepet.

Hva er jihad?

Muslimenes rettferdiggjørelse av selvmordsbombingen ligger i tolkningen av jihad. Mens vestlige forskere i den seneste tid argumenterer med at jihad primært refererer til en indre kamp,[2] fremstiller islamske skrifter jihad som fysisk krigføring.[3] Historikeren Bernard Lewis viser at *“den overveldende del av klassiske teologer, jurister og tradisjonister... forstod forpliktelsen til jihad i en militær betydning.”*[4]

Islamsk jus har skjelnet mellom fire ulike måter som en troende kan oppfylle sine jihad-forpliktelser på: 1. med troen i sitt hjerte, 2. ved å forkynne og vinne tilhengere med sin tunge, 3. gjennom å gjøre gode gjerninger, 4. ved å konfrontere vantro eller fiender med sverdet.[5] I praksis er de tre første en del av *da'wa*[misjonering], handlinger som støtter jihad med sverdet.[6]

Muslimske teologer var eksplisitte i kombinasjonen av ikke-voldelig og voldelig jihad for å spre islam.[7] Jihad er viktig for den muslimske forståelsen av verden, og verden deles i *dar al-Islam*(islams bolig) og *dar al-harb*(krigens bolig) som er skjebnebestemt til å komme under islamsk styre.[8] Jihad både renser *dar al-Islam* og er verktøyet for å begrense og bekjempe *dar al-harb*. Som lære er jihads formål klart: Å etablere Allahs styre på jorden ved å tvinge ikke-muslimer til å slutte seg til islam, eller tvinge dem til å akseptere annenrangs status, eller ganske enkelt å utslette dem helt. En slik forståelse utgjorde en av de viktigste ideologiske byggesteinene for dynastiene som styrte den islamske verden fra det sene 7. århundre inntil mongolske horder satte en effektiv stopper for deres kontroll i det trettende århundre.

En sammenligning mellom forståelsen av martyrbegrepet i islam på den ene side og i jødedommen og kristendommen på den andre, illustrerer vektleggingen av voldelig jihad i islamsk rettstenkning. Etter islamsk praksis er en martyr en som blir drept i jihad. Han har rett til en særlig status i paradiset og på dommens dag. I jødedommen og kristendommen er en martyr en som utholder tortur og død heller enn å gi avkall på sin tro.[9]

Jihad mot ikke-troende

Alle de fire skolene(retningene) innen sunni-islam så vel som hovedretningen blant shiittene vurderer avgudsdyrkelse(shirk), frafall(irtidad), og hyklari(nifiq, munafaqah, eller riyā') som alvorlige forbrytelser.[10] I hvert slikt tilfelle er jihad en måte å møte slike trusler på og sørge for islams herredømme.

Det er liten toleranse for avgudsdyrkere i islam. Den første trosartikkel er bekjennelsen, *la ilaha illallah* (det finnes ingen annen guddom enn Allah). [11] Muslimsk rettstenkning vurderer shirk som å være den verste formen for vantro.[12] Koranen befaler muslimene å drepe dem som begår shirk[13] og den er full av eksempler som oppfordrer til jihad mot avgudsdyrkere.

For eksempel heter det i sura(kapittel) 9:5: "*Men når de fredlyste måneder er til ende, så drep avgudsdyrkerne hvor dere finner dem, pågrip dem, beleir dem, legg bakhold for dem overalt.*"[14] I sura 8:39 står det: "*Kjemp mot dem til det ikke lenger finnes forfølgelse, og all religion tilegnes Allah.*" I sura 9:123 fastslås det: "*Dere som tror, bekjemp de vantro som bor i nærheten! La dem finne hardhet i dere!*"[15] Muslimer som lever under vantros styre er forpliktet til å bekjempe sine herskere.[16] Koranen sier også at troende skal utføre jihad mot hyklere,[17] gripe dem og tilintetgjøre dem.[18] Alle vantro, ikke-

troende og hyklere – de som gjør seg skyld i blasfemi eller forræderi – blir forvist til helvete.[19]

Fremstående muslimske forskere vurderer det slik at den generelle erklæringen om jihad motantro er avgjørende for om islam skal lykkes.[20] De som ofrer sin materielle velstand og sine kropper for jihad, oppnår frelse.[21] Ved sitt offer oppnår de alle gleder paradiset kan by på, enten de nå er åndelige – Allahs umiddelbare nærvær – eller materielle.[22] Som et ekstra incentiv har Muhammad lovet dem som kjemper i en jihadistisk krig en belønning i form av jomfruer i paradiset.[23]

“Alle muslimske selvmordsbombere rettferdiggjør sine handlinger med sin religion, og mer spesifikt med jihadbegrepet.”

Det som er viktig, er at de som utfører selvmordsangrep ikke betrakter seg selv som døde, men heller at de lever sammen med Allah. Slik det forklares i sura 2:154: *“Dere skal ikke si om dem som har mistet livet for Allahs sak at de er døde! Nei, de lever, men dette kan dere ikke fatte.”*[24] Derfor gjelder ikke forbudet mot selvmord bussbombere eller andre former for kamikaze-jihadister. Martin Lings, en britisk ekspert på sufismen, fremholder at denne forbindelsen mellom martyriet og paradiset sannsynligvis var den virksomste faktoren som Muhammad brakte inn i krigføringens historie,[25] for den omformet krigens risiko ved å love udødelighet.[26]

Jihad i hadith

Hadith-samlingene, den viktigste kilde for sharia nest etter koranen, er svært opptatt av jihad. Formuleringene dreier seg som oftest om militære aksjoner mot ikke-troende. Ja, de fleste klassiske islamske teologer i den klassiske perioden(750-1258 e.v.t.) hadde en militær forståelse av denne forpliktelsen til jihad.[27] Det er en hel samling av hadith som er kjent som *fada'il al-jihad*(den hellige krigs fortjenester). Den er basert på de ni bindene med hadith-samlinger som kommer fra *Muhammad ibn Isma'il al-Bukhari*(810-70) og som blir sett på som den mest respekterte og autoritative samlingen. Han bruker nesten en tredjedel av det fjerde bindet på jihad som en fysisk, hellig krig motantro. Eksempelvis henviser han til en hadith av Muhammad som sier at det er 100 stadier i paradiset for dem som kjemper for Allahs sak.[29] Bare de som deltar i jihad fortjener paradiset uten undersøkelser og begrensninger. Som et eksempel på denne uttalelsen, forteller Bukhari en historie om en kvinne som spurte Muhammad om hennes sønn som var drept i slaget Badr, var i paradiset, og han svarte at hennes sønn var i et høyere paradiset.[30]

I overensstemmelse med koranen viser disse hadith-utsagnene vanligvis nødvendigheten for muslimer av ikke å sky noen midler for å spre islam med vold og skape frykt for terror i hjertene til dem som er fiender av Allah. Slik jihad er beskrevet i hadith, styrkes forståelsen av at døden på slagmarken for Allahs sak fører til paradiset og deltagelse i et “hellig bryllup” med jomfruer med mørke øyne. [31] Blant de 262 tradisjoner som er nevnt av *Abdallah Ibn al-Mubarak* (736 – 97), en berømt Khorasani-forsker som mente at jihad-krigføring var den viktigste metoden for islams suksess, gjentar [32] oppfatningen om jomfruer i paradiset som en belønning for martyriet.

Hadith understreker også hvor viktig det er for alle troende, hver gang de blir kalt, å delta i en jihadkrig. [33] I et eksempel siterer *Bukhari Ibn 'Umar*, en

**“Sura(kapittel) 9:5:
“Men når de fredlyste
måned er til ende, så
drep avgudsdyrkerne
hvor dere finner dem,
pågrip dem, beleir
dem, legg bakhold for
dem overalt.””**

av formidlerne av beretninger om profeten som tradisjonelt blir akseptert av muslimer, som forteller: *“Muhammad har sagt: Jeg har fått ordre om å kjempe mot alle folk inntil de vitner om at det ikke finnes noen annen gud enn Allah og at Muhammad er hans sendebud, at de ber bønnene på ordentlig vis, og at de gir de nødvendige almisser. Så hvis de gjør alt dette, vil jeg ikke ta deres liv og eiendom, og Allah vil ta dette med på oppgjørets dag.”* [34] I en annen tradisjon fortalte en formidler: *“Allah, du vet at intet betyr mer for meg enn å kjempe for din sak mot dem som ikke trodde på ditt sendebud.”* [35]

Som i koranen, rettferdiggjør Hadith utførlig dem som vil kjempe mot avvikende fortolkninger av islam innenfor deres eget samfunn. Muslimske jurister i fire lovskoler er enige om at den frafalne skal få tre dager til å angre seg, og dersom han ikke gjør det, skal han drepes av den troendes jihad. [36] Bukhari siterer *Abu Musa*, en annen godkjent formidler, som fortalte hvordan *“en mann gikk over til islam og deretter vendte tilbake til jødedommen.”* *Ibn al-Mu'azz*, en av historiefortellerne i Hadith, sa: *“Jeg vil ikke sette meg med mindre du dreper ham, slik dommen til Allah og hans sendebud er.”* [37]

I en annen Hadith fortalte *Ali bin Abu Talib*, Muhammads nevø og svigersønn: *“Jeg hørte profeten si... hver gang du finner frafalne, så drep dem, og det vil bli en belønning på oppstandelsens dag.”* [38] Hadith er malende i beskrivelsen av straffen for frafalne. Ifølge *Anas bin Malik*, en arabisk tenker og teolog fra Medina (død 795) og grunnlegger av Malikiskolen i islamsk rett, *“beordret profeten at de frafalne skulle få sine hender og føtter hugget av. Så beordret han*

nagler som ble varmet opp ført over deres øyne, og de ble etterlatt i Harra(et fjellområde i Medina) til de døde.“ [39]

Ikke så teologisk viktig og sjelden sitert av moderne jihadister er snikmoderne, en shi'ittisk bevegelse fra 12. og 13. århundre, som gjennomførte snikmord på prominente politiske ledere som ikke var enige i deres idéer. Selv om deres handlinger ikke direkte angår den intellektuelle utviklingen bak moderne selvmordsbombere, viser deres handlinger et forbilde og teologenes evne til å tolke islamsk lære for å rettferdiggjøre terrorisme. Akkurat som dagens terrorledere, lovet gruppens grunnlegger *Hasan al-Sabbah*(død 1124) sine tilhengere paradiset dersom de døde under utførelsen av sin oppgave. [40]

Dagens jihad

Tidlige tolkninger av jihad bidro til et teologisk rammeverk som tilhengere av selvmordsbombere anvendte. Det første var at jihad var voldelig. Det var ikke bare et redskap for å rense islams områder og straffe avvikerne, men også for å beseire ikke-muslimer. I dag kan akademikere og forskere argumentere med at jihad er fredelig og uttrykker en indre strid, [41] men da tilslører de eller misforstår at for de fleste islamske teologer – og slik det er beskrevet i detalj av islamske historikere [42] – danner de tre første ikkevoldelige delene av jihad en større og mer voldelig helhet.

De som argumenterer med at jihad er fredelig baserer sine påstander nesten utelukkende på koranvers fra Mekka-perioden[43], da Muhammad og hans følge av tilhengere var en liten gruppe og relativt svake, og derfor hadde en tendens til å inngå kompromiss.[44] Islamister derimot begrunner volden med vers som ble åpenbart for Muhammad etter hans ekspedisjon til Naklah i desember 623.[45] Fremstående klassiske forskere anerkjente prinsippet om *nasikh wa-mansukh*(opphevelse) som la større vekt på senere vers fra Medina-tiden om vold og jihad. [46] Når samtidige vestlige forskere og journalister nedtoner Medina-versene, antyder det en kritisk misforståelse av koran-studiene.

Mange islamister stiller forståelsesfulle overfor voldelig jihad. De bruker fortolkninger fra koranen for å rettferdiggjøre terrorisme, selvmordsbombere og halshugging. [47] De forsøker i sin egen kamp å etterligne den aggressive jihad som Muhammad og hans etterfølgere fra 626 til 740 praktiserte.[48] Dette er dagens islamske, apokalyptiske terroristgrupper som støtter idéen om at jihad er så viktig at enhver troende må godta den som en tvingende plikt, selv når det ikke var de vantro som startet den.[49]

Mens noen akademikere og kommentatorer argumenterer med at jihad er begrenset til religiøse kriger, er – fra et islamsk perspektiv – alle kriger mot ikke-muslimer[eller muslimer som jihadistene har omdefinert som ikke-muslimer] religiøse. Dette er grunnen til at noen muslimske forskere betrakter jihad som islams sjette søyle, slik det er i den shi'ittiske læren.[50] De mest innflytelsesrike islamske tenkere i det 20. århundre – *Abu al-A'la al-Mawdudi*(1903-79), *Hasan al-Banna*(1906-49) og *Sayyid Qutb*(1906-66) – har gitt en grundig fremstilling av hvor viktig jihad er.[51] Aktivister som *Muhammad Abd al-Salam Faraj*, en egyptisk elektroingenør og tilhenger av Qutb, kaller jihad for “den forsømte plikt”[52], og tolker den slik at den rettferdiggjør kamp mot enhver hersker eller regjering som ikke forholder seg til sharia.

De fleste av dagens jihadister har støttet seg på Qutb for å rettferdiggjøre sine egne teorier om voldelig jihad. *‘Abdullah Yusuf‘Azzam*(1941 – 89), en palestiner som flyktet til Jordan etter Seksdagerskrigen, overtok mange oppfatninger fra både *Ibn Taymiya*, en islamsk forsker fra det tidlige fjortende århundre som la det filosofiske grunnlaget for den islamske fundamentalismen som Saudi-Arabia førte videre århundrer senere, og Qutb for å støtte overbevisningen om *et uunngåelig sammenstøt mellom sivilisasjoner*. Han understreket nødvendigheten av voldelig revolusjon ved hjelp av jihad overfor både sekulære regjeringer i stater med muslimsk flertall og mot Vesten. Han blir regnet for å være den første sunni-islamske person som ville prege det islamske samfunnet med en guddommelig myte om uovervinnelighet gjennom jihad og terrorisme.[53]

Azzam hadde en viktig intellektuell innflytelse på *Osama bin Laden* og Al-Qaida.[54] I sin bok “*Krigere under profetens banner*” har *Ayman al-Zawahiri*, bin Ladens nestkommanderende, identifisert målene for sin organisasjon som *da’wa* og voldelig jihad mot både en “indre fiende”, det vil si nåværende arabiske, vantro regimer, og en “ytre” fiende i områder som ikke blir kontrollert av muslimer. For Zawahiri er muslimer som godtar vestlige verdier som demokrati og de som avviser jihad som et middel til å opprette den islamske staten, vantro som fortjener døden. Den islamske nasjonen, understreket han, ville bare bli grunnlagt gjennom jihad for Allahs sak – en tvingende plikt for hele det islamske fellesskapet. Han trodde at en “*korstog-jødisk*” allianse ville mobilisere alle sine ressurser for å motarbeide islamsk makt.[55]

Bin Laden anvendte en lignende logikk. Fra august 1996 brukte han vers fra koranen og Hadith for å begrunne at jihad var pålagt for å utdrive ikke-muslimer og vestlige fra Saudi-Arabia.[56] Den 23. februar 1998 utvidet han sin jihad da han, med Zawahiri ved sin side, kunngjorde opprettelsen av en internasjonal islamsk front for jihad mot jødene og korsfarerne.[57]

Skriftene til Qutb påvirket også *Abu Mus'abal-Zarqawi*, den avdøde lederen for Al-Qaida i Irak. Zarqawi fylte sine taler og erklæringer med vers fra koranen og Hadith for å vise Allahs løfte om det uunngåelige i å skape en rent sunni-islamsk stat dersom muslimene gjorde jihad mot islams fiender. Zarqawi kalte jihad *“islams absolutte høyeste krone.”*[58]

Bin Laden ga Zarqawi tillatelse til å drepe irakiske sikkerhetsstyrker og shi'itter for å nå målet om en *“sannhetens stat”* og rykke opp med roten *“løgnens stat.”*[59] Dette gjorde Zarqawi med både bilbomber og selvmordsbombere. Den 18. mai 2005 godkjente Zarqawi det å drepe muslimer ut fra prinsippet om nødvendighet og seier for jihad. *“Islamsk lov fastslår at islamsk tro er viktigere enn liv, ære og eiendom,”* og shi'ittene er verre enn korsfarerne, mente han.[60] Han erklærte at det var legitimt å drepe både muslimer og ikke-stridende muslimer[61], og 4. september 2005 erklærte han jihad mot shi'ittene.[62]

Med Rudolph Peters ord, en ekspert på moderne islam, er det endelige målet for jihad at ikke-troende skal underkaste seg og utslettelsen av ikke-tro.[63] Islamsk lov er den endelige løsningen og den har fullstendige svar på alle mulige situasjoner og problemer nå og i fremtiden. Dette er grunnen til at fanatiske muslimer i dag – religiøse, ideologer og praktikere – forkaster alle eksisterende politiske systemer og krever at de skal ødelegges. Det nåværende arabisk-islamske systemet representerer en *“ny uvitenhetens tidsalder,”* og vestlige politiske systemer representerer *“den nye korsfarermentaliteten,”* alt sammen dømt til undergang gjennom krigens jihad.

Jihad blir en forpliktelse for alle muslimer som enkeltindivider. *Abdulaziz A. Sachedina*, en indisk, muslimsk ekspert på shi'ittene, og som bor i Vesten,

“Tidlige tolkninger av jihad bidro til et teologisk rammeverk som tilhengere av selvmordsbombere anvendte. Det første var at jihad var voldelig. Det var ikke bare et redskap for å rense islams områder og straffe avvikerne, men også for å beseire ikke-muslimer.”

forklarte det slik: *“Det er ingen tvil om at de muslimske juristene forsto jihad i betydningen å delta i krig for å øke Dar al-Islam som en integrert del av islamsk tro.... , med det viktigste mål å rykke vantro opp med roten og forberede veien for opprettelsen av en islamsk orden på jorden.”*[64]

**“Den 18. mai 2005
godkjente Zarqawi
det å drepe muslimer
ut fra prinsippet om
nødvendighet og seier
for jihad.”**

Voldeligheten i moderne jihad var også synlig i reaksjonene til islamistene på karikaturene som ble publisert i den danske avisen *Jyllands-Posten*. Muslimske opprørere og arabiske og islamske regjeringer påsto at det var i strid med islam å fremstille profeten Muhammad, og de mente at frafalne og ikke-troende skulle straffes. Det var voldelige demonstrasjoner i Europa og i muslimske land. Det største antall hendelser var i Nigeria som hverken er europeisk eller muslimsk. I London marsjerte demonstrantene under bannere med tekster som *“Drep dem som fornærmer islam,” “Slå ned dem som gjør narr av islam,” “Halshugg dem som fornærmer islam,” “Utslett dem som ærekrenker islam,” “Massakrer dem som fornærmer islam,” “Europa er kreften, islam er svaret,” “Europa – lær av 9/11,” “Europa – du skal få betale. Ditt 9/11 kommer snart,” “Vær forberedt på det virkelige holocaust,” “Islam vil dominere verden.”*[65] For mange jihadister er slike trusler bokstavelige, ikke overdrivelser. Selvmordsbombing blir en legitim måte å realisere slagordene på.

De islamske røttene til selvmordsangrepene

Hva er forbindelsen mellom over tusen år gamle religiøse kilder og dagens selvmordsangrep? Det er en direkte forbindelse mellom gårsdagens jihadister og dagens jihadister. Mange jihadister siterer skriftene til *Taqi al-din Ahmad Ibn Taymiya* (1263 – 1328), en islamsk forsker født i Harran – som ligger i det moderne Tyrkia – som skrev utførlig om behovet for jihad og fremhevet denne til og med foran den islamske forpliktelse til å faste og til å dra på pilgrimsferd (hajj).[66] Han angrep mange praksiser som dominerte blant muslimer på hans tid, og han var tilhenger av en bokstavelig tolkning av koranen. Moderne jihadister har brukt hans fatwaer om å bekjempe mongolene som presedens for å legitimere selvmordsangrep. Mawdudi, Banna og Qutb har også utviklet Ibn Taymiyas filosofi videre[67] når de utførlig skriver om jihad som redskapet for å hindre at uvitenheten med dens stammefeider og anarki skal komme tilbake. De antydte også at islamsk orden kan bli opprettholdt og beskyttet, om ikke utvidet, gjennom vold.

I de siste tiårene har den palestinske islamistgruppen Hamas anvendt selvmordsbombere med dødbringende virkning. Gruppens vedtekter fra 1987 viser at dette rettferdiggjøres intellektuelt og teologisk. I vedtektene siteres koranen[68] for å fremme idéen om muslimsk eksklusivitet, og dessuten hadith fra Bukhari og Sahih som oppfordrer til å myrde jødene for å fremskynde dommens dag. Nyere tekstfortolkning har også påvirket Hamas. Vedtektene siterer Bannas kall til islam om å utslette Israel, og det er helt tydelig på jihads voldelige natur: Artikkel 13 fremholder at det ikke finnes noen løsning på det palestinske spørsmålet uten ved jihad, og artikkel 15 erklærer hvor nødvendig det er å plante jihad i hjertet til den muslimske nasjon.

Selvmordsangrepene 11. september 2001 satte i gang en viktig debatt i den islamske verden om den fortjeneste selvmordsangrepene kunne innebære.[69] *Sheikh Muhammad Sa'id al-Tantawi*, lederen for Kairos *Al-Azhar-universitet*, det mest prestisjefylte universitetet for sunni-islamisk rettstenkning, erklærte at shari'a forkaster alle forsøk på å ta menneskers liv, og Sheikh Muhammad bin 'Abdallah al-Sabil, et medlem av det saudi-arabiske rådet for muslimske geistlige og imamen ved Stormoskéen i Mekka, fordømte selvmordsangrepene på grunnlag av at islamsk lov forbyr drap på sivile, selvmord, og beskytter jøder og kristne. Men både Tantawi og Sabil viker unna spørsmålet om "*martyrhandlinger*." Siden det å beskytte livene til *dhimmiene* (jøder og kristne) er avhengig av at de godtar muslimsk styre, kan selvmordsangrep på israelere eller jøder og kristne utenfor land med muslimsk majoritet være tillatt. Ja, andre Al-Azhar-forskere, eksempelvis *'Abd al-'Azim al-Mit'ani*, sier at det er tillatt å drepe israelske sivile når det dreier seg om jihad.[70]

“Selvmordsbombing i den muslimske verden kan ikke skilles fra religionen.”

Utbrytergrupper fra dagens al-Qaida og deres tilhengere bruker skriftene til Ibn Taymiya og dem som er påvirket av ham. Forbindelsen er konkret. De siterer ofte de samme passasjene fra koranen og Hadith som rettferdiggjorde den voldelige jihad i det syvende århundre. Religiøse geistlige siterer dem i fatwaer som de utsteder. Den kanskje mest fremstående av disse er *Sheikh Yusuf al-Qaradawi*,[71] som har bygget på slike fortolkninger for å rettferdiggjøre selvmordsbombing og øvrige terroristhandlinger som drap på sivile – alt for jihads sak. Han har kalt selvmordsbombing den aller beste form for jihad for Allahs sak, og derfor religiøst sett noe som er legitimt.[72] De som går imot hans idéer kaller han uvitenhetens agenter.[73] Selv om han argumenterer for

at koranen ikke tillater angrep mot den uskyldige,[74] er hans definisjon av uskyldig så smal at slike forsikringer ikke har noen betydning.

Den siste vilje og testamentet til flykapreren Atta fra 11. september 2001[75] viser hvor dypt slike tolkninger av jihad har gjennomtrenget muslimsk liv når han med sin ordrikdom og instruksjoner for gravferden viste at han så på seg selv som en god muslim selv om han deltok i noe som drepte nesten 3000 sivile.

Konklusjon

Selvordsbombing i den muslimske verden kan ikke skilles fra religionen.

“Utbrytergrupper fra dagens al-Qaida og deres tilhengere bruker skriftene til Ibn Taymiya og dem som er påvirket av ham.”

Gjerningsmennene mener at jihad er ensbetydende med krig og gir muslimene mandat til å angripe ikke bare ikke-muslimer, men også medtroende som ikke oppfattes som tilstrekkelig lojale overfor deres radikale sak. Det ideologiske grunnlaget for en slik tolkning har dype røtter i islamsk teologi, men fikk særlig betydning med oppkomsten til *Det muslimske*

brorskapet i det tyvende århundret, og da særlig teoretikere derfra som Banna og Qutb. Tankene ble videreutviklet av deres etterfølgere. Selv om mye av teksttolkningen kom fra sunni-muslimenes rettstenkning, har den islamske republikken Iran støttet selvordsbombing. Mange av gruppene som er støttet av Teheran, har anvendt taktikken.

Det er populært blant vestlige analytikere og akademikere å bortforklare selvordsbombingen ved å diskutere “grunnårsaker” som utelater religionen. Mange forteller en historie om de vestlige maktenes utbytting, Israels eksistens, regjeringsundertrykkelse, fattigdom, mangel på utdanning og fremmedgjøring som årsaker til at desperate enkeltindivider bestemmer seg for blåse seg selv i luften for å drepe andre. Men å rette oppmerksomheten mot selvordsbombernes egen begrunnelse antyder at det for dem er islam og dens kall om jihad som er den viktigste motivasjonen.

Noter:

Kilde: www.meforum.org/1003/the-religious-foundations-of-suicide-bombings

Noteapparatet til den artikkelen utgjør fire sider. Mange av dem viser til dokumenter og andre kilder som er tilgjengelige med linker til Internett. Av praktiske og plassmessige hensyn er derfor alle notene til denne artikkelen tilgjengelige på originalen.

Jonathan D. Halevi, Lt. Col. (ret.) er seniorforsker på området Midtøsten og radikal islam ved the Jerusalem Center for Public Affairs. Han har også deltatt i opprettelsen av the Orient Research Group Ltd.

Den skjulte hånd bak den palestinske terrorbølgen

Jonathan D. Halevi

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Bølgen av palestinsk terror mot Israel som det palestinske lederskap kaller en ”intifada” (et voldelig opprør som omfatter væpnet kamp), er i ferd med å få åpen tilslutning fra alle de representative organisasjonene og institusjonene til det palestinske folk, inkludert PLO, De palestinske selvstyremyndighetene i Ramallah, myndighetene til Hamas som kontrollerer Gaza og organisasjoner som representerer palestinerne i utlandet.

Det var formannen for de palestinske myndighetene, Mahmoud Abbas (Abu Mazen), som ga grønt lys for intifadaen i sin tale til FNs Hovedforsamling 30. september, hvor han hyllet palestinsk terror og truet med politisk kaos, – det vil si overgang til en altomfattende konflikt av intifada-typen.[1]

Ved å slippe løs palestinsk terror håper Abbas å oppnå en mer omfattende internasjonal intervensjon i konflikten og derved å få gitt mer tyngde til Hovedforsamlingens resolusjon 67/19 av 4. desember 2012[2] som gir ”Palestina,” innenfor linjene fra 4. juni 1967, inkludert Jerusalem, observatørstatus som ikke-medlemsland i FN. Den palestinske terroren er således ment å skulle frembringe internasjonalt press på Israel for å trekke seg betingelsesløst tilbake fra Vestbredden uten forhandlinger. Den palestinske kampen mot Israel vil deretter fortsette fra de nye grensene under forbedrede vilkår.

Også Hamas ser på FN-resolusjonen som en historisk mulighet for seg, spesielt den bestemmelsen som anerkjenner *“eksekutivkomitéen til Den palestinske frigjøringsorganisasjonen i overensstemmelse med et vedtak i Det palestinske nasjonalråd [som] er betrodd makten og ansvaret til den provisoriske regjeringen til staten Palestina. ... “*

Hamas som har vært en bitter fiende av PLO har gjort det til sitt overordnede mål å overta organisasjonen. På den måten søker Hamas å oppnå status som den eneste representanten for det palestinske folk og retten til internasjonal anerkjennelse av den posisjonen med alt som hører til av politiske, rettslige, økonomiske og andre fordeler.

Derfor krevde Hamas i forsoningsavtalen mellom de palestinske myndighetene/Fatah og Hamas, opprettelsen av et midlertidig PLO-lederskap som inkluderer Hamas og Islamsk Jihad. Dette innebærer deltakelsen for disse organisasjonene i den provisoriske palestinske regjeringen. Forsoningsavtalen innebærer også at det holdes nye valg til PLO-institusjonene, først og fremst Det palestinske nasjonalråd.

Til tross for sin erklærte støtte til nasjonal forsoning, har ikke Abbas hastverk med å innlemme Hamas i PLO-institusjonene, og han gjør dette avhengig av at han gjenvinner reell kontroll over Gaza som for tiden er under Hamas sin effektive kontroll. Etter Hamas sin oppfatning, er Abbas og det nåværende palestinske lederskapet et hinder for å få foten innenfor PLO-institusjonene og PLOs eksekutivkomite som nå utgjør den "midlertidige" palestinske regjeringen.

Lederne i Hamas forstår at Abbas ved hjelp av intifadaen forsøker å oppgradere den internasjonale anerkjennelsen av den palestinske staten og av hans egen status som "president" for hele det palestinske folk, inkludert Gaza. De forstår at han gjør dette uten å gjennomføre inkorporeringen av Hamas i den blivende statens institusjoner som er anerkjent av det internasjonale samfunn.

Hamas har stemplet det palestinske lederskapet i Ramallah som "*forrædere*" som samarbeider med Israel om sikkerhetsspørsmål, noe de anser som en "*alvorlig forbrytelse*." Straffen for dette vil være henrettelse for "*alvorlig forræderi*" mot det palestinske folk. Hamas-lederne fornekker legitimiteten til de palestinske selvstyremyndighetenes regime og krever at folkemassene skal styrte det.

Lederne i Hamas har de senere år forsøkt å starte en intifada på Vestbredden som vil føre til sammenbrudd for de palestinske selvstyremyndighetene, – enten gjennom et folkelig palestinsk opprør eller som følge av en omfattende israelsk militær operasjon mot de palestinske myndighetenes militære avdelinger som er ansvarlige for terroren.

Hamas tar også lederskap i den pågående terrorbølgen ved å fremstille den som "Al-Aqsa-intifadaen," samtidig som de legger stor vekt på åpningen av

en front mot Israel både på Vestbredden og innenfor Israel ved å oppfordre israelske arabere til å ta aktivt del i kampen. Gaza tjener som base for å sette terrorbølgen i bevegelse. Men bortsett fra noen få angrep (avfyring av noen få raketter, noe snikskyting og skader på grensegjerdet) avstår Hamas-lederne fra å svare på ”angrepet mot palestinerne” med massiv rakettskyting mot Israel fra Gaza, slik de har gjort tidligere.

Talsmannen for Hamas, Sami Abu Zuhri, gjorde det klart i Hamas-avisen *Felesteen* allerede 14. oktober 2015 at Hamas ønsker å opprettholde hva de kaller *“Al-Quds-intifadaens folkelige natur,”* og vil ha den konsentrert om Vestbredden og Jerusalem med angrep på Israel. Abu Zuhri understreket også betydningen av å forsterke de juridiske virkemidlene og støtten fra de frivillige menneskerettsorganisasjonene til terrororganisasjonenes kamp mot Israel. Han la særlig vekt på kampen mot det han kalte *“utenomrettslige henrettelser”* av palestinere som dreier seg om dem som blir drept når de forsøker å myrde israelske sivilpersoner og soldater med kniver og kjøretøy.

Lederskapet i Hamas ønsker altså ikke umiddelbart å åpne en militær front mot Israel i Gaza, men vil heller fokusere på terrorvirksomhet på Vestbredden, i Jerusalem og i selve Israel. Det overordnede målet er å undergrave regimet til de palestinske selvstyremyndighetene.

Denne politikken til Hamas reflekterer organisasjonens store selvtilfredshet og dens oppfatning av at den omfattende militære infrastrukturen Hamas har utviklet i Gaza sammen med sin evne til å forbli ved makten selv etter Israels militære operasjoner, gir den en viss grad av avskrekkingsevne i forhold til nye israelske militære kampanjer.

I realiteten er Gaza blitt en uavhengig palestinsk stat, og denne Hamas-styrte staten gjør ”Al-Quods-intifadaen” til en strategi for å annektere også Vestbredden. Men dette er igjen bare en fase i faseplanen om etnisk rensing av jøder fra Landet Israel. Som det ble sagt av de øverste lederne for Hamas som leder deres Politiske avdeling, Mahmoud al-Zahar, i avisen *Falestin* 17 oktober 2015, er kampen for å *“drive ut jødene fra hele Palestina et religiøst påbud som står høyere enn en nasjonal plikt.”*

Noter:

Kilde: <http://jcpa.org/article/the-hidden-hand-behind-the-palestinian-terror-wave/#sthash.PbhFqfsg.dpuf>

[1] <http://jcpa.org/article/abbas-un-speech-and-the-unrest-in-jerusalem/>

[2] <http://unispal.un.org/UNISPAL.NSF/0/19862D03C564FA2C85257ACB004EE69B>

Gerald Steinberg er professor i statsvitenskap ved Bar Ilan University og leder for organisasjonen NGO Monitor, et forskningsinstitutt i Jerusalem som undersøker bl.a. utenlandsk finansiering av undergravende virksomhet i Israel.

Kan Europas ledere stanse de stadige angrepene på Israel?

Gerald Steinberg

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Store deler av Midtøsten står i brann, men det offisielle Europa er fortsatt opptatt av Israel. I Brussel, Stockholm, Haag, København og London råder fremdeles mytene fra 1970-årene. Kanskje er det fordi det er for overveldende å hankses med de virkelige truslene mot Europa fra den kaotiske virkeligheten i Midtøsten – ISIL, Syria, desperate flyktninger, Iran etc. Istedenfor å konsentrere seg om kritiske spørsmål, forbereder representanter for EU seg på å utvide sin krig mot Israel ved lover som krever merking av produkter som er produsert i de ikke-eksisterende *“okkuperte palestinske områder.”*

Denne tendensen blir forsterket av aktivitetene til fremstående europeiske embetsmenn som John Gatt-Rutter, som nå avslutter en fireårsperiode som EUs ambassadør på Vestbredden, Gaza og UNRWA (FNs flyktningeorganisasjon som i mer enn 65 år har nøret opp under Midtøsten-konflikten og anti-israelsk hat). Gatt-Rutter som er en veteran-arabist fra Malta, har tidligere ledet EUs Mashraq/Maghreb (MaMa) policygruppe og vært rådgiver for Javier Solana, EUs tidligere leder for utenrikspolitikken, vedrørende fredsprosessen i Midtøsten.

I løpet av sin tjenestetid har Gatt-Rutter forsterket de rådende europeiske mytene samtidig som pengene fortsetter å strømme inn til anti-freds- og anti-israelske frivillige organisasjoner. Hans omfattende artikkel som ble publisert i *Palestine-Israel Journal* i 2015, med den optimistiske tittel *“EUs rolle i arbeidet for en løsning på den israelsk-palestinske konflikten,”* gjenspeiler hans politikk, oppfatninger og handlinger gjennom de siste fire årene.

Denne artikkelen, i likhet med hans offentlige erklæringer og nylige intervjuer i media, gjentar mange vanlige slagord – hindringene for fred blir igjen sagt å være “den israelske okkupasjonen” og “ulovlige bosettinger”. Det er ikke overraskende at han ikke med ett ord nevner kaoset og volden i Midtøsten ellers – som om brutaliteten hos ISIL, den syriske borgerkrigen, Iran og Hizbollah ikke eksisterer. Hans innbilte kart er begrenset til det lille området mellom Middelhavet og Jordanelven.

I denne oppdiktede verden er Israel allmektig, og palestinere blir fremstilt som ofre ute av stand til å ta ansvar. På nedlatende vis kritiserer han dem på grunn av interne krangler og mangel på enhet, og bemerker at de *“ville vært vel tjent med å gjenopprette sitt nasjonale og demokratiske prosjekt ved å holde valg.”* Men Gatt-Rutter forbigår at EUs anstrengelser for å bygge demokratiske institusjoner på Vestbredden åpenbart har feilet, eller det faktum at president Mahmoud Abbas i de palestinske selvstyreområdene sitter på ellevte året – selv om han ble valgt for fire år i 2005.

Dessuten overser den avgående EU-ambassadøren hos palestinerne på forbløffende vis de mange brutale terrorangrepene som fant sted da han oppholdt seg på kontoret i Jerusalem. Ikke ett ord om massakren i Har Nof-synagogen eller drapet på Fogel-familien.

I stedet konsentrerer Gatt-Rutter seg, noe som er helt i tråd med vanlig praksis, om lidelsene i Gaza, og forteller igjen om *“ødeleggelsen jeg så da jeg kjørte gjennom Shuja'iyya.”* Men han så ikke eller nevnte ikke noe som helst om de tusener av Hamas-“krigere”, terrortuneller, eller de 4563 raketter og granater som ble skutt ut fra bygninger i Gaza, fra moskéer, sykehus og skoler, mot israelske sivile – hver eneste en av dem en krigsforbrytelse.

Gatt-Rutter nevner heller ikke den truende lyden fra de palestinske oppfordringene som legitimerer volden. Dette gjelder videoer som viser hat og prekener som ærer terrorist-“martyrene”. Selv om han har vært den øverste europeiske embetsmann som var ansvarlig for å føre tilsyn med det svære budsjettet som skattebetalerne subsidierer UNRWA med – og organisasjonens notoriske talsmann Chris Gunness, nevner han ingenting i sin artikkel om denne organisasjonen og dens feilgrep.

“Store deler av Midtøsten står i brann, men det offisielle Europa er fortsatt opptatt av Israel. I Brussel, Stockholm, Haag, København og London råder fremdeles mytene fra 1970-årene.”

Under Gatt-Rutter har EU i økende grad engasjert seg i ulovlige byggeprosjekter som har forårsaket betydelige miljøødeleggelser. Han gjør ikke noe som helst forsøk på å være objektiv, og han fordømmer Israel for *“ødeleggelsen av palestinsk eiendom”* som, etter hans oppfatning, har *“forgiftet atmosfæren og ødelagt tilliten.”* Som svar på de israelske forsøkene på å opprettholde lov og orden, skryter han av at *“det internasjonale samfunnet, med EU i spissen, har grepet inn for å stanse denne ulovlige aktiviteten.”*

“Under Gatt-Rutter har EU i økende grad engasjert seg i ulovlige byggeprosjekter som har forårsaket betydelige miljøødeleggelser.”

Samtidig med dette var han en ledende talsmann for den europeiske boikotten og merkingen av produkter – denne myke og sosialt akseptable del av den anti-sionistiske, anti-semittiske DBS-kampanjen – noe som ligner ganske mye på aktivitetene til marginale frivillige organisasjoner. Denne politikken har økt spenningen mellom Israel og Europa, og den har økt den mistillit mange israelere har overfor EU.

I sin avskjedsartikkel kommer Gatt-Rutter med sine egne trusler mot Israel. Han ber om *“ytterligere tiltak for å styrke respekten for internasjonal lov,”* det vil si utvidete søksmål som stort sett blir finansiert av EU gjennom frivillige organisasjoner som gjør felles sak med EU. Hans ønske om utvidet økonomisk krigføring (også fremmet av NGOer) blir fremstilt som *“å sikre samsvar med lovgivning som behandler fortrinnsrett innen handel; restriksjoner på bruken av finansiering til fordel for bosettinger; rådgivning til forretningsvirksomheter og investorer som arbeider i bosettingene; og merking av varer fra bosettingene.”*

Disse forholdsreglene, blir leserne fortalt, *“kunne være et betydningsfullt bidrag til en fredsavtale,”* og bidra *“til å gjenopprette balansen mellom israelske og palestinske posisjoner i fredsprosessen i Midtøsten.”*

Men Gatt-Rutter tar feil, noe hans fire år lange tjenesteperiode viser. Hvis EU tar i bruk de konfronterende tiltakene han og andre har argumentert for, er det dessverre ingenting som tyder på at de vil ha noen positiv virkning – snarere tvert imot.

Kilde:

www.algemeiner.com/2015/09/06/can-europes-leaders-halt-the-obsession-with-attacking-israel/#

Pinhas Inbari er en erfaren korrespondent for arabiske spørsmål som tidligere arbeidet for israelsk radio og avisen Al Hamishmar. Han arbeider nå som analytiker for the Jerusalem Center for Public Affairs.

Det palestinske dilemma, del 1: PLO taper relevans

Pinhas Inbari

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Formannen for Den palestinske selvstyremyndigheten, Mahmoud Abbas, led et nederlag 9. september 2015 da hans plan om å sammenkalle Det palestinske nasjonalråd for å styrke hans legitimitet forut for talen han holdt for FNs Hovedforsamling mislyktes.

Det er mange årsaker til denne fiaskoen, men i bunn og grunn dreier det seg om PLOs tap av relevans i forhold til utviklingen i Midtøsten, – både når det gjelder å gjenspeile den arabiske verdens prioriteringer og når det gjelder å representere palestinerne.

Det palestinske lederskap har fortsatt å klynge seg til den gamle dagsorden og til institusjoner som har gått ut på dato, som om kampen for en palestinsk stat er en hovedsak for den arabiske verden i stedet for de arabiske folkenes – inkludert palestinernes – egen overlevelse mens de angripes både av sjiamuslimske og radikale sunnimuslimske arméer. I tillegg strømmer tusener til Europa som flyktninger.

Beklageligvis oppmuntrer Europa palestinerne til å holde fast ved disse irrelevante standpunktene. Den europeiske utenrikskommisaren, Federica Mogherini, uttalte nylig at det palestinske problemet er grunnlaget for krisen i Midtøsten. Tidligere, under en forelesning i London, hevdet hun at hun hadde en personlig forpliktelse til å løse det palestinske problemet.

Den umiddelbare grunnen til utsettelsen av møtet i Det palestinske nasjonalråd, PNC, var at Folkefronten for frigjøring av Palestina, PFLP, nektet å delta. Det er med andre ord ikke bare Hamas som er på kollisjonskurs med

Fatah, men også den neststørste organisasjonen i PLO. I lys av PFLPs stilling sendte ledelsen i Fatah – uten at Abbas var informert – et brev til presidenten for PNC, Salim Zannun, hvor man ba om at sammenkomsten ble utsatt.

PFLP har offentliggjort sin motstand mot sammenkomsten i Beirut – og stedsvalget er et problem. For tiden utkjemper PFLP sammen med Fatah i Libanon en krig mot Al Qaida for å overleve og derfor er de politiske regnestykkene i Ramallah neppe av stor betydning for dem.

Det palestinske lederskapet holder palestinerne som gisler

Krisen blant flyktningene som kjemper for sine liv skaper også uorden i planene til PLO. Da utvandringssbølgen til Europa begynte, publiserte de palestinske selvstyremyndighetene en oppfordring til å bosette de palestinske flyktningene på Vestbredden. Det som sto med ”liten skrift” gjorde det imidlertid klart at dette ville bli et midlertidig tiltak i påvente av gjennomføringen av retten til å vende tilbake og bosette disse palestinerne i Israel. Dette innebærer at det er Ramallahs standpunkt som utgjør hinderet for å hjelpe palestinske flyktninger. Og mens FNs hjelpeorganisasjon UNRWA går konkurs og de internasjonale hjelpeorganisasjonene hopper over de nødstedte palestinerne, holder PLO – som forutsetningsvis skulle representere dem – disse flyktningene fortsatt som gisler for forestillingen om en rett til å vende tilbake.

Realiteten er at mens det er mange grunner til fiaskoen med det palestinske forslaget om å sammenkalle nasjonalrådet, er egentlig alle PLO-institusjonene, sammen med den palestinske dagsorden, irrelevante for den arabiske stormen som nå også rammer palestinerne.

Kilde: <http://jcpa.org/palestinian-predicament-part-1/#sthash.AkmyNpz0.dpuf>

“Og mens FNs hjelpeorganisasjon UNRWA går konkurs og de internasjonale hjelpeorganisasjonene hopper over de nødstedte palestinerne, holder PLO – som forutsetningsvis skulle representere dem – disse flyktningene fortsatt som gisler for forestillingen om en rett til å vende tilbake.”

Bassam Tawil er en akademiker som bor i Midtøsten.

Flyktningekrisen: "Islam vil erobre Europa uten å avfyre et skudd"

Bassam Tawil

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Mens man markerte årsdagen for terrorangrepet i USA, 11. september, dreiet den interne palestinske debatten seg omkring radikal islam og Amerikas politikk. Man snakker om drap og overgrep mot millioner av flyktninger som er blitt ofre for Al-Qaida og om den humanitære krisen og de terroristorganisasjonene som Al-Qaida ble opphav til, så som ISIL. Dagens katastrofe som er av apokalyptiske dimensjoner, utfolder seg i områder som pleide å være arabiske stater, men som nå er slagmarker for arabiske stammefeider hvor de kjempendes eneste mål er å ødelegge hverandre.

I sitt innerste vet araberne som bor i Israel og de palestinske selvstyreområdene, selv om det er en bitter pille å svelge, at skjebnen har gitt oss en fordel fordi vi under staten Israels beskyttelse lever i sikkerhet. Denne realiteten har vi erkjent på grunn av den halvhjertede reaksjonen og merkelige oppførselen til USAs president Barack Obama og lederne i den vestlige verden som har overlatt araberne til de sunnimuslimske islamistenes grusomheter (og deres støttespillere i Tyrkia, Saudi Arabia og Qatar), og til de morderiske stedfortrederne til den iransk-islamske revolusjonen (hovedsakelig i Syria, Irak, Jemen og Libanon).

I betraktning av hva som skjer i nabolandene er det åpenbart for oss hva som vil skje hvis Israel står i fare for å bli ødelagt: Ingen vestlig stat vil komme Israel til unnsetning og ingen arabisk stat vil hjelpe oss. Vår skjebne vil bli den samme som den til våre brødre utenfor Israels grenser. Det er vanskelig ikke å sympatisere med Israels anstrengelser for å bekjempe terrorismen og med Israels motstand mot atomavtalen med Iran.

Til tross for kaoset og det som er verre enn kaos i Midtøsten, annonserte EUs utenrikskommissar, Frederica Mogherini, nylig at EU hadde vedtatt å merke produkter som er produsert i israelske bosettinger. Det er forbløffende, for å si det mildt. I lys av de pågående masse mordene i Midtøsten, hvilken skjult årsak, bortsett fra at Mogherini er en rasist, kunne i denne situasjonen få EU til å befatte seg med noe så åpenbart uvesentlig i global sammenheng som ansiktskrem og kjeks?

Til syvende og sist, – dersom europeerne skader Israels evne til å markedsføre varer produsert på Vestbredden, vil de første ofrene være de palestinske arbeiderne i de israelske fabrikkene i bosettingene. Hver gang palestinerne har foretatt seg noe mot israelerne, har vi ikke skadet noen andre enn oss selv. Forrige gang vi boikottet israelske produkter endte vi opp med å kjøpe dem på svartebørsen til to eller tre ganger prisen. Da vi nektet å arbeide på byggeplasser, gikk israelerne over til prefabrikkerte moduler, og de palestinske

byggningsarbeiderne som streiket er fremdeles arbeidsløse. Da vi nektet å arbeide i israelsk landbruk, tok de inn arbeidere fra Thailand som overtok jobbene våre, og vi satt igjen med – ingenting.

“Det er tydelig at den israelske tilbaketrekkingen fra Gazastripen i 2005 som førte til blodbadet og maktovertakelsen til Hamas på Gazastripen, samt utvisningen av den palestinske selvstyremyndigheten og befestingen av islamistisk terror, ikke var nok for Europa.”

Det vestlige presset på Israel og palestinerne om å opprette en palestinsk stat så snart som mulig, er uforståelig. Initiativet til, og besettelsen med å gå inn for et så farlig prosjekt i en tid da alle forstår at vilkårene på begge sider ennå ikke er modne, er

farlig. Og motivene som ligger til grunn, uansett hva de er, er mistenkelige. Den israelsk-palestinske konflikten er ikke ny. Den er blitt utkjempet i en atmosfære av terror, vold og fullstendig mangel på tillit gjennom et århundre. Så hvorfor legger man press på partene nå?

Enhver, – i hvert fall enhver som bor i Midtøsten, – vet veldig godt at konflikten ikke vil opphøre med en avtale om ”fred for vår tid” som påtvinges de to partene og akkompagneres av en håndfull tomme og meningsløse dokumenter. Dynamikken er altfor farlig. For både oss og israelerne er det et spørsmål om liv og død, og det vil sannsynligvis ta enda et århundre før det kan bygges opp nok tillit på begge sider til at det kan finnes en rettferdig løsning.

På tross av kaoset og massemordene i Midtøsten og bølgen av migranter til Europa, annonserte nylig EUs utenrikskommissar, Frederica Mogherini (til venstre), at EU vil merke produkter som er laget i israelske bosettinger.

Til høyre: Palestinske anti-israelske aktivister tømmer ut israelskproduserte varer som de har konfiskert fra lokale butikker i Ramallah, 2. mars 2015.

Ironien er overveldende. På et tidspunkt hvor de arabiske statene som ble kunstig opprettet etter Den første verdenskrig, faller i grus, presser EU på for å opprette enda en kunstig arabisk stat som man kaller "Palestina," og som skal meisles ut av territorier som engang lå under Jordan og Egypt. Dersom "Palestina" oppnår status som stat, vil den tvinge ikke bare Israel, men resten av verden til å garantere den full kontroll over sine grenser, flyplass og havn. Det vil utsette den nye og svake "staten" for rask og sikker overtakelse av Hamas, ISIL og andre terrororganisasjoner.

Gitt den nåværende situasjonen på Vestbredden, vil den valgte regjeringen i "Palestina" bli kontrollert av Hamas. Hamas vil avsette den palestinske selvstyremyndigheten på samme måte som på Gazastripen, bruke flyplasser og havn til import av raketter og andre våpen samt islamistiske terrorister og bistå islamistisk terrorisme generelt og ISIL spesielt til å operere fra deres territorium. Islamistene vil fortsette med å angripe Israel og Jordan på samme måte som ISIL nå angriper Egypt på Sinai-halvøya. Og enda verre: Den palestinske organisasjonen Islamsk Jihad vil dukke opp i "Palestina" og styrke sine forbindelser med Iran, akkurat slik de har gjort på Gazastripen og i Syria, og med Hizbollah i Libanon.

Det er tydelig at den israelske tilbaketrekkingen fra Gazastripen i 2005 som førte til blodbadet og maktovertakelsen til Hamas på Gazastripen, samt utvisningen av den palestinske selvstyremyndigheten og befestingen av islamistisk terror, ikke var nok for Europa. Nå vil EU og president Obama bringe Gazastripens katastrofe til Vestbredden. Mattilsynet er mer restriktivt til eksperimenter med dyr enn hva Vestens politikere er med eksperimenter på levende mennesker i Midtøsten.

I lys av hva som skjer i arabiske land, er det åpenbart for palestinerne at amerikanske og europeiske tiltak i Midtøsten er et direkte resultat av dumhet og fullstendig uvitenhet om tenkemåten i Midtøsten, – om det da ikke rett og slett skyldes rasisme og ondskap. Man kan ikke komme unna det faktum at under Obama har både Amerika og Europa brakt araberne til randen av kaos og enda lenger. De har ødelagt regimer som, selv om de ikke var demokratiske utopier som USA, i det minste førte med seg styring og offentlig orden. Dette er den grunnleggende årsaken til den tsunamien av flyktninger som banker på dørene i Europa. Det er alt sammen forårsaket av USA og dets mislykkede utenrikspolitikk.

“Til sist vil Gaddafis profeti gå i oppfyllelse: ”Islam vil erobre Europa uten at et skudd blir avfyrt.””

Alle tegn tyder på at katastrofen i Midtøsten langt fra er over. Den er egentlig bare i sin begynnelse. Den vil bli verre på grunn av de titalls milliarder av dollar som nå pøses inn i ayatollaenes pengekister som følge av den sinnssyke

atomavtalen med Iran. Mange av disse pengene vil gå direkte, ikke bare til den iranske revolusjonsgardenes Qods-hær som er Irans internasjonale terroristavdeling, men til forskjellige stedfortredende terrororganisasjoner som Iran støtter og således fremskynde en fullstendig ødeleggelse av Midtøsten og til sist store deler av Afrika.

Bølgen av flyktninger vil øke, og prisen vil bli betalt av europeerne som allerede står overfor legioner av flyktninger uten å ha en plan for å håndtere dem. Til sist vil Gaddafis profeti gå i oppfyllelse: *“Islam vil erobre Europa uten at et skudd blir avfyrt.”*

Kilde: www.gatestoneinstitute.org/6542/migration-crisis-islam-will-conquer-europe

Efraim Inbar, professor i politiske studier ved Bar-Ilan University, er direktør for Begin-Sadat Center for strategiske studier og medlem av Middle East Forum.

Hvor farlig er ISIL for Israel?

Efraim Inbar

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Mange arabere er mindre opptatt av hvordan ugjerningene til ISIL er, enn av det faktum at de ikke primært er rettet mot israelere.

ISIL, en radikal islamistisk gruppe, har drept tusener av mennesker siden den erklærte det islamske kalifatet i juni 2014, og med byen Raqqa som de facto hovedstad. Den har fått enorm internasjonal oppmerksomhet ved sin raske erobring av store landområder og ved å offentliggjøre grusomme bilder av halshugginger og andre former for henrettelser. I Israel øker bekymringen etter hvert som ISIL nærmer seg de israelske grensene.

Men flere analyser av den trussel som ISIL representerer overfor Israel synes å være overdrevne. ISIL har først og fremst suksess hvor det er et politisk tomrom. Selv om offensivene i Syria og Irak viste den islamske statens taktiske evner, så var disse rettet mot mislykkede stater med en svekket militær slagkraft. Når og hvor ISIL har støtt på velorganisert motstand fra ikke-statlige enheter som den kurdiske militsen, har gruppens prestasjoner vært mindre overbevisende.

Angrepet på en egyptisk by på Sinai-halvøya som ble utført av det lokale ISIL med flere hundre krigere – en sak som ble godt dekket i israelske media – røkkes ikke ved denne vurderingen. ISIL har vist taktiske evner ved å bruke et stort antall militsmenn i et område hvor den egyptiske hæren i mange år har stått overfor problemer med å opprettholde statlig myndighet.

Likevel klarte den egyptiske hæren til slutt å slå tilbake angrepet og drepe hundrevis av angriperne. Et fast besluttet egyptisk regime førte en god kamp mot terroristene i Sinai. Til tross for det faktum at den egyptiske hæren ikke

har god trening i å møte de trusler fra grupper som ISIL representerer, og til tross for hærens oppfatning av deltaregionen (trusselen i Sinai blir vurdert som perifer), synes den egyptiske hæren fremdeles å være i stand til å møte utfordringen fra ISIL.

Man bør være klar over forskjellen mellom en virkelig hær og de styrkene i Syria og Irak som ISIL har møtt. Generelt sett er ikke-statlige aktører mindre farlige enn stater. Bare stater kan utvikle atomvåpen. Ikke-statlige aktører har vanligvis ikke fly, tungt artilleri og tanks som kan forårsake store ødeleggelser. Siden de er støttet av Iran, er ikke Hizbollah og Hamas et unntak fra denne regelen fordi de har blitt utstyrt med ødeleggelsesvåpen – som raketter – av en stat. De har dessuten sikret seg nesten fullstendig kontroll over et landområde.

Videre er det slik at den suksess ISIL har hatt, delvis er et resultat av den rolle Tyrkia har spilt. Ankara tillater utenlandske frivillige å komme i flokker til ISILs treningsleire i Irak. Den samme tyrkiske ruten blir benyttet av utenlandske eksperter som har ansvaret for den oljeinfrastrukturen som er erobret av ISIL. Det er tyrkisk territorium som blir brukt for forsyninger til ISIL og å behandle gruppens sårede. Det er penger fra Golf-statene som finansierer aktivitetene til ISIL. Selv den ferske tyrkiske beslutningen om

“... den suksess ISIL har hatt, er delvis et resultat av den rolle Tyrkia har spilt.”

å slutte seg til koalisjonen mot ISIL medfører ikke særlige endringer. Ankaras primære mål er kurderne, og det foreligger bevis for at ISIL fremdeles får en begrenset støtte fra Tyrkia.

Dette betyr at det ikke er riktig å vurdere det slik at ISIL representerer en uavhengig og alvorlig strategisk utfordring. Det er sant at ISIL har vekket en voldsom lidenskap blant mange unge og frustrerte muslimer over hele verden, og at idéen om et kalifat har stor appell blant de troende. Men det relevante spørsmålet er: Hva kan ISIL gjøre uten støtte utenfra? Alene kan ISIL bare forårsake begrensede ødeleggelser. Alvorlighetsgraden i trusselen har blitt betydelig overdrevet, og statene som yter gruppen hjelp bør behandles deretter.

Den amerikanske ledelsen har gode grunner til å overdrive trusselen fra ISIL. Den bruker den alvorlige trusselen fra ISIL for å legitimere Iran som en “ansvarlig” aktør (som man antar vil bekjempe ISIL) i Midtøsten. Dette har vært en del av Obama-administrasjonens begrunnelse for atomvåpenavtalen med Iran.

Mange arabere er mindre bekymret over ISILs grusomheter enn for det faktum at de først og fremst ikke blir begått mot israelere.

ISIL kan komme til å rydde seg et kontrollområde langs Israels grenser, særlig på Golan hvor den syriske staten er i oppløsning. I et verst mulig scenario kan Syria bli et nytt “Hamastan.” Men det er viktig å være oppmerksom på at Israel har lyktes med å holde Hamas innenfor Gazas grenser. Israel har faktisk avstått fra et mer kraftfullt svar til Hamas fordi det har interesse av å opprettholde splittelsen mellom Hamas i Gaza og selvstyremyndigheten på Vestbredden. Slik tilbakeholdenhet ville neppe være anvendelig overfor et fremtidig ISIL. Ja, Israels handlefrihet overfor ISIL er åpenbart langt større enn overfor Gaza fordi ISIL har mindre internasjonal støtte.

Jordan som er en viktig bufferstat og en strategisk partner for Israel, har også den militære evnen til å motstå angrep fra ISIL. Landets sikkerhetsstyrker kan sannsynligvis på det nåværende tidspunkt håndtere den radikale islamistiske trusselen som kommer innenfra.

Antydninger om at ISIL kan utgjøre en større trussel mot Israel enn Iran, er latterlige. Den israelske hæren og ISIL-militsen spiller i ulike divisjoner. Så lenge ISIL oppfører seg på en ytterst bestialsk og ukonvensjonell måte, er det mange i verden som vil bli lykkelige dersom Israel gjør den skitne jobben på deres vegne – å tildele ISIL det ene slag etter det andre – dersom anledningen byr seg og det viser seg å være nødvendig.

Kilde: www.meforum.org/5473/israel-ISIS

Efraim Inbar, professor i politiske studier ved Bar-Ilan University, er direktør for Begin-Sadat Center for strategiske studier og medlem av Middle East Forum.

Forbindelsen mellom Israel og India blir sterkere

Efraim Inbar

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Forbindelsen mellom India og Israel er i forandring til det bedre. I september ble det kunngjort at den indiske president Pranab Mukherjee ville gjennomføre et statsbesøk i Israel i oktober, og statsminister Narendra Modi er ventet på besøk tidlig neste år. Dette blir første gang en indisk statsminister besøker Israel. I februar 2015 besøkte Israels forsvarsminister Moshe Ya'alon India, og under dette besøket inngikk de to landene en avtale om forsvarsutstyr for mer enn 1,5 milliarder dollar.

Ikke mindre viktig er det at vi har vært vitne til en endring i Indias tradisjonelt pro-palestinske holdning i FN. Forrige måned avstod New Delhi fra å stemme vedrørende en resolusjon fra FNs menneskerettighetsråd til fordel for palestinerne. (Avstemningen innebar å akseptere Undersøkelseskommisjonens rapport om de israelske angrepene i Gaza og å oversende materialet til Den internasjonale domstolen.) Ja, India hadde allerede i juni avstått fra å stemme for å gi FNs anerkjennelse til en organisasjon med forbindelser til Hamas. Imidlertid bør det bemerkes at India fremdeles ikke stemmer sammen med Israel og USA, og at begge de ganger man avstod fra å stemme hadde med Hamas (en islamistisk terrororganisasjon) å gjøre. Det gjenstår å se om tilsvarende endringer kan ventes når det gjelder andre palestinske spørsmål.

Denne etterlengtede endringen i Indias holdning overfor Israel er resultatet av flere hjemlige og internasjonale utviklingstendenser.

For det første kom det hindu-nasjonalistiske *Bharatiya Janata Party* (BJP) tilbake til makten i mai 2014. BJP har alltid vært mer vennlig innstilt overfor den jødiske staten – en naturlig alliert mot muslimsk ekstremisme – enn

det venstreorienterte *Kongresspartiet*. Dessuten har BJPs karismatiske leder, statsminister Modi, vært en god venn av Israel.

BJP er også mindre følsom overfor den store muslimske minoriteten i India (180 millioner), som er mer kritisk til nære forbindelser med Israel. Likevel er islam i den delen av verden mer tolerant enn i Midtøsten. Mens det for mange muslimer over hele verden er slik at islam er en vesentlig del av deres identitet, stemmer ikke dette uten videre for muslimene i India. Den indiske delen av deres identitet, mange tusen år gammel, kommer foran den muslimske. Faktisk var det omkring 8% av Indias muslimer som stemte for Modi.

For det andre er det slik at en stor del av Indias politiske og byråkratiske establishment, som tidligere hadde en lunken holdning overfor Israel, nå deler den oppfatning at de bilaterale forbindelsene som har blitt sterkere siden midten av 1990-årene, er til stor fordel for India. Et allsidig samarbeid på områder som forsvarsindustri, anti-terrorisme, etterretning, jordbruk, helse, naturvitenskap og teknologi har blomstret de siste årene. Særlig forsvarssamarbeid har vært en viktig faktor i den økte nærheten mellom Jerusalem og New Delhi. Også de to landenes lobbygrupper i Washington samarbeider.

“Den arabiske verden er midt i en dyp sosiopolitisk krise som sannsynligvis vil vare i flere tiår.”

Israel forstår betydningen som India får som en voksende globalmakt og har lagt vekt på å øke sitt nærvær der. *Begin-Sadat Senteret* for strategiske studier ved *Bar-Ilan Universitetet* har ledet an ved å skape innganger gjennom tenketanker og kontakt med akademikere i India, og samtidig være tydelig i oppfordringen om en endring i hvordan India stemmer i FN.

For det tredje har internasjonale forhold som hindret gode forbindelser med Israel, mistet noe av sin betydning. Etter hvert som India gradvis får en stadig større global betydning, føler det mindre press for å stå på god fot med den muslimske, og da særlig den arabiske, blokken. Den arabiske verden er midt i en dyp sosiopolitisk krise som sannsynligvis vil vare i flere tiår.

Det er også slik at maktbalansen på det internasjonale oljemarkedet har endret seg i favør av kjøperne. Til tross for det faktum at mer enn 8 millioner indere arbeider i Golfen, og at mesteparten av Indias olje kommer derfra, har den internasjonale betydningen til de arabiske landene blitt svekket. India er også bittert skuffet over mangelen på støtte fra araberstatene i Kashmir-saken.

For det fjerde kan India med en viss troverdighet mene at dets stemmeavståelser i FN ikke betyr å forråde den historiske støtten til palestinerne kamp. New Delhi forstår at muslimske og andre land bare tilsynelatende støtter den palestinske saken.

Endringen i Indias holdning overfor Israel gjenspeiler også mange internasjonale tendenser.

For det første viser endringen at India gradvis vokser seg inn i sin økte status på verdensscenen og i stigende grad oppfører seg slik at egne interesser fremmes, og med redusert følsomhet overfor andre aktører. Selv om India alltid har gjort krav på en særlig rolle i internasjonal politikk, har landets potensial for stormaktsstatus gradvis modnet seg fram etter slutten på den kalde krigen og liberaliseringen av indisk økonomi.

For det andre avdekker den araberverdenens virkelige makt. Etter hvert som den arabiske tragedien utvikler seg, særlig etter den såkalte arabiske våren, er den arabiske verden preget av uorden og ute av stand til utøve noe særlig internasjonalt trykk.

“Israel er et sterkt land med mye å tilby det internasjonale fellesskapet, mens dets arabiske fiender taper innflytelse på den internasjonale arena.”

For det tredje indikerer den at forbindelsen mellom India og Israel har utviklet seg og gått over til et nytt stadium. India erkjenner betydningen av forbindelsene med den jødiske staten og er villig til å ta hensyn til Israels interesser. Det er åpenbart at innholdet i de bilaterale forbindelsene er viktigere enn stemmegivning i FN – en moralsk bankerott institusjon. Men Indias holdning er likevel velkommen.

Og til slutt – det er sannsynlig at endringen i Indias holdning vil få virkninger utover korridorene i FN. Landene i den tredje verden kan komme til å følge Indias eksempel. Når alt kommer til alt blir India betraktet som en av lederne av landene i den tredje verden. Vi har allerede sett hvordan afrikanske land som Nigeria har gjort felles sak med Israel i FN. Israel er et sterkt land med mye å tilby det internasjonale fellesskapet, mens dets arabiske fiender taper innflytelse på den internasjonale arena. Ja, noe som er viktig å lære av Indias atferd, er at frykten blant israelere for internasjonal isolasjon er betydelig overdreven.

Kilde: www.meforum.org/5425/israel-india-relations

Husk jødene i ditt testamente

Du kan gi en testamentarisk gave til

Senter mot Antisemittisme (SMA)

Under Holocaust mistet jødene så å si alt de eide. I Norge måtte jødene undertegne et skjema der *“De sa seg enig i”* at alt de eide ble beslaglagt, før de ble sendt i døden. (*“Lov av 26. oktober 1942 om inndragning av formue som tilhører jøder”*) I den islamske verden ble ca. 870,000 jøder kastet ut og alt de eide ble konfiskert av regimene og mobben.

Jødene trenger din hjelp til å bygge sitt land og til å sikre sin fremtid. Vi i SMA arbeider med å forebygge jødehatet, men ønsker ikke å være avhengig av statlige eller politisk betingede midler.

Forebygging av jødehatet og kampen for den jødisk-kristne arven er et langsiktig arbeid som krever mye tålmodighet, kunnskap og økonomiske midler.

Ved å tilgodese SMA i ditt testamente kan du være med og påvirke positivt til en bedre fremtid for både jøder og kristne.

Om du vil, kan SMA opprette et legat, kalt opp etter deg. Avkastningen av arven din skal brukes til å betale senterets arbeid og gi humanitær hjelp til dem som virkelig trenger det i Israel.

Senter mot Antisemittisme (SMA) kan være behjelpelig med de formelle aspektene, om ønskelig.

Takk for at du vil være med oss i vår kamp mot jødehatet.

Dr. M. R. Suissa, leder for SMA

SENTER MOT
ANTISEMITTISME

Øvre Ullern terrasse 51, 0380 Oslo

Tel: 9229 3036

post@sma-norge.no

Org.nr.: 984 595 948

www.sma-norge.no

Besøk vår hjemmeside og hold deg informert!

For deg som vil skille mellom løgn og sannhet i dagens mediebilde.

For deg som vil skille mellom propaganda og informasjon.

For deg som leter etter sannheten som er tildekket.

www.sma-norge.no

Willy Gjøsund, SMA's web-ansvarlige

